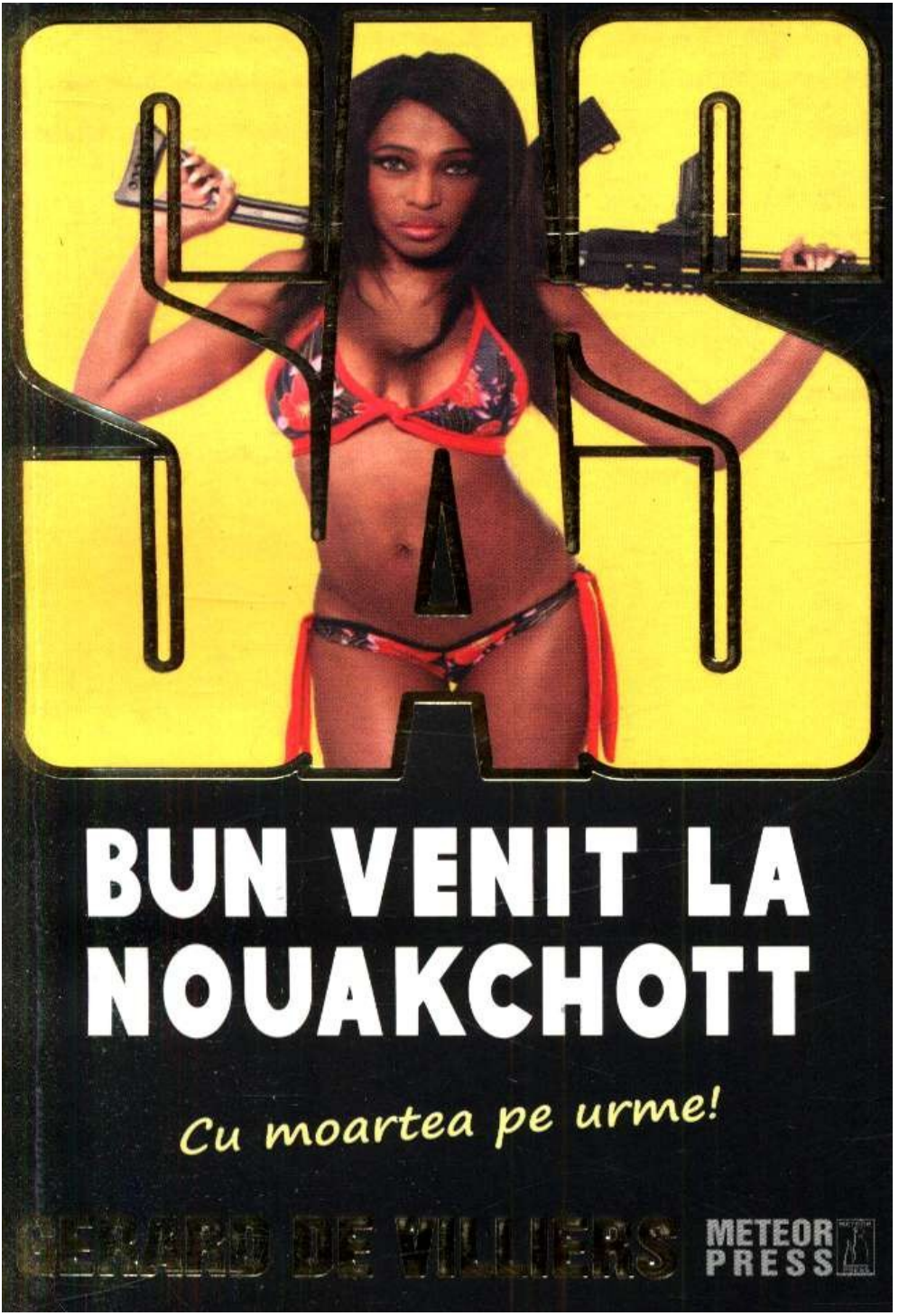
SAS
BUN VENIT LA NOUAKCHOTT
Cu moartea pe urme!
GERARD DE VILLIERS
METEOR PRESS

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 187
Son Altesse Sérénissime
Bun Venit la Nouakchott
Bienvenue à Nouakchott, 2011
V 1.0

Capitolul I

„Mayday, Mayday, November 187 Lima Bravo, Flight Tamanrasset Bamako Level 120, uncontrolled fire. Forced landing. Last position GPS 20 47 North 16 00 East.”[1]

Apelul de urgenţă izbucni într-un difuzor din cockpitul unui Boeing 737 aparţinând companiei Royal Air Maroc, care zbura între Abidjan şi Casablanca. Apărut pe frecvenţa 121,5, rezervată urgenţelor, luă prin surprindere echipajul avionului de cursă lungă.

Copilotul căută febril ceva de scris, apoi răspunse prin intermediul microfonului.

— November 187 Lima Bravo, repetă coordonatele. Câte persoane la bord. Precizează natura defecţiunii. Comunică următoarea intersecţie.

Din nou, difuzorul scuipă câteva cuvinte aproape de neînţeles din cauza zgomotului de fond.

— Coordonate GPS 2047 Nord 16…

1 SOS, SOS, Noiembrie 187 Lima Bravo, Zbor Tamanrasset Bamako Nivel 126, incendiu necontrolat. Aterizare forţată. Ultima poziţie GPS 20 47 Nord 16 00 Est.

Restul se pierdu în neant. Imediat, copilotul marocan recurse iarăşi la microfon.

Adică la frecvenţa utilizată între avioanele aflate în zbor.

Niciun răspuns: November 187 Lima Bravo se prăbuşise deja sau avea probleme cu transmisia radio. În această parte a Africii, comunicaţiile radio erau foarte proaste: VHF[2] nu ajungea prea departe, iar HF[3] era mai mereu bruiată, deoarece, pe aceeaşi frecvenţă, aveau loc mai multe conversaţii în acelaşi timp.

Copilotul repetă mesajul de mai multe ori, apoi, neprimind niciun răspuns de la November 187 Lima Bravo, transferă SOS-ul pe VHF.

Fără să fie sigur că va fi recepţionat de cineva.

Pentru a localiza poziţia aparatului aflat în primejdie, desfăcu pe genunchi o hartă a zonei. Se găsea undeva în nord-estul statului Mali, nu departe de podişul Adrar, o zonă complet pustie.

Zborul RAM se afla la vest de acest punct, la nivelul 350, îndreptându-se spre nord.

Copilotul decise să transfere apelul de urgenţă direct turnului de control din Tamanrasset, folosind atât VHF, cât şi HF.

Înmatricularea aparatului în primejdie indica un avion american. Era vorba, cu siguranţă, de un zbor particular.

Copilotul reveni la microfon şi fixă radioul mai întâi pe 118.100, apoi pe 8894 HF, după care trimise mesajul.

Asta era tot ce putea face. Procedă la fel cu turnul

2 Frecvenţă foarte înaltă.
3 Frecvenţă înaltă.

de control din Bamako, pe 126 10, frecvenţa VHF fiind aceeaşi… Cele două mesaje erau similare.

— Sierra November Romeo Oscar Kilo, în zbor spre Casablanca, nivelul 350, vă transmit SOS-ul primit acum şase minute de la November 187 Lima Bravo, care zboară la nivelul 120. Ultima poziţie 2047 North 1600 East. Over.

Nu putea face mai mult. Câteva minute, aşteptă un apel pe 121,5, dar nu primi nimic. Nu-i mai rămânea decât să se roage ca November 187 Lima Bravo să fi aterizat undeva în deşert. Un incendiu la bord nu prea lăsa loc de alegeri.

*

Sergentul Ralph Mitchell intră ca o vijelie în baracamentul CIA-ului situat în imensa bază din Tamanrasset, creată de armata algeriană pentru a supraveghea hotarele Saharei, dar care adăpostea şi o antenă americană importantă: o staţie de ascultare, „forţele speciale” şi un mic grup de agenţi care se deplasa între diverse „staţii” din regiune.

— Bob! se adresă el bărbatului aşezat la birou, care se pregătea să redacteze un mesaj pe computerul său. Avem o problemă!

Robert Vigan, responsabilul CIA la Tamanrasset, ridică privirea.

— Ce s-a întâmplat? Algerienii continuă să ne calce pe bătături?

Coabitarea cu serviciile secrete algeriene, extrem de susceptibile în ce priveşte propriile prerogative, nu erau întotdeauna armonioase.

— Nu, King Air tocmai ne-a trimis un *mayday*

preluat de la un zbor Royal Air Maroc. Incendiu la bord. Aparent, au fost obligaţi să aterizeze, sau mai rău...

Robert Vigan rămase stană de piatră.

— *Shit!* Unde?

Sergentul Mitchell, care nu părăsea turnul de control de fiecare dată când un aparat american decola sau ateriza în Tamanrasset, desfăşură pe birou harta pe care o ţinuse până atunci în mână.

— Când a trimis SOS-ul, se afla *aici.*

Indică un punct la jumătatea drumului dintre Tamanrasset, în nord, şi Tombouctou, în sud.

În mijlocul pustiului, la poalele masivului Iforhas, care se prelungea până în Niger.

— Oare să fi ajuns la Tombouctou? îşi dădu cu presupusul agentul CIA.

— Am verificat. Cei de acolo nu sunt la curent. În plus, o furtună de nisip care se ridică la peste 3.000 de metri împiedică orice fel de aterizare.

Robert Vigan rămase tăcut. Avionul Beecheraft „King Air" aflat în primejdie era o navă cu două motoare care nu mai avusese probleme, fiind frecvent utilizată la recomandarea US Army RE 12. Era un aparat foarte fiabil, cu o rază de acţiune de 2.000 de kilometri şi o altitudine de croazieră de peste 6.000 de metri.

Deschise sertarul şi scoase ordinul de misiune al aparatului, prins cu o agrafa de planul de zbor.

Erau şase persoane la bord. Cei doi piloţi civili aveau contract cu CIA: Paul Redmond, un tip atletic de aproape doi metri, care zbura în Africa de câţiva ani, şi copilotul său, Rodney Carison, şi el un pilot cu experienţă. În plus, zborul nu prezenta dificultăţi

deosebite. La momentul decolării din Tamanrasset, timpul era perfect, iar vizibilitatea excelentă.

Privirea lui Robert Vigan coborî asupra listei celor patru pasageri. Toţi erau ofiţeri operativi ai CIA: Richard Igl, Thomas Ross, Rick Samson, un ofiţer superior care vorbea perfect limba arabă, şi o femeie, Judith Thomson, o îndrăgostită de Africa trimisă la cerere la Tamanrasset.

Toţi patru se duceau la Bamako pentru a întări „staţia" locală şi pentru a face lobby pe lângă autorităţile din Mali, urmărind să obţină consimţământul acestora ca forţele speciale americane să opereze „cu mână forte" împotriva bazelor AQMI[4] situate în nordul statului Mali.

Până atunci, malienii fuseseră de o prudenţă care friza dezertarea. În ciuda asigurărilor americanilor şi a fluxului consistent de dolari care le însoţea, aceştia nu vedeau utilitatea luptei împotriva unor oameni de aceeaşi religie cu ei, care nu le aduceau niciun prejudiciu, dar care ar fi putut s-o facă dacă erau provocaţi: de fapt, cele câteva *katiba* ale AQMI prezente în deşertul malian stabiliseră legături strânse cu mai multe grupuri de tuaregi aflate într-un conflict mocnit cu puterea malianã, cărora le puteau furniza cu uşurinţă arme şi materiale, lucru care ar fi creat o mare problemă.

— Ce facem? întrebă sergentul Mitchell.

— Încearcă să iei legătura cu King Air, pe VHF. Nu se ştie niciodată. Eu sun la Bamako. Dacă trebuie să trimitem o echipă de salvare, nu se poate pleca decât de acolo.

Sergentul Mitchell clătină din cap.

4 Organizaţia Al Qaida din Maghreb-ul Islamic.

— Sir, zona în care a căzut probabil aparatul este periculoasă.

Potrivit informaţiilor furnizate de algerieni, cel puţin o *katiba* AQMI îşi avea bazele dincolo de această zonă din Mali, greu accesibilă.

— Un motiv în plus! decise Roberl Vigan. Nu ştim ce s-a petrecut cu King Air. Poate că a reuşit să aterizeze. În acest caz, trebuie să-i scoatem de acolo, şi asta cât mai repede.

Din cauza distanţelor, nu se punea problema să trimită un elicopter. Singura soluţie era un convoi mixt, adică forţele speciale şi câţiva malieni pe post de alibi.

Sergentul Mitchell ieşi din birou, iar Robert Vigan se repezi la telefonul criptat. Urâtă poveste. Americanii nu se hazardau niciodată în zona în care un avion se prăbuşea sau ateriza. Era prea riscant. Nu exista sprijin aerian, mediul era ostil, iar căldura sufocantă.

Algerienii, mulţumiţi că reuşiseră să împingă AQMI dincolo de frontieră, puseseră la punct un fel de cordon de securitate, de la est la vest, întărit de diverse posturi militare şi de trei mii de jandarmi. Puţin le păsa ce făcea AQMI la sud de această linie.

Prin urmare, nu se putea conta pe ei pentru a ajuta aparatul de zbor american avariat.

Înainte de a suna la Bamako, Robert Vigan reuşi să contacteze staţia de ascultare, recomandând supravegherea zonei pentru a verifica dacă exista vreo intensificare a activităţii radio. Militanţii AQMI erau foarte prudenţi, utilizând telefoanele Thuraya cu mare economie, dar dispunând, în plin deşert, de baze de comunicare dotate cu computere,

conexiune la internet şi pile solare pentru alimentarea întregului echipament.

Ezită, iar înainte de a suna la Bamako, trimise un mesaj foarte scurt la Langley, semnalând cazul ieşit din comun.

Apoi, aşteptând să vină la telefon şeful staţiei din Bamako, se cufundă în studierea hărţii.

Singura cale de comunicare din această zonă era o pistă frecventată de traficanţi, de AQMI, de tuaregi şi de toţi cei care se perindau prin deşert. Pista începea din Tessalit, în nord, aproape de frontiera algeriană, şi ajungea la Anefts şi Bourem, două localităţi maliene. Ultima se afla aproape de malul fluviului Niger. Se rugă în gând ca aparatul King Air să fi putut ateriza la vest de această pistă. Dacă se prăbuşise în masivul Iforhas, probabil că nu mai rămăsese mare lucru din el.

Vocea jovială a omologului său din Bamako, Edgar Wiser, izbucni în difuzor.

— Băieţii tăi n-au ajuns încă! zise el. Se pare că printre ei se află o fată foarte frumoasă.

— Ed! i-o tăie Robert Vigan cu o voce gravă, am dat de o mare belea.

*

Paul Redmond îşi pipăi cu mâna falca dureroasă şi îşi dădu seama că e plin de sânge. Pierduse noţiunea timpului. Din momentul în care trimisese SOS-ul, se concentrase asupra salvării avionului. Incendiul începuse la motorul din stânga. Imediat, Paul Redmond oprise alimentarea şi activase sistemul anti-incendiu. Timp de câteva minute, i se

păruse că focul era sub control şi îşi spusese că puteau ajunge şi cu un singur motor până la Gao, cel mai apropiat aeroport. Pe urmă, flăcările izbucniseră din nou de sub capota motorului, însoţite de un fum negru şi gros. Nu mai avea de ales. Dacă incendiul ajungea la rezervorul de benzină, King Air risca să explodeze în zbor. Prin urmare, trebuia să aterizeze de urgenţă. Trecuse deja de la nivelul 1200 la 800, şi continua să coboare.

Supraveghind incendiul cu colţul ochiului, văzu cum flăcările învăluiau aripa stângă.

Simţi un nod în stomac.

Slavă Domnului că nu bătea vântul şi că vizibilitatea era perfectă.

La declanşarea incendiului, aparatul King Air se afla deasupra primelor vârfuri ale lanţului muntos Iforhas. Masivul golaş, fără urmă de vegetaţie, era întrerupt de crevase şi de creste. Dacă ar fi aterizat, nu ar fi putut evita o explozie instantanee. Paul Redmond virase spre vest, pentru a încerca să ajungă la pista Tessalit-Aneris.

Îşi avertizase pasagerii:

— Avem o problemă majoră. Nu reuşesc să sting incendiul. Trebuie să aterizăm. Puneţi-vă centurile de siguranţă şi fiţi pregătiţi.

Dintre pasageri, numai Rick Samson venise până la el, zâmbind forţat:

— Pot să fac ceva?

Paul Redmond îi răspunse tot printr-un surâs:

— *Yes. Pray the Good Lord. We gonna make it!*[5]

Imediat după aceea, virase, îndepărtându-se de

5 Da. Roagă-te la Dumnezeu. O să reuşim!

masivul muntos şi pierzând rapid din înălţime. Se uită la altimetru. Nivelul 50. În mai puţin de cinci minute, vor atinge solul. Dacă, mai înainte, nu exploda avionul.

*

— Trimitem un C.130 Hercules, cu patruzeci de oameni, anunţă Edgar Wiser, şeful staţiei din Bamako, dar nu va fi gata de decolare decât peste cel puţin două ore. Malienii ne fac zile fripte.

Robert Vigan făcu un calcul rapid. Trei ore, plus timpul necesar pentru a zbura de la Bamako până în punctul în care King Air încetase să mai dea vreun semn de viaţă, asta însemna că se lăsa întunericul…

Dar mai exista o problemă.

— Unde o să aterizeze Hercules? întrebă el.

Avionul C.130 Hercules era un formidabil aparat de transport, dar nu semăna cu Transall-ul francez, care ateriza cam în 600 de metri, aproape fără să conteze unde. Lui Hercules îi trebuia asfalt sau beton şi aproape o mie de metri.

— Pilotul îmi spune că pista din Tessalit are anumite porţiuni pe care se poate ateriza, zise Edgar Wiser. Bineînţeles că, dacă există riscuri, se întoarce aici.

— Nu putem paraşuta câţiva oameni? propuse Robert Vigan.

— Imposibil. Nu suntem organizaţi.

— Fii prudent! recomandă responsabilul CIA la Tamanrasset. Mai întâi, trebuie să reperăm avionul King Air, sau ce a mai rămas din el, zburând la joasă înălţime.

În plus, aparatul C.130 avea să atragă atenţia într-

o zonă în care nu zburau decât vulturii.

*

Pista Tessalit-Anefis apăruse prea târziu sub aripile aparatului King Air pentru ca Paul Redmond să mai poată coborî trenul de aterizare. De asemenea, fusese obligat să treacă peste o mică creastă stâncoasă care-l separa de Jillen Valley, paralelă cu pista.

Se aflase la peste 90 de metri deasupra solului atunci când luase un viraj la stânga, abătând norul negru de fum asupra carlingii. Manevrând eleroanele, reuşi, în ciuda unicului motor care mai funcţiona, să stabilizeze aparatul în direcţia sud, pe axa văii.

— Trenul! ţipă el la copilot.

Nu se găseau decât la 60 de metri deasupra solului, iar lui i se părea că flăcările sporiseră în intensitate. Cu mâinile crispate pe manşă şi privirea aţintită asupra solului accidentat care se apropia, înălţă o rugăciune mută şi continuă spre cer.

Aterizarea pe un asemenea sol şi cu un motor în flăcări semăna cu scotocirea într-un sac plin de şerpi cu clopoţei…

— Trenul de aterizare nu coboară! anunţă Rodney Carison, copilotul. Preiau comanda manuală.

Începu să manevreze ca un nebun manşa. Solul se afla la 30 de metri mai jos. Paul Redmond putea vedea stâncile care se iţeau spre ei.

Mai puţin de un minut.

Brusc, pilotul zări în faţa lui, spre stânga, un arbust, probabil un salcâm, şi încercă imposibilul,

înclină spre stânga traiectoria avionului, apoi se luptă disperat cu roţile şi cu deriva pentru a redresa aparatul.

Era şi timpul.

Cu un trosnet îngrozitor de fiare strivite, burta avionului King Air intră în contact cu solul, iar aparatul se înălţă la un metru deasupra pământului.

Din stânga, copacul se apropia cu toată viteza. Paul Redmond se încordă, adresând cerului o ultimă rugăciune. Iar ceea ce prevăzuse se întâmplă: extremitatea aripii stângi agăţă trunchiul arborelui, iar şocul o smulse din fuzelaj, cu motorul în flăcări şi rezervorul de benzină gata-gata să explodeze!

Dar bătălia încă nu se terminase: elicea dreaptă fu smulsă şi zbură învârtindu-se prin aer. Dezechilibrat, avionul King Air se răsucea în jurul axei sale, fără ca Paul Redmond să poată face ceva.

Prin norul de praf roşiatic ce înconjura aparatul, zări, departe în urmă, o minge de foc; rezervorul de benzină de pe aripa smulsă explodase.

Agăţat de manşă, neputincios, simţea cum avionul se dezarticula. Bucăţi de tablă zburau în toate părţile.

Părea că nu se mai termină.

Apoi, brusc, aparatul încetă să se mai învârtească!

Urmară câteva secunde de tăcere ireală, care fu ruptă de vocea de stentor a lui Paul Redmond, întors deja spre pasageri.

— *Get out! Fast!*[6]

El însuşi se grăbea să-şi desfacă centura de siguranţă. Simţind un lichid care i se prelingea pe faţă, îşi trecu mâna peste bărbie şi văzu că e plină

6 Ieşiţi! Repede!

de sânge. Zări în oglinda retrovizoare tăietura care sângera abundent.

Copilotul părea leşinat. Auzi gemete în spate. Richard Igl se sprijini de ieşirea de siguranţă şi, cu o lovitură de picior, o aruncă spre exterior. Judith Thomson, agăţată încă de scaunul ei, părea să sufere îngrozitor, cu chipul crispat de durere.

Apucă mânerul de „urgenţă” al uşii de pe partea lui şi trase din toate puterile. Slavă Domnului că nu era înţepenită, aşa că se deschise imediat, lăsând să pătrundă în carlingă un val de aer fierbinte.

— *Get out fast!* urlă el din nou.

Dick Igl sărise deja pe sol. Paul Redmond se lăsă să lunece pe pământ. Ridicându-se în picioare, fu surprins de faptul că nu-l durea nimic în mod special, în afară de tăietura de pe obraz, care începea să-l usture.

Thomas Ross sărise şi el din avion. Rick Samson se agita în jurul lui Judith Thomson, desfăcându-i centura. Se întoarse spre ei şi strigă:

— *She’s wounded!*[7]

Femeia, cu centura desfăcută, părea incapabilă să se smulgă din scaun.

— *I can’t move,* strigă ea. *My leg hurts! It’s broken*[8].

Imediat, Paul Redmond se urcă din nou în King Air şi, cu ajutorul lui Rick Samson, o trase pe Judith afară, aşezând-o încet pe pământ, cam la vreo douăzeci de metri de scheletul avionului.

Paul Redmond se ridică şi îşi dădu seama că era lac de sudoare. Probabil că erau vreo 50 de grade!

---

7 E rănită!

8 Nu mă pot mişca. Mă doare piciorul! E rupt.

Cele două extremităţi ale văii se pierdeau la orizont. Nimic altceva decât un teren pietros şi arbuşti spinoşi. Spre est, valea era închisă de un soi de perete stâncos, care o separa de pistă.

Paul Redmond se întoarse la avionul Beecheraft şi recupera o trusă de urgenţă şi o ladă de tablă conţinând arme şi un telefon Thuraya.

După ce ieşi din nou afară, Rick Samson se apropie de el şchiopătând.

— Crezi că la Tamanrasset se ştie că ne-am prăbuşit?

— Bănuiesc că da, răspunse sobru Paul Redmond. O să încerc să-i prind cu telefonul Thuraya. Să ne vină cineva în ajutor.

Richard Igl se pregătea să examineze piciorul lui Judith Thomson, care ţipa la cea mai mică atingere.

Rodney Carison, care leşinase la aterizare, începea să-şi recapete cunoştinţa, aşezat pe o piatră în plin soare. Era buimac.

Thomas Ross se întoarse în avion şi începu să scoată afară sticle cu apă şi raţii de hrană militare. Stând pe o piatră, Paul Redmond trăsese afară antena telefonului Thuraya şi încerca s-o orienteze astfel încât să prindă satelitul.

Trecură câteva minute înainte ca pe ecran să apară „Thuraya Mali”. După ce obţinu tonul, îi strigă lui Thomas Ross:

— Spune-mi numărul lui Robert Vigan.

Ofiţerul CIA i-l comunică imediat, iar el îl formă încet, îndreptând antena scurtă spre est, acolo unde se afla satelitul. Formă numărul de trei ori, dar de fiecare dată suna ocupat. În sfârşit, auzi soneria „americană” a bazei din Tamanrasset, apoi o voce îi

răspunse.

— Paul!

Graţie numărului afişat, şeful staţiei din Tamanrasset îl identificase imediat.

— Paul, *you're OK?*

— *Yeah. Everybody OK. Just one casualty*[9].

Îi descrise prăbuşirea aparatului şi rana lui Judith Thomson.

— Deocamdată, rezistăm. Cum te-ai gândit să procedezi?

— Un Hercules poate ateriza acolo unde sunteţi acum?

— Nu.

— OK, te sun din nou peste cincisprezece minute.

Graţie telefonului Thuraya, dotat cu GPS, Robert Vigan îl putea localiza pe pilotul avionului King Air.

Soarele începea să apună, dar încă erau 35 de grade. Judith Thomson nu se mai văita, ameţită de şoc şi de căldură. În plus, copilotul îi aplicase un bandaj cu morfină pentru a-i alina durerea.

Zece minute mai târziu, telefonul Thuraya sună din nou.

— V-am localizat, îl anunţă omul din Tamanrasset. Sunteţi la vest de pista Tessalit-Anefis. Cam la un kilometru în linie dreaptă. Dacă puteţi ajunge la ea, vă vom putea recupera mai uşor. Un Hercules e pe drum spre voi. Pilotul va încerca să aterizeze pe pistă. Dacă reuşeşte, ia bord există două „dunes boogie" care vă vor căuta.

— Nu ştiu dacă un vehicul poate trece de creasta stâncoasă, replică pilotul. O să încercăm să ajungem la pistă pe jos.

---

9 Da. Toată lumea e bine. Avem un singur rănit.

— Vă sun imediat după ce ajungem acolo.

*

— Iată epava avionului King Air, anunţă copilotul de pe Hercules C.130, care scruta solul de sub aparat.

Aeronava zbura la cel puţin 600 de metri altitudine. Soarele care asfinţea se reflecta în carlinga de aluminiu a aparatului Beecheraft, căruia îi lipsea o aripă. Aproape imediat, îi zăriră pe cei şase supravieţuitori care se apropiau de faleza stâncoasă ce-i despărţea de pistă. Doi dintre ei purtau o targă pe care era întinsă rănita.

Bărbatul din frunte le făcu semne cu mâinile, iar pilotul avionului C.130 îşi legănă aripile pentru a le da de înţeles că fuseseră reperaţi.

Aparatul începu să se învârtească în cerc, căutând un loc de aterizare. Valea era exclusă. Pilotul trecu de culmea stâncoasă şi, câteva minute, survolă pista, dându-şi seama destul de repede că nu putea ateriza pe ea.

Erau prea multe denivelări şi dune mici de nisip.

Prin urmare, era obligat să se întoarcă la Bamako.

*

Paul Redmond urmărea cu privirea avionul C.130 care se învârtea deasupra lor. Inima începu să-i bată mai tare atunci când sună telefonul Thuraya.

— Nu pot ateriza, îl anunţă Robert Vigan. Se întorc la Bamako. Am trimis un convoi de salvare din Tombouctou. Dacă totul merge bine, probabil că vor

ajunge la voi înainte de lăsarea întunericului. Încercaţi să mergeţi până la pistă, ca să câştigaţi timp… Daţi-mi de ştire dacă reuşiţi.

Paul Redmond mergea în frunte, urmat de Richard Igl şi de Thomas Ross, care duceau targa improvizată pe care stătea întinsă Judith Thomson. Rick Samson şi Rodney Carison închideau şirul. Masivul stâncos nu era chiar imposibil de trecut, cu condiţia să meargă în zigzag printre stânci pentru a găsi o trecătoare în diagonală.

Deşi aproape de orizont, soarele continua să ardă. Stâncile negre erau fierbinţi. La fiecare sfert de oră, micul convoi se oprea. Practic, făceau alpinism şi aveau nevoie de toată voinţa pentru a continua să se caţăre. Drumul părea să nu se mai sfârşească. Din fericire, ideea unei echipe de salvare îi impulsiona.

*

Robert Vigan răspunse la telefon. Era un apel din partea expediţiei de salvare.

— Suntem la Bourem, anunţă şeful secţiei, dar nu putem înainta din cauza unei furtuni de nisip. Mâine în zori pornim din nou la drum. Mai sunt cel puţin patru ore de mers pe pistă până la locul accidentului.

Bourem se afla departe spre sud de Anefis. Patru ore de mers pe pistă păreau o evaluare foarte optimistă.

Robert Vigan simţi cum îl cuprinde neliniştea. Ştia că două *katiba* aparţinând AQMI îşi aveau sediul în această zonă. Dacă americanii rămâneau în voia

sorţii, erau pierduţi. Nu încăpea nicio îndoială: combatanţii din AQMI supravegheau deşertul. Dacă descopereau prezenţa americanilor, aveau să pornească în urmărirea lor. Din fericire, întunericul îi proteja pe supravieţuitorii zborului King Air. Însă, după răsăritul soarelui, avea să urmeze o cursă contra cronometru.

Capitolul II

Hicham Dayak, însărcinatul cu comunicaţiile al emirului Abu Zeid, comandantul *katibei „Tarek* Ibn Ziyad" din cadrul AQMI, ascunsă pe primele culmi din Iforhas, era întotdeauna pus în gardă, pândind indicii conform cărora exista posibilitatea unui atac, oricât de puţin probabil. Din punct de vedere militar, nici armata nigeriană, nici cea maliană nu erau în măsură să-i atace şi nici nu aveau o astfel de intenţie.

În ce-i priveşte pe algerieni, aceştia nu veneau până aici, mulţumindu-se să-şi închidă frontiera cât mai bine posibil.

Mai rămâneau mauritanii, care se aventurau uneori în operaţiuni scurte, însă mult mai la vest. Pătrunderea în masivul muntos presupunea forţe antrenate, cum erau Forţele Speciale americane sau Comandamentul de Operaţiuni Speciale francez. De asemenea, erau necesare mijloace de transport, distanţele fiind enorme. Or, numai avioanele Transall franceze şi Iliuşin 76, care aparţineau algerienilor, reuşeau să aterizeze pe o distanţă de câteva sute de metri şi pe un sol accidentat. Chiar şi formidabilele C.130 Hercules erau prea sofisticate

pentru acest deşert neospitalier.

Cât despre elicoptere, raza lor de acţiune nu le permitea să zboare prea departe.

Nici dronele nu puteau fi utilizate din cauza absenţei sateliţilor militari…

Singurul mijloc de detectare aflat la îndemâna forţelor însărcinate cu distrugerea *katibelor* AQMI era ascultarea telefoanelor Thuraya. Membrii AQMI erau obligaţi totuşi să comunice între ei sau cu complicii lor din diverse oraşe ori din punctele de aprovizionare. În acest caz, înainte de a activa telefoanele, se depărtau de bază, uneori la multe zeci de kilometri, pentru foarte scurte comunicări.

Chiar şi atunci când ascultările efectuate în Tamanrasset, Nouakchott sau Bamako localizau punctul de emisie, rebelii se întorseseră deja demult în peşterile lor.

Nici zborurile de recunoaştere nu erau eficace: oamenii organizaţiei AQMI se ascundeau fie în peşteri, fie în corturile beduine, confundându-se cu deşertul. Chiar dacă le ghiceai poziţia, era greu să-i distingi.

După ce orientă bateria solară a sistemului de alimentare – un GPS, trei computere şi o conexiune la internet –, Hicham Dayak luă binoclul şi se duse în vârful campamentului *katibei.*

De aici examina el cerul şi, foarte departe, spre vest, pista de pe direcţia nord-sud, Tessalit-Anefis.

Nu se zăreau niciodată vehiculele, ci doar norii de praf stârniţi de acestea.

Algerianul privi îndelung cerni gol. Nu văzu nimic altceva decât nişte vulturi singuratici.

Îndreptă binoclul spre vest. În ajun, spre seară,

zărise în acea direcţie un mic avion care zbura la joasă altitudine şi părea să se afle în dificultate. În afară de traficanţii de droguri, care îşi abandonau încărcătura atunci când nu puteau ateriza sau când se temeau de ceva, puţine avioane se hazardau în această zonă neospitalieră.

Hicham Dayak văzuse cum aparatul dispăruse în spatele culmii ce domina Jillen Valley, la vest de pistă. Nu mai reapăruse. Ori aterizase, ori se prăbuşise. În ambele cazuri, poate că era vorba de recuperarea unei încărcături importante de cocaină. Merita să se ducă până acolo. De la baza *katibei*, drumul dura cam trei ore. De pe culmea stâncoasă care domina valea putea verifica dacă avionul se mai afla în acel loc.

Sau să-şi dea seama ce anume transporta.

Se îndreptă spre cortul emirului Abu Zeid şi aşteptă ca acesta să-şi termine rugăciunea de dimineaţă. Cea care-i dădea forţă pentru tot restul zilei.

După ce emirul se ridică în picioare, rulându-şi covoraşul de rugăciune, Hicham Dayak se apropie respectuos de el.

— Aş vrea să-ţi supun atenţiei o idee, îi propuse el. Ieri, nu departe de aici, am zărit un avion.

Emirul îl ascultă cu concentrare: un avion în această zonă nu putea însemna decât două lucruri: fie o ameninţare, fie o pradă. În ambele cazuri, trebuia mers şi văzut.

*

Cele patru maşini Toyota Land Cruiser rulau pe

şosea încă din zori. În frunte, un vehicul al armatei maliene, apoi altele trei, în care se înghesuiseră vreo douăzeci de membri ai forţelor speciale americane. Din nefericire, pista dintre Bourem şi Anefis era într-o stare foarte proastă şi nu puteau depăşi 30 de kilometri la oră. Aflat pe locul de lângă şoferul Land Cruiser-ului din faţă, Edgar Wiser, şeful staţiei din Bamako, sosit la Tombouctou în seara precedentă, privea neliniştit cum soarele urca pe cer. Mai aveau de mers încă vreo cinci ore până la zona în care se prăbuşise avionul King Air.

Asta avea să se întâmple pe la prânz.

Încă un motiv de îngrijorare: de o jumătate de oră, Paul Redmond nu mai răspundea la telefonul Thuraya.

Probabil că i se descărcase bateria.

Convoiul trebui să încetinească în faţa unei caravane de cămile care ocupase toată pista, fiind înconjurată de tuaregi cu turbane albastre şi priviri ostile. Aceştia îi detestau pe malienii împământeniţi care-i alungaseră din regiunea lor obişnuită.

*

Paul Redmond ajunse primul în vârful culmii stâncoase care domina pista din Tessalit. Era epuizat şi lac de sudoare. Soarele, care de-abia răsărise, era arzător. Ceilalţi cinci americani se aflau pe la jumătatea pantei. Cei doi bărbaţi care o transportau pe Judith Thomson se strecurau cu greu printre stâncile negre, cu muchii tăioase, poticnindu-se din cauza terenului accidentat.

Tuturor le era sete, dar recipientele de apă

agăţate de scheletul avionului King Air erau goale.

— *We made it!*[10] strigă pilotul pentru a-i încuraja.

Se întoarse şi scrută pista de-abia vizibilă. O suprafaţă aproape plată, care şerpuia printre dunele de nisip. Cu toate acestea, multe vehicule se avântau pe ea pentru că era singura şosea care lega Tessalit-ul de regiunea fluviului. La vest, în afară de o şosea foarte proastă, aproape impracticabilă, care pornea din Tombouctou şi ajungea la frontiera algeriană aflată la o mie de kilometri mai la nord, nu exista nimic altceva decât o imensă întindere de nisip până la graniţa cu Mauritania.

Curajos, pilotul coborî pentru a-i ajuta pe cei doi agenţi care o transportau pe Judith Thomson.

Femeia era lividă, suferind din cauza piciorului rănit, în ciuda bandajelor cu morfină.

O jumătate de oră mai târziu, micul grup se reuni deasupra pistei.

Toată lumea era epuizată. Soarele, deja sus pe cer, începuse să dogorască, iar ei nu aveau nimic la îndemână care să-i protejeze, în afară de o bucată de pânză pentru Judith Thomson.

Paul Redmond se uită la ceas. Opt şi zece.

— Le semnalez poziţia, îi anunţă el.

Îşi activă telefonul Thuraya, însă indicatorul luminos care reprezenta conectarea la sursa de alimentare rămase stins. După câteva încercări nereuşite, trebui să ţină cont de realitate: bateria telefonului era descărcată. Nu mai aveau niciun mijloc de comunicare.

Ca să nu-şi nelinişteasca tovarăşii, se mulţumi se spună:

---

10 Am ajuns!

— Nu mai am baterie, dar asta n-are nicio importanţă. Ei ştiu unde suntem. Nu au de unde să vină din altă parte decât din sud.

Cele două extremităţi ale pistei se pierdeau într-o pâclă încinsă. Anefis se afla cam la o sută de kilometri spre sud.

Paul Redmond se aşeză pe o piatră şi îşi aprinse o ţigară pentru a-şi mai amăgi setea. În afară de apa păstrată pentru femeia rănită, nu mai exista nimic de băut.

Dacă nu erau salvaţi mai repede, riscau să moară din cauza deshidratării.

În deşert, te deshidratai în câteva ore, iar soarele ardea cel puţin până la cinci şi jumătate dupăamiaza.

Închise ochii, invadat de o sudoare acidă şi arzătoare, încercând să se gândească la lucruri plăcute. Era obişnuit cu deşertul şi ştia că se afla în pericol de moarte. Dacă se stârnea o furtună de nisip, convoiul salvator nu mai avea cum să-i găsească.

Asta însemna să moară de sete şi de epuizare.

Îşi aminti brusc o istorie foarte veche: în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un bombardier B.17 făcuse o eroare gravă decolând din Malta pentru a bombarda Italia şi îndreptându-se spre sud, în loc de nord. Zburase până când i se terminase carburantul şi aterizase în marea de nisip din Calansho, în Libia, reuşind ca prin minune să nu se dezmembreze. Apoi, echipajul a aşteptat să fie salvat. Numai că nimeni nu trecea pe acolo, până şi caravanele evitau această depresiune lipsită de viaţă.

Au fost descoperiţi din întâmplare cincisprezece ani mai târziu de un avion care zbura de la Cairo la Tripoli.

Bombardierul B.17 era intact, iar cei unsprezece membri ai echipajului zăceau puţin mai departe. Muriseră de sete. Un elicopter al Forţelor Aeriene americane fotografiase recuperarea celor unsprezece schelete împrăştiate în jurai avionului. Singura consolare: cei unsprezece aviatori, consideraţi dezertori, au fost înmormântaţi în cimitirul din Arlington, Virginia. Reabilitaţi postum.

Paul Redmond îşi spuse că agonia lor trebuie să fi fost teribilă.

— *Look! They're coming!*[11]

Richard Igl, căţărat pe stâncă, indica un nor de praf care sosea din sud: mai multe vehicule înaintau rapid spre ei.

Ca la un semn, se ridicară în picioare în acelaşi timp: doi agenţi CIA apucară targa improvizată şi coborâră panta stâncoasă ce ducea la pistă. Ajunseră la ea în momentul în care prima maşină opri lângă ei. Imediat, un bărbat sări din vehicul.

Purta un turban verde, o haină maro lară formă şi pantaloni bufanţi. Avea o barbă încâlcită, iar în jurul torsului două cartuşiere de pânză.

Bărbatul ţinea în mâini un Kalaşnikov.

Înaintă fără grabă spre grupul americanilor. I se alăturară imediat alţi trei bărbaţi cu aceeaşi ţinută.

Paul Redmond înţelese că nu erau deloc salvaţi.

*

11 Priviţi! Sosesc!

Edgar Wiser, zgâlţâit ca un prun, privi coordonatele afişate pe ecranul telefonului Thuraya:

ajunseseră în zona unde se prăbuşise avionul King Air.

— Stop! îi ordonă ei şoferului malian.

Coborî şi îşi îndreptă binoclul spre pistă, dar nu văzu pe nimeni.

Neputând să comunice cu supravieţuitorii accidentului aviatic, nu avea cum să ştie dacă reuşiseră să ajungă la pistă. Totuşi, nu se îngrijoră prea tare. Avionul şi pasagerii lui se aflau undeva dincolo de creasta stâncoasă. Cercetă terenul, căutând o trecătoare pentru vehicule, dar nu găsi niciuna. Erau deci obligaţi să ajungă la locul epavei mergând pe jos de-a lungul pistei.

Oamenii îi aşteptau ordinele.

Auzi un vuiet dinspre cer şi imediat zări un punct negru care se apropia din direcţia nord-vest. Un avion.

Aproape imediat, sună telefonul Thuraya şi o voce îi ceru în engleză:

— Aici Condor One, identificaţi-vă.

— Condor One, suntem Rescue A, răspunse şeful staţiei din Bamako. Ne aflăm pe pista din Anefis. Ne vedeţi?

— Afirmativ. I-aţi reperat pe *„missing ones”*[12]*?*

— Negativ, dar ajungem imediat.

— OK, o să vă ghidăm până ia Beecheraft. Mergeţi spre nord încă patru kilometri şi jumătate, acolo există o trecătoare prin care puteţi ajunge cu vehiculele în Jillen Valiey.

Americanul urcă în Land Cruiser şi se îndreptară

12 Dispăruţi.

spre nord. Avionul Hercules continua să se rotească pe cer ca o imensă pasăre protectoare. Găsiră pista indicată şi se angajară pe ea cu toată viteza.

După patruzeci şi cinci de minute, ajunseră la epava Beecheraft-ului. Nimeni în jur. Nu le rămânea decât să refacă traseul urmat de supravieţuitorii accidentului.

Şeful staţiei luă cu asalt creasta, urmat de cei trei membri ai forţelor speciale care transpirau sub povara celor treizeci de kilograme de echipament, în timp ce maşinile porniră în direcţia pistei, unde urmau să-i aştepte.

Le luă mai mult de o oră ca să ajungă pe culme. Era deja prânzul, iar căldura devenise insuportabilă. Deşi cercetară povârnişul şi strigară de mai multe ori, nu găsiră pe nimeni.

Hercules continua să se învârtească deasupra lor, neputincios.

Hotărâră să continue cercetarea puţin mai la nord, escortaţi de avionul cu patru motoare.

După douăzeci de kilometri, zăriră un nor de praf care se îndrepta spre ei şi se opriră.

Trei camioane algeriene sosiră dinspre nord. Malienii purtară un dialog cu şoferii.

— N-au văzut nimic, spuse ofiţerul. În afară de două Toyota Land Cruiser cu care s-au încrucişat şi care au plecat spre munte. Acum aproximativ o oră.

— Cine se afla la bord?

Algerienii nu ştiau nimic, pur şi simplu se intersectaseră pe drum.

Plecară în grabă, presaţi de timp. Şeful staţiei din Bamako privi pista pustie în ambele sensuri.

— Mai rămânem puţin aici, propuse el, poate că s-

au rătăcit.

Dar nici el nu credea asta.

Scoase pistolul Beretta 92 şi trase în aer toate gloanţele din încărcător. Dacă americanii se refugiaseră undeva la umbră, vor auzi şi le vor repera poziţia.

Simţind un nod în stomac, şeful staţiei din Bamako reactivă telefonul Thuraya şi sună la Tamanrasset pentru a raporta.

Văzând cum avionul C.130 se depărtează spre nord, i se strânse inima, ca şi cum aparatul ar fi dus cu el şi ultima speranţă de a-i găsi pe pasagerii zborului King Air.

În fundul sufletului, ştia deja ce se întâmplase, dar încă nu voia să creadă.

*

Revendicarea apăru două zile mai târziu pe site-ul Al Shahar, sub forma comunicatului nr. 22 al emirului *katibei* Tarek Ibn Ziyad. Acesta anunţa că oamenii săi luaseră prizonieri şase spioni americani care urmau să fie condamnaţi la moarte prin decapitare.

O fotografie autentifica revendicarea.

Cei şase pasageri ai zborului King Air 210 stăteau pe jos, iar în spatele lor, în picioare, câte un combatant salafist înarmat. Chipul femeii era neclar, deoarece tradiţia musulmană nu permitea să te uiţi la chipul unei femei, fie ea şi necredincioasă. Prin urmare, nu exista nicio îndoială: era vorba de Judith Thomson.

Salafiştii nu minţeau niciodată.

Îi capturaseră pe cei şase americani.

*

Şeful staţiei CIA din Alger, Robert Burton, răspunse la telefonul interior. Era postul de gardă.

— Sir, îl anunţă puşcaşul marin, cineva a adus un plic pentru dumneavoastră. Vi-l trimit?

— Cine e?

— Un puşti care a şters-o imediat.

— N-ai reuşit să-l prinzi?

— Sir, nu avem voie să părăsim postul şi mai ales să intervenim în afara ambasadei.

— OK, trimite-mi-l.

După ce se asigură că nu conţinea nimic altceva în afară de o foaie de hârtie, deschise plicul cu un coupe-papier, adresând cerului o rugăciune mută. Scoase mai întâi o fotografie: cei şase ostatici americani indicaţi de Al Shahab. Poza era însoţită de un text scris la computer:

„Emirul Abu Zeid a decis să amâne execuţia spionilor americani. Este pregătit să-i elibereze contra a trei dintre fraţii noştri care sunt prizonieri în Mauritania şi care au fost condamnaţi la moarte de regimul din Nouakchott, un regim scelerat şi contrar credinţei în Dumnezeu. Plus trei milioane de dolari pentru fiecare necredincios.”

Urma dedesubt numărul cu douăsprezece cifre al unui telefon Thuraya. Se putea suna zilnic la acel număr, între şase şi şase treizeci dimineaţa.

Şeful staţiei reciti de trei ori mesajul, apoi îşi sună secretara.

— Telefonează la Langley pe circuitul securizat.

Tocmai am primit dovada faptului că tovarăşii noştri sunt în viaţă şi a apărut şi o ofertă de negociere.

— *Wonderful!* exclamă secretara. Mă temeam că sălbaticii ăştia o să-i ucidă.

Americanul preferă să nu răspundă: nu era chiar atât de minunat, deoarece condiţia pusă de AQMI cu privire la eliberarea celor şase ostatici americani era practic imposibil de respectat.

*

Colonelul din Securitatea Militară Algeriană se întoarse din drum şi împinse uşa unui butic încărcat cu baloturi de materiale de toate culorile, destinate fabricării de veşminte. Imediat, o senegaleză enormă, înfăşurată într-o cămaşă africană verde ca mărul, se smulse de pe scaun şi veni să-l îmbrăţişeze.

Era un client bun.

— Prietenul tău e deja aici! îl anunţă ea.

Cunoştea drumul. Dădu draperia la o parte şi pătrunse într-un mic salon înăbuşitor, cu pereţii acoperiţi de fotografii decupate din reviste şi mobilat cu mai multe taburete capitonate şi un covor destul de uzat.

Pe duşumea stătea un bărbat, cu spatele sprijinit de un taburet, în faţa unui ceainic şi a unui pahar de ceai. Era rotofei, ochii îi sclipeau de inteligenţă, avea o barbă de un negru strălucitor, îngrijit tăiată, înfăţişare de intelectual şi nişte ochelari cu rame metalice. Era îmbrăcat în veşmintele mauritane tradiţionale.

Se ridică, iar cei doi bărbaţi se îmbrăţişară scurt.

— Cum ai ajuns aici? întrebă colonelul algerian.

— M-a adus un Frate.

Anouar Ould Haiba era profesor la şcoala de ulemale, care depindea de moscheea muftiului Dadew şi se afla la capătul cartierului Arafat, o excrescenţă a oraşului Nouakchott, care se întindea la vest de şoseaua spre aeroport. Străzile pline de nisip erau legate printr-o fâşie lungă de asfalt care se pierdea în deşert.

Îl cunoscuse pe colonelul Abu Khader cu câţiva ani înainte şi se simpatizaseră reciproc, devenind treptat unul dintre informatorii lui benevoli şi neprimind bani decât în cazuri excepţionale. Însă mai avea contacte regulate *şi* cu AQMI, luându-i sub aripa sa protectoare pe membrii organizaţiei care se aventurau în oraş. Şeful lui, muftiul Dadew, obţinuse din partea guvernului mauritan, fără niciun fel de judecată, eliberarea celor treizeci de tineri convertiţi la salafism şi închişi la Nouakchott din cauza legăturilor cu AQMI. Aceştia juraseră să revină pe calea cea dreaptă, iar cauţiunea morală a muftiului făcuse restul...

Colonelul algerian ţinea la acest contact ca la ochii din cap: AQMI era inamicul numărul 1 al serviciilor secrete algeriene, iar unul dintre obiectivele prioritare ale acestora era infiltrarea organizaţiei, aşa cum reuşiseră în cazul GIA[13], înaintaşele AQMI.

Anouar Ould Haiba nu era membru al AQMI, dar ştia tot ce se uneltea, deoarece emirii îl ţineau la curent.

Cei doi bărbaţi îşi băură ceaiul în linişte, apoi colonelul algerian întrebă cu o voce monotonă:

13 Grupările Islamice Armate.

— Ai noutăţi?

— Da, americanii vor să trimită pe cineva la Nouakchott să se întâlnească cu un reprezentant al şeicului Abu Zeid.

— De ce?

— Şeicul s-a oferit să-i elibereze pe cei şase ostatici americani în schimbul a trei fraţi condamnaţi la moarte, care se află în închisoare.

— Americanii vor să pună presiune pe guvernul de aici?

Anouar Ould Haiba arboră un surâs sibilinic.

— Nu cred. Preşedintelui Ould Ahmed Aziz îi e prea frică de voi, algerienii, ca să-i graţieze.

— Atunci, ce poate face acest american?

Zâmbetul deveni de-a dreptul angelic.

— Nu ştiu. Americanii au mulţi bani. Mauritania este o ţară săracă. Oamenii trăiesc prost, câştigă puţin…

— Ce ştii despre americanul care urmează să vină?

— Încă nimic, dar îi voi cunoaşte numele, pentru că trebuie să-l contacteze pe unul dintre fraţii noştri. O să-ţi dau de ştire.

Colonelul aprobă satisfăcut din cap şi nu făcu niciun comentariu: partenerul său nu-i împărtăşea ura faţă de oamenii din AQMI. Tolerant, acesta considera că erau nişte oi rătăcite care trebuiau adunate sub semnul unei mai juste concepţii a Islamului.

Calm, Smain Abu Khader ronţăi două sau trei curmale, apoi bău din ceai. Aşezat comod pe perne, interlocutorul lui îl privea cu ochii pe jumătate închişi. Era greu să-ţi dai seama ce gândea. Uneori,

colonelul se întreba dacă nu cumva îi făcea jocul muftiului, care încercase întotdeauna să aibă prieteni în toate taberele.

— Ţine-mă la curent, zise el. Ai puţin timp?

— Puţin.

— Atunci, o să ai parte de un supt.

Anouar Ould Haiba însoţi această propunere deocheată cu obişnuitul său zâmbet angelic.

— Eu te las acum, declară el, mai am încă nişte treburi de rezolvat în oraş.

Îşi destinse silueta dolofană şi îl îmbrăţişă scurt pe colonelul algerian, intrând apoi în magazin. Nu dispăruse nici de trei minute, când senegaleza cea grasă îşi strecură capul înăuntru, cu un aer furios.

— A plecat! Am chemat-o degeaba pe Farida!

— Nu, nu! Trimite-mi-o mie.

— I-am spus că sunteţi doi, a venit de departe.

— O să plătesc dublu…

Liniştită, senegaleza dispăru. Şi acest butic, ca toate celelalte din jur, era în acelaşi timp şi bordel. În acest scop, erau folosite tinerele senegaleze venite din sud, fără o *ouguiya*[14] în buzunar, care trebuiau să supravieţuiască într-un fel… Magazinul avea o clientelă aleasă pe sprânceană, care plătea bine şi aprecia aceste întâlniri discrete.

Oficial, în Mauritania nu exista prostituţie. Era interzisă de Sharia.

Draperia se dădu din nou la o parte. De data asta, îşi făcu apariţia o fată foarte tânără, cu pielea extrem de neagră, părul împletit cu scoici şi îmbrăcată într-o cămaşă africană albastră. Ceea ce-l frapă imediat pe colonelul algerian fură sânii semeţi,

14 Moneda mauritană: 350 ouguiya = 1 euro.

triunghiulari, care deformau ţesătura de bumbac a veşmântului. Se simţi invadat de un val de căldură.

Docilă, fata se instală în faţa lui în stil african, sprijinită pe călcâie. Începuse deja să descheie cureaua de la pantalonii colonelului.

— Ştii să sugi? întrebă el, neliniştit.

Trebuia să fii precaut cu fetele astea tinere: trăiau ca animalele. Iar asta nu avea nici şaisprezece ani.

Fără să scoată vreun sunet, fata încuviinţă din cap. Desfăcu fermoarul pantalonilor, îşi strecură mâna în chiloţii colonelului algerian şi-i scoase afară sexul încă moale. Blândeţea gesturilor îl linişti pe Smain Abu Khader, care se lăsă pe spate.

După ce gura cu buze groase se închise în jurul sexului, nu se putu abţine să nu suspine mulţumit. Avea rareori raporturi sexuale cu prostituatele, deoarece ideea de a face dragoste cu prezervativ îi tăia cheful.

Prin urmare, o felaţie făcută de o gură caldă era o senzaţie paradiziacă.

Într-o clipă, sexul i se întărise. Farida îl sugea uşor, cu mişcări regulate, cu toată gura sa enormă.

Colonelul întinse mâinile, dar nu ajunse la pieptul ei.

— Vino mai aproape! zise el.

Senegaleza se supuse şi putu să-i prindă sânii în palme. Erau mai tari decât îşi imaginase. Nu avea nici cincisprezece ani!

— *Schweich! Schweich!* [15] gemu el.

Voia să mai profite încă un pic. Pielea sânilor aluneca delicios sub degetele lui. Era divin. Brusc, simţi că-şi dă drumul şi ţipă sălbatic.

15 Încet! Încet!

În acelaşi timp, degetele lui strânseră sfârcurile sânilor, răsucindu-le, încercând parcă să le smulgă! Era o dorinţă mai puternică decât el.

La început, sufocată de spermă, senegaleza nu scoase decât un geamăt înăbuşit. Apoi, eliberându-se, urlă de-a binelea, unghiile colonelului fiind înfipte în sfârcurile groase ca nişte creioane.

Draperia care separa alcovul de magazin se dădu brusc la o parte şi patroana intră agitând un ciocan deasupra capului.

— Ce i-ai făcut? ţipă ea.

Epuizat de plăcere, colonelul Abu Khader dădu drumul sânilor şi se lăsă să alunece pe spate.

— Nimic! suspină el. Târfa asta mică suge atât de bine!

După ce se asigură că mica senegaleză nu se afla în primejdie, negresa se retrase bombănind.

Observase deja că unii dintre clienţii ei încercaseră să stranguleze fetele sau să le sodomizeze împotriva voinţei lor.

Unul pe care-l poreclise „trompă de elefant” cerea întotdeauna fete foarte tinere pentru acest tip de joc care se termina mereu cu ţipete. Pentru că era generos, lucrurile se aranjau. Însă, o dată, patroana trebuise să-şi pună la bătaie propria persoană pentru a-i potoli setea de sodomie. Intoxicat cu Viagra, ameninţa să spargă totul în jur.

Colonelul Abu Khader îşi aranjase deja ţinuta.

Era fericit de două ori. Se simţise bine şi era liniştit şi sigur de capacitatea lui de a controla tentativele americanilor de a-i recupera pe cei şase ostatici.

Dacă nu-şi ducea misiunea la bun sfârşit, împiedicând schimbul cu orice preţ, risca să fie

trimis în sudul Algeriei, împreună cu restul organizaţiei Polisario, iar asta n-ar fi însemnat deloc o promovare.

Capitolul III

Tony Motley, fostul şef al staţiei CIA din Alger, care ocupa acum un post în Direcţia de Informaţii din Langley şi fusese numit la conducerea celulei însărcinate cu rezolvarea răpirii celor patru membri ai Agenţiei şi a celor doi piloţi, examină cu privirea sala de conferinţe de la etajul şapte al clădirii OHB[16], ale cărei ferestre dominau celelalte stabilimente ale complexului Central Intelligence Agency din Langley, Virginia: o sută de hectare pe marginea Potomac-ului, înconjurate de garduri deformate şi roase de rugină.

— E prezentă toată lumea? întrebă el, uitându-se la scaunul gol de la capătul mesei.

În aceeaşi clipă, uşa se deschise şi apăru Ted Boteler, directorul Diviziei de Operaţiuni, care ocupă scaunul gol, scuzându-se printr-un zâmbet.

Şedinţa putea începe. Era prima de la accidentul avionului King Air din nordul Mali-ului, în urma căruia şase americani căzuseră în mâinile lui Abu Zeid, unul dintre cei mai fanatici membri ai organizaţiei AQMI.

Afacerea devenise una dintre priorităţile Agenţiei: era vorba de patru ofiţeri, plus doi piloţi legaţi de companie printr-un contract, şi ei tot de naţionalitate nord-americană. Directorul general, Leon Panetta, ceruse să se facă tot posibilul pentru

16 Old Headquarter Building.

recuperarea celor şase americani.

Cu orice preţ.

Fotografiile celor şase fuseseră lipite în holul circular din OHB, în faţa statuii lui Bill Donovan, fondatorul organizaţiei OSS în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, lângă *Wall of Honour*, o placă lungă de marmură neagră pe care erau înscrise numele agenţilor ucişi în misiune. În cazul unora, rămaşi anonimi din motive de securitate, se afla doar o stea aurie.

— *Gentleman,* începu Tony Motley, avem de-a face cu un duşman crud, fanatic şi viclean, care dispune de avantajul terenului într-o regiune practic pustie, fără niciun control guvernamental malian. Avem nevoie de toate forţele de care dispunem pentru a-i dejuca planurile. De-acum, operaţiunea „Blackbird” se referă la tot ce presupune recuperarea camarazilor noştri. În ultimele zile, am putut face o evaluare a situaţiei, dar n-am ieşit pe teren. Vom face astăzi o trecere în revistă a faptelor împreună cu cei care ni s-au alăturat. Înainte de asta, pentru că nu ştiu dacă vă cunoaşteţi între dumneavoastră – sunt sigur că aşa stau lucrurile în cazul unora, voi face acum prezentările.

Se întoarse spre cei doi bărbaţi aşezaţi în stânga sa:

— Fred Woodward şi William Tumer sunt cei doi analişti cu care ne vom sfătui. Amândoi sunt specialişti în Africa sahariană şi în AQMI. Întinzând braţul spre capătul mesei, indică doi bărbaţi cu figuri aspre: Charles Kelley şi Bob Tumer fac parte din TD[17] şi sunt însărcinaţi cu studierea şi

17 Technical Division.

decriptarea comunicaţiilor radio sau telefonice referitoare la problema noastră. Tot ei ţin şi legătura cu NSA şi cu centrul nostru de ascultări din Tamanrasset, în Algeria. Prietenul Ted Boteler va interveni în această afacere, iar serviciul său răspunde de eventualele contacte şi negocieri cu răpitorii. Va putea face apel la un mic detaşament al forţelor speciale staţionat în Mali, la Bamako, precum şi la personalul bazei noastre din Tamanrasset. Pentru a înţelege bine derularea acţiunilor, o să-i dau cuvântul lui Robert Vigan, care conduce antena Agenţiei aparţinând bazei noastre din Tamanrasset. Asta pentru că totul a pornit de acolo.

Robert Vigan, un bărbat corpolent, cu capul ras, deschise dosarul din faţa lui. Părea să nu se simtă în apele lui, mai ales că sosise de la Tamanrasset chiar în acea dimineaţă. Îmbrăcat cu un costum prea subţire, tremura de frig. La Washington era o vreme de noiembrie, foarte departe de cele 45 de grade din Sahara...

Antena CIA din Tamanrasset era adăpostită într-o clădire din prefabricate climatizată puternic, ceva mai departe de centrul de ascultări administrat de Signal Corps. Trebuiseră să le forţeze mâna algerienilor pentru a accepta o prezenţă străină în imensa lor bază de coordonare a supravegherii frontierei sudice. Doar informaţiile obţinute de ascultările americanilor îi convinseseră. Prin urmare, nu era vorba de vreo simpatie deosebită.

Asta în ciuda legăturilor strânse dintre Securitatea Militară algeriană şi Agenţia americană, care îi furniza materialul ascultărilor şi computere

performante.

Algerienii erau bolnăvicios de circumspecţi.

— Era vorba de un zbor de rutină, începu Robert Vigan, planul de zbor fiind depus în ajun. Cei patru ofiţeri se duceau la Bamako pentru discuţii cu autorităţile locale. Aparatul fusese verificat de mecanicii noştri şi totul părea normal. Ultima verificare avusese loc cu şase săptămâni în urmă, iar cei doi piloţi, care locuiau în bază, erau experimentaţi.

Tony Motley îl întrerupse.

— Ştim cu toţii că a fost un accident imprevizibil. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Sergentul Mitchell, care face parte din US Air Force, m-a anunţat că un aparat aparţinând companiei Royal Air Maroc interceptase un SOS emis de King Air. Acesta se afla cam la 1300 de kilometri sud de Tamanrasset.

— Ce aţi făcut atunci?

— I-am avertizat pe toţi, începând cu staţia noastră din Bamako.

— Şi pe algerieni?

— Bineînţeles! Apoi, cam la 45 de minute după primirea SOS-ului, am fost sunat de Paul Redmond, pilotul avionului King Air. Apelul provenea de la telefonul său Thuraya. Mi-a confirmat faptul că fusese nevoit să aterizeze din cauza incendiului incontrolabil de la motorul stâng, dar nu exista decât un singur rănit, ofiţerul Judith Thomson, care îşi fracturase piciorul. Graţie telefonului Thuraya, aveam poziţia lor exactă, un loc aflat la sud de Tessalit, în faţa masivului muntos Iforhas.

— Aprindeţi harta! ordonă Tony Motley.

Asistenta lui aprinse marea hartă electronică fixată pe perete şi apăru brusc întreaga zonă sahariană. Un punct luminos clipea pe locul prăbuşirii avionului King Air.

— Ce aţi făcut după aceea? întrebă Tony Motley.

— I-am întrebat pe algerieni dacă ne pot pune la dispoziţie un avion Iliuşin 76 pentru o operaţiune de salvare. Aceste aparate pot ateriza oriunde.

Nu mi-au onorat cererea, pretextând o imposibilitate tehnică. În realitate, aceşti ticăloşi nu vor să pară prea deschişi faţă de noi. Din fericire, îi alertasem pe cei de la Bamako.

Tony Motley îl opri cu un gest şi îi făcu semn lui Edgar Wiser, şeful staţiei din Bamako.

— Ed, spune-ne povestea ta.

Edgar Wiser schiţă un zâmbet plin de amărăciune.

— E scurtă. După ce am fost anunţat, am alertat echipajul avionului C.130 Hercules, care a rămas în aşteptare pe aeroport. Am adunat un grup de la forţele speciale şi am obţinut în timp record o autorizaţie de zbor din partea malienilor. În acelaşi timp, i-am cerut antenei noastre din Tombouctou să trimită pe pistă o echipă de salvare.

— Şi lucrurile s-au întâmplat întocmai?

— Da. Doar că avionul C. 130 nu a putut ateriza… S-a învârtit puţin pe deasupra supravieţuitorilor pentru a le ridica moralul. Apoi s-a întors la Bamako.

— Şi forţele speciale? Oamenii nu puteau fi paraşutaţi pentru asigurarea unei protecţii?

Edgar Wiser lăsă capul în jos.

— N-am prevăzut aşa ceva.

Trecu un înger, zburând anevoios într-o linişte de moarte; Tony Motley rupse tăcerea apăsătoare.

— Şi echipa de salvare?

— A fost oprită de o furtună de nisip la Boureni, iar oamenii au trebuit să-şi petreacă noaptea acolo.

Punctul luminos se fixă asupra localităţii Bourem, un târguşor situat la nord de Niger. Edgar Wiser înghiţi în sec şi continuă.

— Au plecat mai departe în zori, sosind după cinci ore în zona în care se prăbuşise aeronava King Air. Din păcate, a fost prea târziu. Oamenii noştri fuseseră deja capturaţi de AQMI, care are mai multe baze în apropiere, în masivul Iforhas.

Se lăsă din nou o tăcere de moarte.

Tony Motley aşteptă să se risipească emoţia, apoi îl întrebă pe Robert Burton, şeful staţiei din Alger.

— Robert, spune-ne…

— La trei zile după dispariţia camarazilor noştri, explică şeful staţiei din Alger, a fost adus la ambasadă un plic care îmi era destinat. În aceeaşi dimineaţă, site-ul salafist Al Shahab difuzase revendicarea emirului Abu Zeid.

— De ce această întârziere?

— Au avut nevoie de timp pentru a dispersa ostaticii şi pentru a evita un atac surpriză. E un lucru obişnuit. Revendicarea era semnată de emirul Abu Zeid, ceea ce corespunde cu informaţiile noastre referitoare la implantarea lui…

Tony Motley se uită la revendicarea din faţa sa şi rosti rar:

— Cer trei milioane de dolari de ostatic şi eliberarea a trei „combatanţi salafişti” închişi la Nouakchott, în Mauritania, şi condamnaţi de curând la moarte. Ne acordă două săptămâni pentru îndeplinirea cererilor şi ameninţă cu executarea unui

prizonier după o săptămână în cazul în care nu venim cu ceva concret.

— *Correct,* sir, confirmă Robert Burton. A mai existat şi o fotografie cu cei şase camarazi aşezaţi pe nisip, în faţa unei peşteri. Chipul lui Judith Thomson era înceţoşat.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Am fost convocat în aceeaşi zi de şeful Securităţii Militare Algeriene, Mohammed Medienne, care, după ce şi-a exprimat regretul, m-a întrebat ce intenţii avem. I-am spus, bineînţeles, că vom face tot posibilul pentru recuperarea ostaticilor, inclusiv plata răscumpărării. Asta l-a contrariat în mod evident.

— De ce?

Robert Burton schiţă un zâmbet.

— AQMI şi SM au o poveste complicată. Ştiţi că AQM1, care până în 2007 s-a numit Grupul Salafist pentru Rugăciune şi Luptă, a fost creată de Abdelmalek Droukdal pornind de la câteva elemente din GIA, Grupările Islamice Armate. Treptat, algerienii au reuşit să alunge spre sud majoritatea *katibelor* AQMI. Mai puţin pe cea condusă de Droukdal, care continuă să activeze în Kabylie. Credem că, dacă algerienii ar fi vrut, i-ar fi putut veni de hac lui Droukdal. Însă generalul Medienne preferă să-l lase să-şi facă de cap, folosindu-l pe post de sperietoare pentru a ne stoarce de bani, informaţii şi materiale. În numele luptei antiteroriste. Or, în cazul în care *katiba* lui Abu Zeid devine foarte bogată, ea i-ar putea transfera o parte din bani lui Droukdal, care, dintr-odată, ar reprezenta din nou o ameninţare pentru algerieni.

Pe scurt, aceştia sunt gata să ne ajute să-i zdrobim sub un covor de bombe pe Abu Zeid, pe oamenii săi şi pe ostaticii noştri, dar nicidecum să-i îmbogăţim sau să le permitem să-şi recupereze anumiţi combatanţi închişi în Mauritania.

Tony Motley îi măturǎ pe algerieni cu un gest scurt.

— OK, ne lipsim de ei!

Bău un pahar de apă şi îi ceru lui Charles Kelley, unul dintre reprezentanţii diviziei tehnice:

— Charles, ce spun ascultările făcute de la începutul acestei afaceri?

— Nu mare lucru! mărturisi Charles Kelley. Chiar înainte de luarea ostaticilor, s-a înregistrat o intensificare a traficului radio. De atunci, am identificat câteva apeluri sporadice de pe telefoane Thuraya, în zona în care se află Abu Zeid. Din păcate, nu emit multă vreme şi se depărtează de bază pentru a telefona.

— Nu-i prea grozav, recunoscu Tony Motley. Ai vreo sugestie pentru a ne îmbunătăţi performanţele?

— Desigur, sir; ar trebui să lansăm un satelit militar care să acopere această zonă pentru a putea utiliza dronele trimise din Tamanrasset.

Tony Motley scrise câteva cuvinte în carneţelul său şi se întoarse spre cei doi analişti din stânga.

— Fred, poţi să ne faci un rezumat despre AQMI? Ca să ştim cum stăm.

Fred Woodward îşi drese vocea şi începu calm:

— AQMI a împărţit Algeria în zece regiuni. Cea de-a zecea include toată zona sahariană şi este „deţinută” de trei *katibe*, fiecare fiind compusă din o

sută de oameni şi echipată cu maşini Toyota Land Cruiser pe benzină, cu motor V8. Armamentul lor este format din RPG 7, explozibili, mitraliere grele „Duşka” şi automate Kalaşnikov. Comunică prin telefoane Thuraya sau prin mesageri. Prezenţi de câţiva ani în nordul Mali-ului, au încheiat acorduri cu anumite triburi arabe, căsătorindu-se cu fetele acestora. În plus, ştim că au numeroase legături în Tombouctou şi Gao. De aici îşi procură explozibilul agricol, nitratul, pentru confecţionarea bombelor…

— Nu au explozibil militar? se miră Tony Motley.

— Nu, au folosit întotdeauna îngrăşăminte, înfăşurate cu fitil, merg foarte bine.

— Ce poţi să ne spui despre oamenii în mâinile cărora au căzut camarazii noştri?

— *Katiba* Tarek Ibn Zyad este condusă de cel mai radical emir, Abu Zeid. El este responsabil de moartea englezului John Dwyers şi de cea a mai multor francezi, printre care un ostatic de 78 de ani, executat cu sânge rece. Grupul lui cuprinde o sută de oameni, 30 fiind mauritani. Baza se află undeva în masivul Iforhas, între Tessalit în nord şi Kidal în sud. Este o regiune cu numeroase peşteri, foarte greu accesibilă. Nici măcar avioanele de recunoaştere nu le pot repera, pentru că folosesc în general corturile beduine, care se confundă cu peisajul.

— Iar Abu Zeid?

— S-a născut pe 12 decembrie 1965 la Touggourt, în sudul Algeriei, nu departe de zăcămintele de petrol din Hassi Messaoud. De la sfârşitul anilor ’80, îl găsim alături de unul dintre „fondatorii” Grupului Salafist pentru Rugăciune şi Luptă: Abdelrazak El

Para, pe numele său adevărat Amari Saifi. Acesta a înfiinţat în 2003 primele grupări teroriste. Adjunctul său era pe atunci Abu Zeid. Abdelrazak El Para a fost capturat în Ciad şi predat algerienilor, iar Abu Zeid a preluat conducerea *katibei.* Prima răpire a avut loc în Tunisia: un cuplu de turişti austrieci. De atunci, este cel mai influent emir al celei de-a zecea regiuni. Lui îi revine internaţionalizarea ramurii maghrebiene a organizaţiei Al Qaida.

— Atunci, există o şansă de a negocia cu el?

— O să fie foarte dificil: ne urăşte şi nu ezită să ucidă, lucru care îi sporeşte prestigiul.

Îngerul trecu din nou, picături de sânge prelingându-i-se de pe aripi. Participanţii la adunare ascultau într-o tăcere religioasă şi încordată. În cele din urmă, Tony Motley i se adresă lui Ted Boteler, care stătea în faţa lui, la capătul celălalt al mesei.

— Ted, cred că, de la începutul acestei afaceri, ai studiat toate posibilităţile de a întreprinde o acţiune de eliberare a ostaticilor.

— Aşa este, răspunse sobru şeful Diviziei de Operaţiuni.

— Ai vreun plan?

Ted Boteler îşi plecă privirea.

— Un plan care să permită eliberarea ostaticilor cu o şansă rezonabilă de reuşită, nu, domnule. Nu cunoaştem nici măcar localizarea lor exactă şi, mai mult ca sigur, sunt separaţi. Singura opţiune este un atac brutal realizat de forţele speciale, dar, în acest caz, nu sunt şanse prea mari ca ostaticii să supravieţuiască.

— Pe cine putem conta?

— Pe noi, sir. Malienii sunt morţi de frică, armata

lor este incapabilă de luptă şi nu are nicio tragere de inimă: oamenii din AQMI sunt musulmani ca şi ei. În plus, malienii sunt „oameni ai fluviului”, africani: se tem de deşert, pe care-l lasă în seama tuaregilor.

— Şi nu ne pot ajuta?

— Nu, AQMI le furnizează arme şi bani. Şi sunt incontrolabili.

— Vă simţiţi în stare să organizaţi o operaţiune?

— Avem nevoie de mijloace de transport. Avioane C.130 şi maşini. Distanţele sunt enorme, şoselele nu suportă vehicule grele, iar oamenii din AQMI sunt foarte mobili. Ar trebui organizat ceva pornind de la Dakar, în Senegal. Acolo suntem implantaţi cel mai bine. Însă asta cere o lungă pregătire, fără nicio garanţie a succesului.

Tony Motley îşi spuse că, în anumite momente, CIA îşi merita porecla de CYA: *cover your ass*[18].

Totuşi, Ted Boteler era priceput... Voi să închidă o uşă.

— Ted, pe o scară de la 1 la 10, ce şanse crezi, că avem să recuperăm ostaticii?

— 2, răspunse şeful Diviziei de Operaţiuni.

*

După răspunsul lui Ted Boteler urmă un fel de pauză informală. Toată lumea se întreba cum avea să continue Tony Motley.

Acesta se întoarse spre un bărbat ce rămăsese până atunci tăcut, Ira Medavoy, şeful staţiei din Nouakchott, Mauritania. Tony Motley avea în faţă raportul lui. I se ceruse de la Langley să analizeze

18 Apără-ţi fundul!

situaţia împreună cu mauritanii.

— Ira, spuse el, după tot ce am auzit până acum, mi se pare că soluţia problemei se află în mâinile tale. Pare imposibil să-i recuperăm pe camarazii noştri capturaţi de aceşti ticăloşi, cu siguranţă că nu vor renunţa la niciuna dintre condiţiile pe care le-au pus. Prin urmare, trebuie să luăm în considerare acceptarea ofertei lor. Cele 18 milioane de dolari nu reprezintă o problemă, dar cum să-i eliberăm pe cei trei oameni pe care îi vor? Coborî privirea şi citi: Sidi Ould Sidna, Maarouf Ould Haiba şi Karim Ould Semane. Toţi trei au fost condamnaţi la moarte anul trecut, pe 21 octombrie. Există vreo şansă să-i convingem pe mauritani să-i graţieze pentru a-i preda lui Abu Zeid? Sau de a-i elibera într-o manieră oficială?

Ira Medavoy clătină din capul lui mare, cu păr ondulat, ca un elefant bătrân şi obosit.

— Niciuna, sir.

Tony Motley spuse calm:

— Explică-ne!

Şeful staţiei din Nouakchott îşi ridică privirea grea.

— Sir, zise el, poziţia noastră în Mauritania este fragilă. Oamenii ăştia nu ne au la inimă deloc. Le e frică să se asocieze cu noi. Populaţia este extrem de credincioasă, deşi nu e vorba de fanatici, dar, din cauza Irakului, Afganistanului şi Palestinei, noi suntem pentru ei răul absolut. Chiar dacă ne acceptă informaţiile, ne ţin la distanţă. Nu vor decât să rămână departe de orice conflict.

Echilibrul lor este mult prea fragil. Apropiaţi de Maroc, au relaţii reci cu algerienii, care-i înspăimântă. Bineînţeles că nu au nicio simpatie

pentru AQMI, însă nu vor face nimic care să-i irite pe algerieni. Or, punerea în libertate a celor trei condamnaţi la moarte va reprezenta pentru Alger un *casus belli.*

Tony Motley coborî privirea asupra fişelor din faţa lui.

— Totuşi, au eliberat, fără ca măcar să-i judece, treizeci şi trei de membri AQMI…

Ira Medavoy reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Aşa este, sir, dar a fost la propunerea unui personaj religios foarte ascultat, muftiul Dadew. Acesta a confirmat că oamenii săi se căiseră şi se întorseseră pe calea cea dreaptă. Însă nu acesta e cazul unuia dintre cei trei condamnaţi la moarte: Sidi Ould Sidna. Acesta a insultat tribunalul din Nouakchott, considerându-l necredincios, şi a cerut să fie tăiat în bucăţi pentru a ajunge mai repede în paradis…

Un înger trecu, apoi, tulburat, dispăru.

În faţa unui asemenea fanatism nu se mai putea discuta.

Răbdător, Tony Motley insistă.

— Ira, spuse el, ai transmis cererea noastră? Cui?

Ira oftă din adâncul sufletului.

— Sir, n-am putut. O singură persoană putea pronunţa graţierea celor trei, preşedintele Ould Ahmed Aziz. Nu l-am întâlnit până acum pentru că nu-i plac americanii. Să mă duc la el şi să-i prezint cererea ar fi un lucru extrem de contraproductiv: ar fi în stare să ceară închiderea staţiei. Şansa de a-i elibera legal pe cei trei oameni este egală cu zero.

Tăcu, lăsându-i pe ceilalţi să mediteze la spusele sale.

Tony Motley nu era prea surprins. Pusese această întrebare pentru a fi cu conştiinţa împăcată. Ridică privirea şi îl fixă pe Ted Boteler, care se afla în celălalt capăt al mesei.

— Ted, se pare că e rândul tău să intri în joc.

Ted Boteler tresări, de parcă ar fi primit un şoc electric.

— Sir, spuse el cu voce fermă, vă înţeleg poziţia şi aş da orice să ne recuperăm camarazii, dar există riscuri pe care nu mi le pot asuma.

— Adică?

— Ira conduce o staţie foarte mică, ale cărei elemente sunt supravegheate îndeaproape de mauritani. Divizia noastră nu e reprezentată acolo. Or, în contextul actual, introducerea în ţară a unor agenţi pentru o misiune clandestină ar fi foarte riscantă şi ar avea consecinţe politice incalculabile în cazul unui eşec.

Tony Motley remarcă pe un ton incisiv:

— Ce spui tu este grav...

Ted Boteler îi susţinu privirea.

— Sir, există riscuri la care nu mi-aş expune niciodată oamenii. Oricât de nobilă ar fi cauza.

— Prin urmare, ne aflăm în impas! trase concluzia Tony Motley. O să-i lăsăm pe dementii ăştia să ne execute oamenii.

Tăcere de moarte.

Agenţia nu se mai găsise niciodată în faţa unei asemenea dileme.

Având în vedere gravitatea situaţiei, Ted Boteler adăugă:

— Avem un NOC[19] la Nouakchott. De cinci ani,

19 Agent clandestin – Non Official Cover (NOC).

face o treabă bună. Conduce o mică ONG, vorbeşte limba şi cunoaşte multă lume. Însă, de unul singur, nu poate face nimic. De asemenea, mai există un „stringer” pe care-l folosim pentru afaceri mărunte, dar nu sunt sigur că nu a „aderat” la serviciile secrete locale. Ne-ar trebui un şef de misiune experimentat, cu voinţă de fier, care să încerce să facă ceva.

— La cine te gândeşti? întrebă Tony Motley.

— La aceeaşi persoană ca şi dumneavoastră, replică prompt şeful Diviziei de Operaţiuni. Asta, dacă e suficient de nebun să accepte această stratagemă imposibilă.

Capitolul IV

Stând pe vine lângă intrarea hotelului Tfeila, fost Novotel, perla hotelieră din Nouakchott, un mauritan îşi făcea liniştit toaleta cu ajutorul unui ceainic plin cu apă. Mai întâi, vărsa apă în mâini, apoi îşi spăla faţa şi, în final, capul, frecându-şi viguros părul creţ.

Trebuie spus că la Nouakchott apa curentă era un produs de lux... Străzile nisipoase ale imensului oraş, care se întinde în deşert, la câţiva kilometri de mare, erau străbătute de o sumedenie de mici căruţe plate, montate pe pneuri, care transportau butoaie de două sute de litri cu apă potabilă, fiind trase de nişte măgăruşi resemnaţi, comandaţi de un tânăr negru ce-şi balansa picioarele ca un metronom şi îi plesnea dacă încetineau ritmul... Mauritania este un infern pentru aceste animale sărmane, exploatate până la ultima suflare, care mor adesea sub o ploaie de lovituri...

Khouri Ould Moustapha îşi întoarse profilul ascuţit spre Malko.

— Unde vreţi să mergeţi?

— La târgul de maşini.

— Bulevardul Centrului de Conferinţe?

Malko se uită în carneţel.

— Mi s-a spus bulevardul Mokhtar Ould Dada.

— E acelaşi lucru, zise scurt mauritanul, ieşind pe poarta mobilă de la Tfeila în bulevardul Charles de Gaulle, unul dintre rarele „gudroane”[20] din oraş.

Sosit în seara din ajun după o oprire la Paris pentru a primi instrucţiunile, Malko nu-şi dăduse încă seama de proporţiile acestui oraş imens care, zilnic, mai cucerea o bucăţică de deşert, rămânând la o distanţă respectuoasă de marea separată de capitală printr-o dună de nisip enormă.

De altfel, mauritanii detestau marea şi produsele ei. Doar câţiva expatriaţi temerari se mai aventurau vinerea pe plaja imensă şi pustie din vestul oraşului, unde, cu o undiţă simplă, puteau pescui şi o sută de kilograme de peşte într-o dimineaţă...

Toyota Hilux Pick-Up cu cabină dublă pornise prin circulaţia total haotică, pătrunzând câteodată pe trotuarele nisipoase, pe sensurile interzise, strecurându-se pe contrasens prin pieţele circulare. Absenţa aproape totală a semafoarelor accentua această harababură. Ajunseră la intersecţia cu Abd El Nasser, un fel de Champs-Élysées al Nouakchott-ului, care tăia oraşul de la est la vest.

Coşmar absolut: pentru că semafoarele nu mai funcţionau de la ultima lovitură de stat, taxiurile Mercedes galbene, camioanele şi maşinile 4×4, una

20 Stradă asfaltată.

mai mare ca alta, se învălmăşeau într-un fel de magmă dantescă.

Khouri Ould Moustapha se lansă cu mult curaj în îngrămădeală. Ocoli maşinile blocate pe contrasens, strecurându-se printr-un service pentru a ieşi în cele din urmă de cealaltă parte a intersecţiei.

Acest haos indescriptibil se desfăşura fără înjurături sau claxoane. Toată lumea se supunea unor reguli precise şi misterioase.

— Iată moscheea saudită! anunţă şoferul, mândru de isprăvile sale, arătând spre două minarete excesiv ornamentate de pe marginea bulevardului Nasser.

Nouakchott, un oraş fără cultură, fără arhitectură, format doar din case plate, cu un etaj, avea ca puncte de reper cele trei mari moschei: mai întâi cea mauritană, istorică, apoi cea marocană, copia moscheii din Rabat, şi, de puţină vreme, cea saudită. Plus alte câteva sute, complet anonime.

Toyota se îndrepta spre sud, pe străzi mai puţin aglomerate. Malko era puţin ameţit: niciun reper în acest oraş cu străzi perpendiculare, plate, pline de maşini 4×4 luxoase, în ciuda presupusei sale sărăcii. Trebuie spus că mauritanii îşi făceau un titlu de glorie din a-şi spăla maşinile în fiecare zi. Lângă ambasada Franţei, un spaţiu imens servea pe post de service în aer liber…

Oraşul părea să nu facă pauză niciodată. Khouri Ould Moustapha arătă spre o cupolă albă din depărtare:

— Iată Palatul Congreselor, o să cotim pe bulevardul pe care l-aţi numit Mokhtar Ould Dada.

Acesta era numele primului preşedinte al

Mauritaniei, funcţie pe care a deţinut-o timp de şaptesprezece ani. Aparent, lăsase în urmă amintiri plăcute...

Malko îşi spuse că, dacă toate informaţiile furnizate de CIA erau la fel de imprecise, atunci începuse prost o misiune care i se păruse din start imposibilă.

Totuşi, Robert Burton, şeful staţiei CIA din Alger, pe care-l întâlnise în aeroportul Charles de Gaulle, aproape că se prosternase la picioarele lui, implorându-l să nu se urce în primul avion spre Viena după ce îi detailase misiunea.

În ajun, succesorul lui Frank Capistrano la Casa Albă îl chemase la el şi îl rugase să accepte această misiune de care depindeau vieţile celor şase americani.

Din păcate, în pofida acestor încurajări, reuşita era la fel de improbabilă ca salvarea în urma unei sărituri de la o sută de metri fără paraşută.

După ce coti pe un mare bulevard mărginit mai ales de terenuri virane, Khouri Ould Moustapha se întoarse spre Malko.

— Ce vreţi să vedeţi la „Bursa” maşinilor?

— Nu ştiu încă, spuse acesta. Aş vrea să văd nişte Land Cruiser.

Misiunea lui începea de-a binelea.

În timpul opririi la Paris, Robert Burton i-o schiţase în linii mari:

După primul mesaj al emirului Abu Zeid, au urmate şi alte contacte. Răpitorii doriseră într-o primă fază să se asigure că CIA întreprindea ceea ce se angajase să facă: eliberarea celor trei condamnaţi la moarte din Nouakchott. Prin urmare,

trebuia ca reprezentantul său la Nouakchott să contacteze un aşa-zis vânzător al unui Land Cruiser albastru din 2003, cu 268.000 de kilometri la bord. Această maşină era pusă în vânzare la târgul din Nouakchott. Presupusul ei proprietar se numea Aman Ould Bija. Acesta îi trimisese lui Malko dovada că ostaticii erau în viaţă şi instrucţiunile referitoare la viitoarele contacte.

Înainte de a ridica vreun deget, CIA voia să fie sigură că revendicarea era autentică…

În afară de agentul „NOC” pe care trebuia să-l contacteze, Robert Burton îi dăduse lui Malko numărul de mobil al lui Khouri Ould Moustapha, „străngер”-ul CIA considerat aproape sigur de staţia din Nouakchott.

Numai că Malko nu ştia câtă încredere putea avea în el.

În principiu, nu trebuia să aibă niciun contact cu staţia din Nouakchott, care prefera să rămână în afara misiunii „Blackbird”. Cu toate astea, avea cele două numere de telefon ale şefului staţiei, Ira Medavoy.

Pentru situaţii nefericite.

Malko îl privi pe şofer cu coada ochiului. Taciturn şi nu prea comunicativ. După sosire, îl sunase din partea lui „Frank”, explicându-i că avea nevoie de un şofer pentru câteva zile. S-au pus apoi de acord asupra preţului – 20.000 pe zi – şi a venit să-l caute la Tfeila. Un individ cumsecade, în ţinută locală, uscat şi nu prea vorbăreţ.

Malko ştia bine că, într-o astfel de ţară, un asemenea personaj era un miel blând care sugea de la două oi. În cazul în care Khouri Ould Moustapha

lucra şi pentru serviciile secrete mauritane, Malko risca să se trezească rapid într-un avion cu destinaţia Maroc sau chiar la închisoare. Alături de cei pe care se presupunea că trebuia să-i elibereze.

Altfel, dacă, printr-o suită halucinantă de miracole, Malko îşi ducea la bun sfârşit misiunea, Ira Medavoy era omul însărcinat să-i predea cele optsprezece milioane de dolari ale răscumpărării.

— OK, să vedem unde găsim maşini Land Cruiser, spuse şoferul. Există mai multe „burse”.

Se opri la prima, care nu oferea decât maşini modeste, Toyota Corolla sau chiar epave antice marca Peugeot.

— E mai departe! anunţă el.

Se puseră în mişcare: următorul târg era organizat pe mărci; sute de Mercedes-uri se aflau de fiecare parte a străzii, parcate în careuri pline de nisip. Nouakchott era într-adevăr un „Mercedes City”. Această marcă reprezenta 70 din parcul de automobile...

Khouri Ould Moustapha trebui să se informeze încă o dată.

Malko se gândi că, din cauza buzunarului de la piept pe care îl avea *dharaa*[21] acestuia, aducea cu un pelican.

Merseră mai departe. După un kilometru, Malko zări în sfârşit, pe stânga, vizavi de „asfalt”, o parcare plină cu maşini Land Cruiser.

— Acolo trebuie să fie! zise Khouri Ould Moustapha.

Malko se dădu jos şi traversă „asfaltul” care părea

21 Veşmânt tradiţional mauritan care seamănă cu o *djellaba*, haina cu mâneci largi şi capişon purtată in Africa de Nord.

violet sub razele orbitoare ale soarelui.

Erau vreo douăsprezece maşini Land Cruiser, toate fără plăcuţe de înmatriculare pentru a fi se ascunde astfel proveniența. Un vânzător se apropie de Malko, dar acesta nu-l băgă în seamă: tocmai observase pe partea opusă un Land Cruiser albastru. Se afla lângă micul cort în care negustorii se adăposteau de soarele infernal, bând ceai.

De-abia se apropie de Land Cruiser, că un bărbos corpolent veni spre el şi îl întrebă în franceză:

— Căutaţi un Land Cruiser, domnule?

În Nouakchott, nu prea se vorbea engleza, însă mai toţi ştiau franţuzeşte...

— Da, răspunse Malko. Pot să-l văd?

Se strecură în maşină şi se uită imediat la kilometraj: 268.000. Corespundea. Se apropia momentul delicat.

Coborî din maşina 4 x 4 şi i se adresă bărbatului solid.

— Mi s-a spus să-l caut pe un anume Aman Ould Bija, dumneavoastră sunteţi?

— Nu, nu e aici astăzi.

— O să revin.

— Daţi-mi numărul de mobil şi o să-l anunţ când îl văd.

— Nu-l aveţi pe-al lui?

— Nu.

Malko îi dădu numărul telefonului furnizat de Khouri Ould Moustapha: un aparat cu cartelă reîncărcabilă, 230 1415. Bărbatul şi-l notă şi, impasibil, îi întinse o mână umedă de transpiraţie.

Malko reveni la Toyota. Deocamdată, nu mai avea ce face. Al doilea contact nu trebuia activat decât

după cel stabilit cu răpitorii.

— Aş vrea să văd cartierul ambasadelor, propuse el.

Şoferul zâmbi.

— Sunt mai multe.

Făcură stânga-mprejur, iar după trei kilometri mauritanul îi arătă lui Malko un zid care nu se mai sfârşea.

— Iată noua ambasadă a Chinei.

Un veritabil Zid Chinezesc care nu urâţea deloc peisajul: mauritanii adoră zidurile. Le construiesc peste tot şi, de obicei, nu există nimic în spatele lor... în schimb, detestă copacii şi nu ratează niciodată ocazia de a-i smulge pe cei din Nouakchott.

Apoi, merseră de-a lungul altui zid interminabil, cel al ambasadei Franţei, care înconjura cele douăzeci de hectare pe care locuiau toţi diplomaţii...

— Ambasada Israelului a fost închisă după atacul salafiştilor, îl informă cu o voce platâ Khouri Ould Moustapha.

Oare ce anume determinase această ţară sută la sută musulmană să-i primească pe israelieni? Mister.

Pătrunseră într-un bulevard larg, iar Malko zări imediat drapelul german. Pe acelaşi trotuar se aliniau ambasadele Rusiei, Algeriei şi, vizavi, cea a Marocului.

— Unde este ambasada americană? întrebă Malko.

— Acolo, răspunse şoferul.

Arăta spre o stradă oblică faţă de cea a ambasadei Germaniei, baratâ de blocuri de ciment şi păzită de santinele în uniformă. Cât vedeai cu

ochii, numai sârmă ghimpată. Intrarea în ambasada SUA era aproape invizibilă.

— Americanii nu prea se văd, remarcă şoferul. Aici nu se simt în apele lor.

Malko se pregătea să calculeze distanţa de alergat pe acest traseu cu obstacole dacă ar fi trebuit să se refugieze în ambasadă.

Nu mai avea nimic de văzut în Nouakchott. Fără magazine, fără cafenele, doar praful, nisipul şi fâşiile de asfalt nesfârşite.

— Câţi locuitori are oraşul?

— Un milion şi jumătate, se pare, dar nu i-a numărat nimeni.

Jumătate din populaţia Mauritaniei.

Un mauritan în cămaşă africană apăru brusc în faţa lor în timp ce erau blocaţi în trafic. Îşi freca degetul mare de cel arătător.

— Vreţi să schimbaţi bani? întrebă Khouri Ould Moustapha.

— Am făcut-o deja, îl asigură Malko. Unde se poate mânca bine?

— La Méditerranéen.

Cinci minute mai târziu, se opriră pe trotuarul nisipos al unei străzi perpendiculare pe bulevardul Charles de Gaulle. În spatele unui portal se aflau o grădină mică şi o terasă inundată de razele soarelui. Un bărbat masiv, cu bărbia teşită, îl zări pe Malko.

— Pentru prânz?

O masă era deja ocupată: o femeie singură, o albă. Malko se aşeză la masa din faţa ei. I se aduse un carton negru pe care erau enumerate specialităţile zilei.

Alese o salată de languste şi o friptură.

Discret, şoferul stătea deoparte.

Sosiră şi alţi expatriaţi, aruncându-i lui Malko priviri curioase. Era clar că în Nouakchott oamenii se cunoşteau între ei.

Apoi femeii singure i se alătură o alta, în pantaloni, cu nişte ochi verzi superbi, care se uită scurt spre Malko şi schiţă un zâmbet.

Chiar în acel moment, sună telefonul mobil.

Era ceva atât de neaşteptat, încât tresări. Pe ecran nu era afişat niciun număr. Răspunse şi întrebă în franceză:

— Cine e la telefon?

Trebui să i se repete de trei ori pentru a înţelege numele celui care vorbea cu accent mauritan: Aman Ould Bija.

Omul care avea legătură cu răpitorii din *katiba* emirului Abu Zeid.

Capitolul V

— Sunteţi Aman Ould Bija? întrebă Malko în franceză.

— Dumneavoastră m-aţi căutat la „bursă”? replică mauritanul.

— Da.

— Foarte bine. Peste o oră, un Mercedes gri vă va aştepta în faţă la Tfeila. Veniţi singur.

— Ca să mergem unde?

— Veniţi singur, repetă Aman Ould Bija, altfel, nu merită osteneala.

Malko nu avu timp să mai spună ceva, interlocutorul său închisese, iar pe ecranul telefonului nu apăruse niciun număr. Fusese

absorbit de conversaţie şi nu văzuse că, înainte de a pleca, fata cu ochi verzi pusese pe masa lui o carte de vizită. O cercetă. Era vorba de reclama „Pensiunii Jalna”, cu o fotografie în culori. Când îi aduse nota de plată, corsicanul masiv, cu bărbia teşită, remarcă surâzând:

— Marina le lasă tuturor cărţi de vizită, încearcă să găsească clienţi. A văzut că de-abia aţi venit în Nouakchott.

— Cu ce se ocupă?

— Are o pensiune în faţă la Tfeila. E foarte drăguţă. Doar şase camere şi o grădină mare. Şi e mult mai ieftin decât la hotel. Duceţi-vă să vedeţi.

Evident, corsicanului îi plăcea mult. Malko se gândi la acei extraordinari ochi verzi şi simţi nevoia să vadă această pensiune.

Când va putea…

Deocamdată, se găsea în faţa unei dileme, întâlnirea propusă nu-i surâdea deloc. Aman Ould Bija avea legături cu salafiştii. Şi îi propunea o plimbare, Dumnezeu ştie unde. Malko nu era nici măcar înarmat. Nu avusese timp să ia legătura cu NOC-ul Agenţiei, al cărui număr de mobil îl cunoştea. Un anume Brian Kennedy.

Numai că, dacă refuza întâlnirea, misiunea lui se împotmolea. Îi cunoştea pe salafişti: dacă îi simţeau reticenţa, dispăreau. Înainte de orice, trebuia să se asigure că vorbea cu „persoanele potrivite”.

Comandă o cafea espresso, plăti şi se duse la Khoury Ould Moustapha, care îl aştepta în Toyota.

— Unde mergem? întrebă „stringerul”.

Malko fu cât pe-aci să-i povestească despre întâlnire, dar se răzgândi: la urma urmei, salafiştii

nu aveau niciun interes să-i facă de petrecanie, el nu era decât un negociator.

— La hotel, zise el cu simplitate.

*

Zărind Mercedes-ul parcat pe acostamentul bulevardului General de Gaulle, în faţa hotelului Tfeila, Malko crezu la început că era vorba de o epavă abandonată de proprietarul ei. Parbrizul arăta de parcă ar fi fost pisat cu ciocanul. Oare cum reuşea şoferul să vadă ce se întâmplă în faţa maşinii? Rămăseseră câteva urme din vopseaua iniţială, de culoare gri, dar se vedeau peste tot pete de rugină şi tabla goală.

Geamurile erau coborâte, iar dinăuntru răzbătea o voce care recita versete din Coran.

Malko se apropie de maşină, iar bărbatul prăvălit în spatele volanului ridică privirea, făcându-i semn să intre în epavă.

Malko se supuse: înăuntru era şi mai rău. Scaunele spintecate şi desfundate lăsau să se vadă arcurile şi umplutura, iar totul era de o murdărie respingătoare. În ce priveşte bordul maşinii, acesta lipsea cu desăvârşire!

Probabil că avea la bord un milion de kilometri.

După ce intră în maşină, şoferul demară cu un oribil scârţâit de pinioane, iar Mercedes-ul, horcăind de câteva ori, se angajă pe şoseaua asfaltată. Asurzit de difuzoare, Malko încercă să nu se enerveze. Se aplecă în faţă.

— Unde mergem? întrebă el în franceză.

Şoferul, care purta barbă şi mustaţă şi era

înfăşurat într-o *dharaa* slinoasă, rosti câteva cuvinte în hassaniya[22], apoi coti la dreapta pe o stradă al cărei carosabil părea bombardat de curând. Malko era aruncat dintr-un capăt în altul al banchetei. Se desprinse chiar o bucată din plafon, însă boxele continuau să emită urletele coranice.

În fine, pătrunseră pe o altă şosea asfaltată.

Intersecţia din faţa lor era blocată de un amalgam de Mercedes-uri, de căruţe trase de catâri, de câteva cămile şi de o turmă de capre speriate care se aruncau practic sub maşini. Rămăşiţele Mercedes-ului se desprinseră din învălmăşeală şi, puţin mai târziu, Malko recunoscu pe dreapta turnul de control al aeroportului.

În lipsă de ceva mai bun, trebuia să-şi joace cartea. După toate aparenţele, se afla pe drumul către Atar, care pătrundea în deşert spre nord-est pentru a ajunge la Adrar, masivul muntos din nordul Mauritaniei.

Malko era încordat: nu avea nicio armă asupra lui, aşa că nu prea era indicat să se afunde în deşert. Fuseseră răpiţi deja destui europeni şi americani.

„Asfaltul” se întindea drept înainte, fără să întâlnească niciun sat, într-o imensitate plată, lipsită de orice formă de relief. Câteva corturi ici şi colo, cămile, turme de oi. Pe şosea nu treceau decât maşini 4×4. Încercă din nou să discute cu şoferul, dar acesta nu se întoarse spre el, clătinându-şi capul în ritmul versetelor din Coran.

Oare încotro mergeau?

Zări brusc o siluetă în mijlocul drumului, lângă un dispozitiv cu ţepi, cam la o sută de metri mai în faţă.

22 Dialect arab vorbit în Mauritania.

Era un jandarm. Pe marginea drumului se aflau şi alţii. Plantat în mijlocul şoselei, oprise circulaţia. Spre deosebire de ţinuta neglijentă a armatei mauritane, jandarmii purtau o splendidă uniformă neagră, cizmele fiind furnizate de armata franceză în cadrul unei cooperări militare. Această ţinută GK le conferea un aer mândru.

Şoferul Mercedes-ului se întoarse spre Malko, întinzând o mână murdară, cu unghii extrem de lungi şi de negre, şi rosti primul cuvânt de la urcarea acestuia în maşină.

— Paşaportul!

Opri lângă dispozitivul cu ţepi de pe şosea, coborî şi începu să parlamenteze cu jandarmul. Cei doi schimbară câteva cuvinte, iar şoferul reveni la Mercedes.

Malko pusese deja mâna pe portieră. Era probabil ultima sa şansă de a scăpa de o eventuală răpire.

Apăsă mânerul şi rămase cu el în mână!

Şoferul se urcă din nou la volan şi demară în forţă. Malko se lăsă pe spate, resemnat. Dumnezeu nu voia ca el să părăsească acest Mercedes părăginit.

Călătoria continuă, la fel de monotonă, sub un soare de plumb. Brusc, Malko se crezu victima unui miraj: vaste întinderi de apă apărură de flecare parte a drumului! Pentru că zărise turmele de oi adăpându-se, îşi dădu seama că deşertul era inundat!

Mercedes-ul merse mai departe. Un alt baraj, de data asta al poliţiei. Şoferul mauritan nu mai coborî din maşină, mulţumindu-se să întindă paşaportul lui Malko prin geamul deschis.

Bineînţeles că aceste baraje puteau fi liniştitoare,

dar orice maşină 4 x 4 îi putea deturna, atrăgându-i în deşert.

Un indicator aflat într-o stare jalnică apăru pe partea dreaptă, anunţând localitatea Akjoujt.

Malko se uită pe hartă: se găseau la peste 250 de kilometri de Nouakchott! Următorul oraş era Atar, imediat la est.

Unde se duceau?

Traversară localitatea Akjoujt: câteva case de fiecare parte a drumului, mirodenii, o benzinărie desprinsă parcă din filmul *Mad Max...* Se aplecă spre şofer şi întrebă:

— Atar?

Mauritanul clătină negativ din cap şi profită de pauză pentru a schimba caseta.

La vreo doisprezece kilometri de Ajoujt, şoferul răsuci brusc volanul spre stânga şi părăsi „asfaltul”, avântându-se în deşert!

Mercedes-ul neavând niciun fel de suspensii, Malko trebui să se agaţe de ce putea pentru a nu se lovi cu capul de capotă.

Mergeau perpendicular pe şosea, spre ceea ce părea a fi o tabără de nomazi. Câteva corturi maro, cămile şi inevitabila turmă de oi.

Malko se întoarse: şoseaua nu se mai vedea! Mercedes-ul frână cu un scârţâit jalnic chiar în faţa unui cort cu un covor întins la intrare, ros până la urzeală, pe care erau instalaţi doi mauritani în ţinută de „deşert”: turbane albastre şi câte o *dharaa* albă.

Şoferul coborâse deja pentru a-i deschide din exterior portiera.

Malko simţi sub tălpi solul spongios: plouase şi aici.

Unul dintre cei doi bărbaţi se ridică şi veni spre el, zâmbetul descoperindu-i câteva cioturi de dinţi. Chipul brăzdat de riduri era invadat de barbă.

— *Salam aleikum*! i se adresă el cu mâna pe inimă.

Politicos, Malko răspunse imediat:

— *Aleikum salam.*

Necunoscutul îi prinse ambele mâini, după moda deşertului, mormăind câteva cuvinte în hassaniya. Plin de bune intenţii.

Un zgomot de motor îl făcu pe Malko să se întoarcă. Şoferul se urcase în Mercedes-ul care, după ce dădu graţios cu spatele, se îndreptă spre şoseaua Nouakchott-Atar.

Îl abandonase în plin deşert!

Cu un gest amabil, bărbosul îl invită să se aşeze pe covor. Al doilea nomad, ceva mai tânăr, îşi puse mâna pe inimă şi bolborosi şi el câteva cuvinte.

— Vorbiţi franceza? întrebă Malko.

Cei doi zâmbiră, neînţelegând nimic.

Malko zări un ceainic mic, aşezat pe un reşou minuscul, precum şi câteva pahare canelate.

I se întinse ceva care semăna cu o marmită, iar bărbatul mai în vârstă mormăi:

— Marsilia!

Era un lighenaş, iar lângă el se găsea un săpun de Marsilia! Civilizaţia ajunsese şi aici.

În timp ce Malko se spăla pe mâini, bătrânul transfera conţinutul ceainicului în pahare, turnând lichidul înapoi, de la înălţimi tot mai mari.

Era un ceremonial complicat.

În fine, îi întinse lui Malko un pahar cu puţin ceai, iar acesta, politicos, îl bău.

Manevra reîncepu şi trebui să înghită trei pahare de ceai amar şi fără zahăr.

O oaie se apropie, iar bătrânul o lovi cu un băţ. Dintr-odată, un nor de praf mătură cu brutalitate tabăra.

Malko simţi că se sufocă. Nisipul îi ajunse în gâtlej. Cei doi mauritani îşi acoperiră feţele cu vălul turbanelor.

Pala de vânt continua să împrăştie nisipul şi praful, acoperind peisajul, fără ca temperatura să scadă. Cei doi mauritani se transformaseră în două gheme albăstrii chircite pe covor.

Din păcate, Malko nu se putea proteja decât cu ajutorul cămăşii.

Ceaiul se terminase şi, în afară de câteva rafale de vânt, o tăcere totală domnea în tabără, întreruptă din când în când de behăitul unei oi.

Cei doi nomazi păreau adormiţi.

Brusc, în mijlocul norului de praf, Malko zări ceva care înainta spre ei, venind din fundul deşertului. O maşină se apropia dinspre est. Opri lângă covor, iar dinăuntru coborî un tânăr cu barba îngrijită, îmbrăcat cu *dharaa* şi turban. Mauritanii se ridicară şi cei trei se îmbrăţişară viguros.

Prin parbrizul maşinii 4×4omniprezentul Land Cruiser Malko îl văzu pe cel de-al doilea ocupant al vehiculului, care nu coborâse. Primul se apropie de el şi îl întrebă într-o franceză perfectă:

— Dumneavoastră sunteţi americanul?

Fără niciun fel de formulă de politeţe.

— Nu sunt american, îl corectă Malko, ci austriac.

— N-aţi venit la Nouakchott pentru o întâlnire cu mesagerul şeicului Abu Zeid?

— Ba da.

— Atunci dumneavoastră trebuie să ni-i aduceţi pe cei trei fraţi, mujahedini prin voia lui Dumnezeu, care au fost condamnaţi pe nedrept. În schimbul celor şase necredincioşi pe care ni i-a trimis Dumnezeu.

Pulsul lui Malko se acceleră: de data asta, avea un contact cu salafiştii. Observă mânerul unui pistol în buzunarul ca un marsupiu al veşmântului numit *dharaa.*

— Cine sunteţi? întrebă el.

Nou-venitul îi răspunse:

— Spuneţi-mi Abu Moussa. Şeicul Abu Zeid m-a trimis să mă întâlnesc cu dumneavoastră.

Privirea lui întunecată era calmă şi rece, iar atitudinea, distantă.

— De unde ştiu că veniţi chiar din partea lui? Acum o săptămână, la Tombouctou, nişte indivizi au pretins că sunt trimişii lui şi au cerut bani.

Abu Moussa se strâmbă dezgustat şi băgă mâna în buzunar. Atât de brusc, încât Malko crezu că va scoate o armă, însă degetele tânărului ieşiră din nou la iveală, ţinând un paşaport.

Un paşaport american albastru.

Malko îl luă şi îl deschise. Îi sări în ochi fotografia unei femei, apoi citi: Thomson Judith, născută la Kalamazoo pe 23 aprilie 1972.

Era unul dintre cei patru agenţi CIA prizonieri ai grupării lui Abu Zeid.

Tânărul se aşeză pe covor, iar Malko îl imită.

— Pot să păstrez paşaportul?

— Bineînţeles, şi pe asta la fel!

Abu Moussa scoase din buzunar o fotografie şi i-o

întinse: femeia din paşaport, cu faţa suptă, privirea fixă, aşezată pe nisip în faţa unui perete stâncos, cu piciorul stâng întins în faţă. În spatele ei se afla un membru AQMI cu un Kalaşnikov în mâini.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Malko.

— Nu sunt cu ea. Asta trebuie să fie de-ajuns.

— Sunt sănătoşi?

— Îi tratăm bine. Nu suntem cruzi. Şeicul Abu Zeid are un mesaj pentru dumneavoastră. O să vin din nou peste o săptămână, iar atunci va trebui să-mi demonstraţi că aţi avansat în problema eliberării fraţilor noştri. Altfel, vom fi obligaţi să-l executăm pe unul dintre necredincioşi, căci vom avea dovada că nu vă respectaţi angajamentele.

— Imposibil, protestă Malko, de-abia am sosit aseară, iar sarcina este extrem de dificilă.

Nu putea mărturisi că, deocamdată, nu avea nici cea mai vagă idee despre modalitatea de a-i recupera pe cei trei condamnaţi la moarte.

Abu Moussa rămase impasibil.

— Faceţi ce v-am spus! insistă el. Asta e voinţa şeicului. Nu trebuie să avem milă de duşmanii noştri. America scelerată şi necredincioasă, aliată cu evreii, duce un război feroce împotriva noastră, împreună cu acei câini de apostaţi din Alger.

Malko făcu o ultimă încercare.

— Ştiţi că cei trei se află într-o închisoare de maximă securitate, păzită de armată. Este imposibil de realizat aşa ceva într-un interval atât de scurt.

Abu Moussa scuipă în nisip, lângă covor, şi răspunse sentenţios:

— Nimic nu e imposibil pentru cel care se teme de Allah şi-i respectă voinţa. Aveţi mulţi dolari: îi puteţi

cumpăra pe fraţii noştri de la câinii din Nouakchott.

Un nou vârtej de nisip îi împiedică o vreme să vorbească. Apoi Abu Moussa se uită la ceas, un cronometru mare din aur. Urmărind privirea lui Malko, spuse pe un ton dispreţuitor:

— Ceasul ăsta i-a aparţinut unui necredincios britanic pe care l-am decapitat, pentru că ţara lui a refuzat să se supună condiţiilor noastre. Reţineţi: nu ne e frică decât de Allah. Dacă încercaţi să ne întindeţi vreo capcană, tuturor celor şase necredincioşi li se va tăia gâtul.

— N-o să vă întindem nicio capcană, îl asigură Malko. Doar că am nevoie de timp.

— Veţi fi contactat din nou peste o săptămână, *Inch' Allah.*

Făcu stânga-mprejur, fără să-i întindă mâna, şi se îndreptă spre maşina 4×4.

— Cum plec de-aici? întrebă Malko.

Salafistul se întoarse spre el.

— O să vină cineva să vă ia, *Inch' Allah.*

Abu Moussa urcă în maşina de teren care luă apoi un viraj, alungând oile care-ncotro, apoi se îndreptă în direcţia din care venise. Curând, deveni un punct în deşert, urmat de un nor de praf.

Malko nu se mai gândea la întoarcerea sa. O asemenea responsabilitate nu mai apăsase niciodată pe umerii lui. Scoaterea din închisoarea mauritană a celor trei salafişti condamnaţi la moarte părea imposibilă.

Dacă dădea greş, semna condamnarea la moarte a celor şase ostatici.

Nu avea de ales: trebuia să reuşească.

Capitolul VI

Maşina de teren aparţinând membrilor AQMI era de-acum invizibilă, pierzându-se în deşert. Malko înţelese de ce i se dăduse întâlnire atât de departe de Nouakchott. Se întoarse şi avu un mic şoc: cei doi bărbaţi care-l întâmpinaseră dispăruseră! Probabil că intraseră în cort.

Era singur, sub rafalele de vânt încins. Deodată, zări o maşină care se apropia din direcţia „asfaltului”. Era Mercedes-ul gri.

Sincronizarea era perfectă.

După ce se aşeză pe bancheta din spate, versetele Coranului continuară. Şoferul nu se întoarse deloc spre el.

Ca şi cum ar fi transportat o capră.

Apoi, din nou, aceeaşi panglică monotonă a şoselei. Asta îi lăsă timp lui Malko să reflecteze. Acum, când se găsea la poalele zidului, îşi dădea seama de nebunia misiunii sale. Fără să corupă câţiva oficiali mauritani, nu avea cum să ajute la evadarea din închisoare a celor trei condamnaţi la moarte.

Semăna cu operaţiunea Jericho.

Dar, în 1944, RAF pusese la cale un raid pentru evadarea membrilor Rezistenţei condamnaţi la moarte de nazişti şi întemniţaţi în închisoarea din Amiens, având totodată la dispoziţie avioane de vânătoare şi o infrastructură la sol pentru a-i recupera pe evadaţi.

Nu acesta era şi cazul din Mauritania. Admiţând că, printr-o minune, Malko reuşea să organizeze evadarea, nu avea la dispoziţie pentru a părăsi

Nouakchott-ul decât două şosele spre est: cea către Atar şi cea către Nema, mai la sud. Ambele erau uşor de blocat.

Prin urmare, trebuia să ia legătura urgent cu Brian Kennedy, un NOC al CIA care se presupunea că urma să-l ajute.

Câteva zdruncinături violente îl smulseră din toropeală: Mercedes-ul se zgâlţâia la fiecare groapă din şosea. Se întorseseră la Nouakchott.

Se lăsa întunericul atunci când şoferul îl depuse exact în locul din care îl luase, plecând imediat, însoţit de concertul de versete din Coran.

Intrând în hotelul Tfeila, Malko se lovi de un grup de mauritane încântătoare, înfăşurate în robele care le scoteau în evidenţă fesele, făcându-l să fantazeze chiar şi pe cel mai blazat dintre sodomiţi.

Văzându-l surprins, angajatul de la recepţie îi spuse că era vorba de repetiţia unor manechine care urmau să defileze pentru un mare magazin.

În Mauritania, o ţară totuşi musulmană, femeile ocupau un loc aparte. Spre deosebire de majoritatea ţărilor Islamului, unde poziţia lor era undeva între cămile şi câini, aici se situau adesea, din punct de vedere social, deasupra bărbaţilor! Era un fel de matriarhat. Divorţau, se recăsătoreau şi trăiau foarte liber, fără să întâmpine nici cea mai mică ostilitate. Cu cât o femeie avusese mai mulţi bărbaţi, cu atât era mai apreciată.

De-abia întors în cameră, Malko simţi cum realitatea îl apucă de beregată: avea la dispoziţie o săptămână pentru a realiza un miracol, deoarece nu trebuiau subapreciate ameninţările venite din partea AQMI.

Formă numărul lui Brian Kennedy, cel pe care i-l dăduse în timpul escalei la Paris Robert Burton, şeful staţiei CIA din Alger.

Un mesaj înregistrat în arabă şi în franceză îl informă că numărul nu era deocamdată disponibil. Mesageria era necunoscută în Mauritania. Malko se simţi neputincios.

Se gândi să-l sune pe Khoury Ould Moustapha, apoi realiză că nu avea adresa agentului clandestin al CIA. Ochii îi căzură pe cartea de vizită lăsată la „Méditerranéen” de Marina, fata cu ochii verzi…

Îi era foame, iar sala de mese de la Tfeila arăta sinistru: poate că era o modalitate plăcută de a-şi omorî timpul. După ce-i arătă cartea de vizită senegalezului de la recepţie, acesta întinse braţul spre intrare.

— Este chiar pe partea cealaltă a şoselei, domnule. Mergeţi până în capătul străzii, unde o să vedeţi o piaţetă şi un Renault 4. Acolo e.

— Şi dacă Renault-ul nu e acolo?

— E întotdeauna acolo, domnule, nu mai are motor, replică senegalezul cu un aer de mare înţelept.

După „asfalt”, începea deşertul: strada neasfaltată, plină de gropi, nu era luminată, iar în faţa caselor vegheau „spionii”.

Malko ajunse în piaţeta indicată şi zări silueta maşinii 4L.

Se afla lângă o cămilă aşezată de-a lungul zidului.

Poarta era întredeschisă. Dinăuntru, se auzea muzică arabă. Intră şi descoperi o căsuţă înconjurată de o grădină luminată vag. Câteva persoane stăteau sub o boltă de verdeaţă şi

discutau animat.

Văzându-l pe Malko, o femeie se ridică şi veni spre el. Era fata cu ochii verzi pe care o întâlnise la restaurant. Un zâmbet larg îi lumina trăsăturile:

— Mă bucur foarte mult să vă văd! Nu credeam că o să veniţi atât de curând. Nu-i aşa că la Tfeila e groaznic? Aici e mult mai vesel.

— Încă nu ştiu dacă vreau să mă mut! o temperă Malko.

Femeia ştia să facă reclamă acestei „guest house”…

— Veniţi să beţi un pahar cu noi, îi propuse proprietara pensiunii.

Se alăturară micului grup, iar ea făcu prezentările.

— Georges o să deschidă un bar cu sucuri de fructe, Michel se ocupă de un magazin local, Citymag, iar Brian conduce o mică ONG cu sediul în Ksar.

Malko reuşi să rămână impasibil: Brian, un tânăr înalt, cu barba foarte neagră şi îngrijită şi ochii puţin bulbucaţi, nu putea fi decât agentul CIA clandestin însărcinat să-l ajute la realizarea proiectului său nebunesc.

Se îndreptă mai întâi spre el şi îi strânse îndelung mâna.

— Eu sunt Malko, zise el.

— Ea e Fatimata, prietena mea, spuse tânărul american arătând spre negresa aşezată lângă el. Era fermecătoare, cu nasul puţin acvilin, ochii mari, de gazelă, şi gura frumos conturată. Purta veşmântul celor din sud: un sarong mulat pe fese şi o bluză care-i scotea în evidenţă sânii grei.

Strângerea ei de mână fu seducătoare şi

prelungită, aproape ca o mângâiere.

Aşezat lângă ea, Georges, omul cu barul cu sucuri de fructe, părea cu capul în nori şi destul de şters.

În ce-l priveşte pe jurnalistul cu barbă grizonantă, arăta atât de vizibil homosexual, încât era de-a dreptul comic.

— O să mâncăm ceva! îl anunţă Marina. Rămâneţi la masă!

Era atmosfera familiară a albilor din Africa.

Fără să-i aştepte răspunsul, femeia dispăru în casă. Malko remarcă faptul că-şi schimbase pantalonii de la prânz cu o fustă lungă, care-i scotea în evidenţă fesele aproape africane. Ca toată lumea, purta sandale. După câteva clipe, reapăru cu un platou mare, urmată de un mauritan cu pielea foarte închisă, care aducea pahare şi tacâmuri.

Fără farfurii.

Marina puse platoul pe masa joasă şi anunţă triumfătoare:

— Este o tocană din ficat de cămilă! Mamadou a pregătit-o.

Mamadou, bucătarul, dispăru şi reveni cu un al doilea platou, care conţinea ceva ce semăna cu o şopârlă mare şi neagră, căreia îi spintecase burta pentru a scoate la iveală carnea albă. Cu acelaşi entuziasm, Marina anunţă:

— Asta e Woo. Mamadou a prins-o în grădină. Are gust de langustă.

O afirmaţie îndrăzneaţă.

Malko regreta deja că acceptase invitaţia. Dacă n-ar fi fost vorba de Brian Kennedy, ar fi fugit mâncând pământul... Marina îi puse în mână tacâmurile şi aşează lângă el o cutie de bere.

— E de la ambasada Zairului, explică ea; fără ei, alcoolul ni s-ar termina după data de zece a lunii. De ziua mea, mi-au vândut chiar şi o sticlă de şampanie Taittinger!

— E raţionalizată? întrebă Malko.

— Da, doar străinii au dreptul s-o cumpere. O cantitate limitată în fiecare lună, dar toată lumea se descurcă. Poftă bună.

Reprimându-şi sila, Malko atacă tocana din ficat de cămilă.

Aşa cum se temuse, era mizerabilă.

Ceilalţi se aruncaseră asupra „langustei”, aşa că, din punctul acesta de vedere, scăpă ieftin. Homosexualul îi făcea ochi dulci lui Brian Kennedy, care-l ignora demn, cu o mână pusă pe coapsa însoţitoarei sale.

Cât ai clipi din ochi, goliră şi platoul cu tocană. Cu siguranţă că vor exista victime.

Apoi se servi cafeaua.

După insuccesul suferit, homosexualul îşi îndreptă atenţia asupra tânărului şters, cel cu sucurile de fructe. Cu acelaşi entuziasm, Marina strânse tacâmurile şi platourile şi se îndreptă spre casă.

— Hai să te ajut, îi propuse imediat Fatimata.

Trupul ei ca o liană se întinse şi se ondulă până în casă, cu o graţie incredibilă. Brian Kennedy se întoarse spre Malko.

— Aţi venit demult în Nouakchott?

— Nu, de două zile. Îmi pare bine că am venit aici în seara asta.

— E întotdeauna plăcut. Marina se pricepe să anime pensiunea.

— Vă numiţi Brian Kennedy? întrebă Malko încet.

Tânărul american se uită la el surprins.

— Mă cunoaşteţi?

Malko îl fixă cu privirea şi zâmbi.

— Nu, dar pe dumneavoastră am venit să vă întâlnesc aici.

— Pe mine? Faceţi parte dintr-o ONG?

— Din aceeaşi ca şi dumneavoastră, spuse blând Malko.

Brian Kennedy îi aruncă o privire aproape îngrozită şi dădu din cap.

— A, despre asta e vorba. M-au prevenit oficial. De ce aţi venit?

— Reprezint un cotidian din Viena, *Kurier.* Sunt austriac. Când ne putem revedea? E destul de urgent.

— Cel mai bine ar fi să veniţi la sediu, în cartierul Ksar, pe strada 24054, imediat în spatele moscheii Budah şi în faţa pieţei mari. Toată lumea îl ştie. V-aţi întâlnit cu COS?

— Nu, nu trebuie să am niciun contact cu ei. Brian Kennedy răsuflă uşurat. Se ridică şi se depărtă puţin de bolta de verdeaţă, urmat de Malko.

— Asta-i bine. Serviciile mauritane lucrează atent. Au multe urechi şi nu prea ne simpatizează. OK, ce veţi face la Nouakchott?

— Nu vi s-a spus nimic?

— Nu.

Cu voce joasă, Malko îi explică misiunea. Ochii mari şi bulbucaţi ai lui Brian Kennedy păreau să se micşoreze în timp ce asculta. Apoi scoase un oftat prelung şi clătină din cap.

— *They are fucking crazy!*[23]

23 Sunt nebuni de-a binelea! (n. tr.).

— Credeţi că e imposibil să-i scoatem din închisoare pe cei trei condamnaţi la moarte? insistă Malko.

Americanul îi aruncă o privire plină de compătimire.

— Ştiu că suntem în Africa, dar există totuşi un guvern, o armată. Când o să vedeţi închisoarea, o să înţelegeţi. Nu e deloc o pensiune de familie.

— E vorba de salvarea celor şase ostatici, insistă Malko.

— Dacă asta e singura soluţie, atunci sunt ca şi morţi! i-o trânti Brian Kennedy.

Silueta Fatimatei tocmai se strecura afară din bucătărie. Tânărul american spuse repede:

— OK, veniţi mâine la mine, spre prânz, după ce mă întorc de la ora de sport. O să reflectez, dar aţi face mai bine să luaţi avionul şi să plecaţi. În plus, ideea de a-i elibera pe ticăloşii ăia îmi face greaţă. Oricum, nu există nicio şansă de reuşită.

Capitolul VII

Fatimata se apropia. Malko întrebă cu voce joasă:

— E la curent?

— Nu, dar îmi e foarte utilă, şi foarte agreabilă totodată.

Brian Kennedy îi strânse mâna lui Malko şi zise:

— Pe mâine!

Fatimata îi întinse lui Malko o mână lungă şi suplă, privindu-l în ochi.

La celălalt capăt al bolţii, homosexualul şi tânărul chel se ridicaseră şi ei.

— Îl conduc pe Michel! zise homosexualul.

Marina arboră o expresie comică de dezamăgire.

— Mă părăsiţi cu toţii! O să pun nişte muzică.

Întoarsă spre Malko, adăugă:

— Şi dumneavoastră plecaţi?

— Nu vreau să vă mai deranjez...

— Glumiţi! mai luaţi-vă o bere, eu o să pun nişte muzică adevărată.

Dispăru în casă şi, după câteva clipe, te puteai crede la carnavalul din Rio... Marina reapăru, ondulându-şi corpul în ritmul muzicii şi dând din fund ca la şcoala de samba.

Un dans extrem de sugestiv.

Din păcate, profeţia lui Brian Kennedy nu-i dădea pace. Americanul cunoştea ţara. Avertismentul lui nu era deloc liniştitor.

*

Nu mai era niciun strop de bere, iar Marina pregăti o băutură ciudată: tequila şi Coca-Cola. După aşa ceva, şi un elefant ar fi dat la boboci.

De o jumătate de oră, se agita fără întrerupere, volubilă, cu ochii ei verzi strălucind de o lumină interioară. În pofida veşmântului lung şi pudic, emana numai sex-appeal, iar Malko, prins de muzică, de cele 35 de grade din atmosferă şi de bere, se gândea mai puţin la propunerea lui Brian Kennedy.

— E atât de frumoasă Fatimata, prietena lui Brian, spuse Marina.

— Foarte! fu de acord Malko.

— A fost barmaniţă la Salamander, dar n-a stat mult acolo. Este al treilea ei bărbat alb. Pare o

partidă superbă. Brian e un tip frumos.

În gura ei, nu părea deloc vulgar... Doar se aflau în Africa.

Muzica se opri brusc, iar Marina scoase o exclamaţie de ciudă.

— Fir-ar să fie, tocmai când începusem să mă încălzesc. Veniţi, o să punem un CD şi o să vă arăt casa. Am şase camere, dar numai patru sunt libere în momentul ăsta; pot să vă ofer un preţ bun...

Malko îi urmări plecarea în paşi de dans. Livingul era învăluit în obscuritate, luminat doar de un neon verzui. Marina puse CD-ul şi stinse neonul cu o grimasă de dezgust, lăsând aprinsă doar o veioză.

— Am oroare de lumina asta! zise ea. Staţi jos.

Malko se aşează pe un divan vechi. Femeia începu să danseze din nou, ondulându-se în faţa lui, apoi se lăsă să cadă lângă el. Spuse imediat cu hotărâre:

— Ador muzica asta! Când eram la Capul Verde, cânta toată ziua, era formidabil.

— Chiar vă place să dansaţi.

Marina îşi întoarse spre el ochii verzi şi, tulburată, suspină:

— Nu e numai asta! Când dansez, am impresia că o căldură enormă urcă din pământ de-a lungul coapselor mele, apoi... Tăcu, râzând oarecum jenată. Sunt femeie, înţelegeţi. Mă încălzeşte peste tot...

Nu putea fi mai clar de-atât.

Se ridicase deja în picioare şi începuse iar să danseze. Aproape fără să se mişte, cu scuturături bruşte ale bazinului, pe care-l scotea înainte, la întâlnirea cu un sex invizibil.

Malko nu era extrem de receptiv la muzica

braziliană, însă femeia degaja o puternică atracţie sexuală. Se ridică şi el şi îşi puse mâinile pe şoldurile Marinei, care nu-şi întrerupse dansul.

— Aveţi nişte ochi extraordinari.

Ea îşi ridică faţa spre el, cu aceeaşi expresie de tulburare.

— Da?

— Da.

Era ceva mai puternic decât el. Întinse mâna dreaptă şi o vârî între picioarele femeii. Aceasta rămase pe loc, ca lovită de trăsnet, dar nu se retrase. Malko simţi cum i se înteţeau bătăile inimii: Marina nu purta nimic pe sub fusta lungă.

Degetele lui Malko îi prinseră sexul, iar Marina continuă să se mişte încet, privind în gol.

Malko accentuă puţin presiunea. Simţea sub degete moliciunea caldă a sexului.

— Nu face asta, gemu Marina cu vocea sugrumată.

Dar nu încercă să se desprindă de el.

Cât ai clipi, Malko avu parte de o erecţie de zile mari. CIA era departe de gândurile lui. Uşor, cu degetele vârâte încă în pântecul femeii, o trase lângă el, pe canapeaua desfundată. Marina ridică picioarele, iar fusta lungă de bumbac subţire alunecă de-a lungul coapselor, dezvelindu-le aproape în întregime.

Malko îşi eliberă mâna pentru a se descheia la pantaloni şi reuşi să-i ridice fusta şi mai sus, decoperindu-i părul arămiu dintre picioare.

Tocmai se pregătea să se lase între coapsele ei, când Marina se eliberă.

— Nu, nu aşa!

Brusc, se ridică, îşi înfăşură poalele fustei în jurul taliei şi îl încălecă pe Malko, apucându-i membrul sculat cu mâna stângă şi ghidându-l spre sexul ei. Apoi se lăsă să cadă, înfigându-se în el!

Într-o stare de beatitudine, cu gura întredeschisă, murmură:

— *Zein*[24]!

Bine înfiptă, începu din nou să danseze. Un fel de samba incredibil de sexuală. Cu mâinile agăţate de şoldurile ei, Malko o acompania, intrând în ritmul ameţitor.

Nu dură mult. După câteva minute, Marina scoase un strigăt prelung şi se prăbuşi pe pieptul lui Malko, încă pătrunsă de mădularul acestuia.

Malko nu avusese timp să ejaculeze. Femeia se agăţase de el şi îşi continua orgasmul de una singură, ondulându-se deasupra lui cu un zâmbet extaziat pe buze. Murmură:

— E minunat, fac dragoste cu muzica; am avut impresia că intră în pântecul meu.

Era uşor afumată, dar simpatică…

Doar că Malko era nesatisfăcut, încă în plină erecţie. Nu ezită niciun pic, o prinse pe Marina de şolduri, o puse în genunchi pe divan, cu faţa la perete, îi ridică fusta lungă şi o pătrunse dintr-o singură opintire.

Marina se cambră, scoase un geamăt de încântare şi începu iar să „danseze”. De data asta, Malko n-o mai lăsă să-i scape până când nu simţi că seva îi ţâşneşte din rărunchi.

Muzica mergea mai departe, dar Marina, satisfăcută, nu se mai mişca, cu fundul în sus şi

24 „Ce bine e”, în *hassaniya*.

sexul înfipt încă în ea.

O adevărată maşină de făcut dragoste.

*

Malko mergea poticnit pe drumul accidentat, ghidat de lumina de la Tfeila. Din stânga sa se auzea muzică. Era un local botezat „L'Endroit", unde expatriaţii îşi tăceau plinul cu bere la preţuri prohibitive. Marina, copleşită, de-abia îi spusese la revedere.

Poate că ideea de a locui în pensiunea ei nu era deloc grozavă: nu făcea bine la sănătate.

Acum însă era preocupat de întâlnirea de a doua zi cu Brian Kennedy. Trebuia să găsească o soluţie.

Şase vieţi depindeau de asta.

*

Colonelul Smain Abu Khader era ultimul client din barul hotelului El Amâne. Cinase în curtea interioară a acestui mic hotel-restaurant de pe bulevardul Nasser şi dăduse pe gât trei beri, lungindu-le pe cât posibil. Capul i se învârtea puţin, dar, mai înainte de orice, era furios.

Persoana pe care o aşteptase nu apăruse. Prin urmare, era vorba de o nesincronizare.

Barmanul se aplecă spre el.

— Şefu', în curând trebuie să închid.

Algerianul ridică din umeri.

— Bine. Dă-mi puţină şampanie. Ai?

— Da, şefii'. Zairezii ne trimit mereu.

Scoase din frigider o sticlă de Taittinger Brut, o

destupă şi umplu o cupă pentru colonelul algerian. Acesta ocupase un post la Paris, unde prinsese gustul lucrurilor fine.

Sharia permitea traficul avantajos cu diverse „tchef-tchef”, cum spuneau mauritanii.

Colonelul Abu Khader îşi bău şampania, apoi scoase din buzunar un teanc uriaş de bancnote albastre de câte 1.000 de ouguiya, pe care le alinie pe tejghea, şi ieşi bombănind.

Bulevardul Nasser, aproape deloc luminat, era pustiu. Tocmai se apropia de maşina Cherokee 4×4, parcată pe trotuarul larg şi plin de nisip, când o siluetă se desprinse din întuneric.

— Şefu’! Sunt aici!

Furios, Smain Abu Khader se opri.

— Ce naiba faci?

— Lucrez pentru dumneavoastră, şefu’, îl linişti omul pe un ton plângăreţ.

Fiind un pescar în şomaj tehnic, era mulţumit să lucreze ca spion pentru colonelul algerian pe care-l detesta totuşi din toată inima; din păcate, avea o familie de hrănit.

Colonelul algerian se ghemui la umbra maşinii 4×4.

— Povesteşte şi nu minţi.

Celălalt se execută. Deodată, colonelul uită de orele în care i se urase aşteptând în barul de la El Amâne.

— Eşti sigur? întrebă el.

— Da, şefu’.

Mauritanul îi furniză şi alte detalii care-l convinseră pe ofiţerul serviciilor secrete algeriene. De data asta, jubila: norocul îi surâsese.

— Foarte bine, spuse el, continuă şi rămâi ferm pe poziţie.

Se scotoci prin buzunare şi scoase un teanc de bancnote de 2.000 de ouguiya, pe care-l strecură în palma informatorului.

— Deocamdată, poţi pleca.

Aşteptă ca bărbatul să dispară pe o stradă paralelă cu Nasser, apoi se urcă în maşină. Merse de-a lungul marii artere spre vest, în direcţia mării. Trecu prin faţa unui „baraj” al poliţiei: o maşină albă, cu portieră neagră, şi doi poliţişti sprijiniţi de capotă, care se pregăteau să fumeze.

Peisajul se schimbă: farurile maşinii de teren luminau acum case cu un etaj, răzleţe, fără nicio lumină aprinsă, terenuri virane, măgăruşi şi capre. Din când în când, câte o lampă timidă.

Se afla în cartierul Schakha. Aici ajunseseră senegalezii şi oamenii din sud după sosirea la Nouakchott. Un cartier sărac, aproape fără „gudroane”.

Maşina sălta dintr-o groapă în alta, iar farurile luminau faţadele leproase, adeseori pe jumătate prăbuşite. În oraş se construia cu un beton de proastă calitate, amestecat cu cochilii de scoici, care, după câteva luni, se fărâmiţa.

Smain Abu Khader intră pe nişte străzi tot mai înguste. Opri în sfârşit în faţa unei case pătrate cu un etaj, înconjurată de un zid.

Coborî din maşină şi se duse să bată în poarta de metal albastră.

Ştia că, din cauza căldurii, în această casă cineva dormea întotdeauna sub cerul liber. Aşa că trebuia să-l audă.

După câteva minute, o voce înăbuşită întrebă de dincolo de poartă:

— Cine e?

— Smain.

Se auzi zgomotul unui zăvor tras, apoi poarta se deschise. Smain Abu Khader nu intră, ci îl trase afară pe cel care-i deschisese.

— Vino, trebuie să vorbim.

Bărbatul îl urmă până la maşină şi se urcă alături de el.

— Eşti bine? îl întrebă colonelul din Siguranţa algeriană. Familia?

— Familia e bine, afirmă bărbatul cu o voce nesigură.

Îi era o frică de moarte de colonelul din Siguranţa Militară, ştiind că era capabil de orice. Dacă s-ar fi aflat de legătura pe care o avea cu el, ar fi fost imediat dat afară din jandarmeria mauritană. Algerienii nu erau prea bine văzuţi...

Salam El Barka fusese trimis la şcoala de jandarmi din Algeria. Acolo îl întâlnise pe colonelul Abu Khader, care păruse să prindă drag de el. Îl invitase la cafenea să fumeze narghilea şi, din când în când, îl dusese la prostituate. Îi dăduse chiar şi bani ca să-i trimită familiei şi îl dusese la un dentist militar ca să-i repare câţiva dinţi. De-abia la sfârşitul stagiului îşi dezvăluise intenţiile: dacă Salam El Barka voia să coopereze cu Securitatea Militară Algeriană, atunci totul era bine. Mai întâi, avea să primească bani în fiecare lună, ca un fel de salariu. Nu mult, cam 5.000 sau 6.000 de ouguiya, însă, cu această sumă, la Nouakchott putea trăi o familie întreagă. În plus, de câte ori le făcea un serviciu, i se dădea o primă.

Salam El Barka acceptase: la urma urmei, nu i se cerea nimic rău. În consecinţă, furnizase informaţii despre mişcările din cadrul jandarmeriei, despre mentalitatea ofiţerilor, despre cei care erau antialgerieni notorii, lucruri de genul acesta.

Ascultă ce avea de zis Smain Abu Khader şi înţelese că, de data asta, era vorba de ceva mult mai serios... Imediat ce avu ocazia, protestă:

— Şefu', nu pot face aşa ceva! Sunt un bun musulman.

— Şi eu la fel, i-o tăie colonelul, îţi jur că nu este vorba de un *haram*[25].

Interlocutorul lui nu păru convins...

Smain Abu Khadar simţi că trebuia să dea marea lovitură.

— Primeşti 100.000 de ouguiya, îi promise el. Cu suma asta, îţi poţi extinde casa pentru următorii copii.

Salam El Barka avea deja şase...

Eroic, acesta clătină din cap.

— Nu, şefu', e prea periculos.

Algerianul schimbă brusc tonul. Aplecat spre vecinul lui, spuse cu răutate:

— Ştii ce se întâmplă dacă scot la iveală hârtia pe care ai semnat-o atunci când ţi-am împrumutat bani? O să fii dat afară din jandarmerie şi n-o să-ţi mai poţi întreţine familia! Vei fi obligat să trăieşti în deşert, cu cămilele. Soţia o să te părăsească. Gândeşte-te...

Îl împinse afară din maşină pe bietul mauritan şi se răsti:

— O să revin mâine. O să-ţi dau ce trebuie. Pe

25 Păcat.

urmă, n-o să-ţi mai cer nimic.

Plecă satisfăcut: jandarmul mauritan se va supune. Prin urmare, problema lui va fi rezolvată.

Capitolul VIII

Khouri Ould Moustapha se afla în parcare, la volanul Toyotei sale, atunci când Malko ieşi din Tfeila. Spre deosebire de ziua anterioară, soarele se ascundea în spatele norilor, dar căldura era sufocantă. Urcă în maşina de teren şi îl întrebă pe mauri tan:

— Ştiţi unde se află moscheea Budah?

— Da, bineînţeles, în Ksar, mai sus de piaţă. Vreţi să mergeţi la moschee?

— Nu, îl corectă Malko, dar am întâlnire cu un tânăr american pe care l-am întâlnit ieri seară. Biroul lui e chiar alături.

Khouri Ould Moustapha se linişti.

— Mă miram să vreţi să mergeţi în această moschee, îi explică el, a fost islamizată şi nu primeşte necredincioşi. Vă duceţi la „misionar”?

— „Misionar”?

— Da, aşa i se spune în cartier. Se pare că împarte Biblii pentru a converti oamenii. De asta s-a şi instalat în acest cartier radical. Într-o zi, o să i se întâmple o nenorocire.

Se târâră până la bulevardul Nasser, cotind apoi la dreapta pentru a se îndrepta spre aeroport.

După piaţa Madrid, semnalizată de o grămadă de pietre aşezată în mijlocul platformei, Khouri Ould Moustapha intră pe o arteră largă şi nisipoasă, mărginită de diverse buticuri cu piese de schimb

pentru maşini.

— Asta e piaţa din Ksar, anunţă el, cea mai veche din Nouakchott, plămânul economic al oraşului. Aici găseşti orice.

Merseră în susul străzii, printre baloturile de ţesături multicolore şi motoarele ruginite aliniate pe aleile laterale. Prăbuşiţi în faţa magazinelor, negustorii se uitau la ei chiorâş.

— Iată moscheea, anunţă şoferul, arătând spre o clădire de la capătul străzii, dominată de o cupolă albă şi de un minaret modest. Înăuntru e o şcoală coranică. Se spune că acolo dorm oamenii din AQMI atunci când se află în oraş.

Ajungând în faţa moscheii, coti la stânga, pe o stradă neasfaltată, şi opri în faţa unei case vechi, cu două etaje, care părea gata să se prăbuşească. Lipită pe o poartă de lemn, o firmă ştearsă, scrisă în arabă şi franceză, anunţa: „Organizaţia Sportivă din Ksar”.

Malko se dădu jos din maşină şi împinse poarta. Brian Kennedy, tânărul cu barbă din seara precedentă, era aşezat la un birou. Purta o cămaşă cu mâneci scurte şi un şort dintr-un material destrămat de bluejeans. În jur, puţine obiecte de mobilier, câteva afişe despre SIDA, un computer vechi, lăzi şi o bicicletă ruginită.

Brian Kennedy se ridică şi îi strânse călduros mâna lui Malko.

— Tocmai am ajuns! Hai să bem un ceai.

Împinse poarta care dădea într-un mic patio.

Fatimata se ivi şi ea, îmbrăcată cu un tricou alb mulat şi bluejeans.

— Ne faci un ceai? o întrebă Brian Kennedy.

Se aşezară la umbră, iar Malko întrebă imediat:

— Ea ştie ce eşti în realitate?

Brian Kennedy clătină din cap şi zâmbi.

— Nu, sigur că nu. La început, am angajat-o ca profesoară de hassaniya. Era în divorţ şi locuia într-o magherniţă din apropiere. Apoi, continuă el zâmbind din nou, mi s-a părut foarte frumoasă şi a venit să locuiască cu mine. Ea crede că sunt unul dintre acei albi marginalizaţi care se agaţă de Africa.

— De ce ai acceptat slujba asta?

Brian Kennedy oftă.

— Absolvisem Harvard-ul şi eram extrem de atras de Africa! Numai că nu reuşeam să găsesc o slujbă acolo. Asta până într-o zi, când un prieten m-a prezentat unui „recrutor” al Agenţiei. Mi s-a propus un contract pe patru ani, relativ bine plătit, pentru a mă instala aici. Această moschee fascinează Agenţia. Este efectiv un bârlog al islamiştilor. Treaba mea constă în a încerca să găsesc contacte, în a observa ce se întâmplă. Acum, când vorbesc dialectul hassaniya, mi-e mai uşor, însă indivizii ăştia sunt excesivi de bănuitori... Am organizat un club sportiv: îi las să joace baschet, îi învăţ engleza. În cele din urmă, am fost acceptat în cartier, un pic şi datorită Fatimatei.

— E adevărat că împărţi Biblii?

Brian Kennedy zâmbi.

— Da, câteva. Asta e acoperirea mea. Ei cred că sunt un misionar baptist. OK, să revenim la oile noastre. Agenţia vrea să-i recuperezi pe cei trei condamnaţi la moarte. Ai idee cum vei proceda?

— Niciuna! mărturisi Malko. Credeam că mă poţi ajuta.

Tânărul american clătină din cap.

— Este un proiect total nebunesc! E vorba de o închisoare adevărată, iar gardienii fac parte din Garda Naţională. Sunt militari. Nici nu se pune problema să-i cumpărăm.

— Cum stăm cu politica?

— Dacă preşedintele Aziz ar fi putut să-i elibereze fără să se afle, ar fi făcut-o, pentru că se teme de AQMI şi de posibilitatea ca organizaţia să destabilizeze fragila Mauritanie. Or, ţara asta nu dispune de mijloace de apărare. Dacă ar avea loc atentate serioase, asta ar provoca o gravă criză politică. Se pare că 40 dintre mauritani fac parte din AQMI. Tineri exaltaţi care, în 2003, au vrut să lupte în Irak, după ce l-am invadat noi. Au plecat din Nouakchott, dar n-au ajuns mai departe de Mali. Acolo au fost recrutaţi de AQMI pentru Jihad. Dar toţi au familiile aici, lucru care poate crea posibile focare de extindere, îngrijorând guvernul. Ştiu că, după pronunţarea condamnării la moarte, preşedintele Aziz i-a anunţat pe salafişti că tovarăşii lor nu vor fi executaţi. De altfel, de un sfert de secol n-a mai avut loc nicio execuţie.

— Nu pot fi eliberaţi?

— Nu, din punct de vedere politic, este imposibil, din cauza algerienilor. Dacă supravieţuiesc, vor face cel puţin douăzeci de ani de puşcărie. Asta e situaţia.

Fatimata aduse ceaiul, surâzătoare şi sexy, apoi se făcu nevăzută.

— Ce mă sfătuieşti? întrebă Malko.

— Să te urci în avion. Ştiu că n-o să faci asta. Totuşi, nu văd nicio soluţie, în afară de atacarea

închisorii, care e bine păzită. Şi nici nu ai cum să ieşi din Nouakchott: nu există decât trei şosele.

— Oamenii staţiei nu pot face nimic?

— Nimic. Nu sunt prea bine văzuţi. Nici eu n-am legături cu ei. O dată pe lună, mă duc să dau raportul la Dakar, unde e mai discret.

Malko reflecta intens, mai-mai să-i explodeze neuronii. Cum să-i scoată din închisoare pe cei trei islamişti? Ştia bine că AQMI nu accepta compromisurile. Ceaiul fierbinte îi făcu bine. Fatimata trecu prin faţa lor, cu acelaşi surâs pe chip. Avea într-adevăr nişte fese magnifice.

— Există totuşi cineva care ţi-ar putea da măcar nişte informaţii despre cei trei, spuse deodată americanul. Aïcha M'Baye. Este avocata unuia dintre condamnaţii la moarte şi cred că se duce regulat să-l vadă. În orice caz, cunoaşte bine închisoarea. Iată numărul ei de mobil: 2306421. Are un cabinet la intersecţia dintre străzile 41084 şi 4100. Un imobil mic, cu un internet cafe la parter. Toată lumea o cunoaşte. Mai există şi un ziarist mauritan care are legături cu AQMI şi le primeşte comunicatele. Pot să stabilesc o întâlnire cu el pentru mâine. Între timp, trebuie să te duci să vezi închisoarea, ca să-ţi faci o idee. Ah, da, şi mai e un băiat care face sport aici: învaţă la moscheea din faţă. Ştiu că e vărul unuia dintre condamnaţi, îl cheamă Aziz Ould Hari. Vino mâine şi ţi-l prezint.

— Vrei să luăm prânzul împreună?

— Nu, nu mănânc niciodată la prânz. Peste o oră, am un curs de franceză. Dar ne putem întâlni pentru cină la Marina.

— Bucătăria ei e cam ciudată…

— Da, e înnebunită după Mauritania. Are şi un copil cu un mauritan pe care l-a părăsit. E cam dusă cu pluta, dar e drăguţă.

Coborî brusc vocea şi întrebă:

— Ai vreo armă?

— Nu, mărturisi Malko.

— Aici, mulţi albi au, mai ales de când cu ameninţările AQMI. Poate că am ceva pentru tine.

Se ridică, se duse în birou şi reveni cu un pachet învelit într-o pânză, pe care-l puse pe masă.

Scoase la iveală un revolver Colt cu cinci focuri şi un pumn de cartuşe.

— L-am cumpărat demult, spuse el. Ia-l, eu nu am nevoie de el.

Malko îi mulţumi şi strecură arma în sacoşă.

— Pe diseară, la şapte, încheie discuţia Brian Kennedy.

*

— Iată, se află la dreapta, anunţă Khouri Ould Moustapha, chiar între Statul-Major al Jandarmeriei Naţionale şi Direcţia Vămilor. O să trecem prin faţă, pentru că nu avem voie să oprim.

Din fericire, mergea încet. Malko zări mai întâi un teren viran înconjurat cu blocuri de ciment. În spate, se înălţa o clădire ascunsă dincolo de un zid nu foarte înalt. În mijlocul terenului se aflau două posturi de gardă: soldaţii cu căşti pe cap stăteau în jurul unei mitraliere uşoare.

Depăşind zidul închisorii, zări un alt post de observaţie, ocupat de un alt soldat înarmat...

Trecură prin faţa vămii, cotiră la dreapta, apoi se

întoarseră. Se opriră pe partea cealaltă a şoselei, în faţa imobilului aparţinând unei companii de asigurări. Vizavi, se înălţa o moschee cu un minaret pătrat.

— E cea mai veche din Nouakchott, spuse Khouri Ould Moustapha. Cea istorică.

Malko se întoarse spre închisoare.

— E bine păzită! remarcă el.

— Ah, da, însă au loc multe evadări, replică mauritanul pe un ton glumeţ.

Lui Malko îi crescu pulsul.

— Evadări! Cum aşa?

Malko simţi cum i se încălzesc neuronii, însă mauritanul îl răcori imediat.

— Înainte de construirea clădirii vămilor. În spate şi spre stânga nu exista nimic. Era suficient să sapi câţiva metri pentru a ieşi pe un teren viran. Vreo doisprezece metri, nu mai mult. Acum, e imposibil: numai construcţii de jur-împrejur.

— OK, spuse Malko, să mergem la avocată.

*

Imobilul nu părea cine ştie ce. Câteva magazine la parter, o faţadă roasă de vreme şi un singur etaj. Malko urcă o scară abruptă şi ajunse pe un palier prost luminat. În dreapta, o uşă păzită de un bărbat slab, aşezat pe un scaun, care părea să doarmă. Se trezi la întrebarea lui Malko:

— Doamna M’Baye?

— E la palat.

— Când se întoarce?

În momentul acela, în fundul camerei, se mişcă

ceva sub birou. O femeie grasă dormea pe o rogojină. Se sculă şi spuse:

— Sunt secretara doamnei M'Baye.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Trebuie să aşteptaţi. O să vină.

Îi arătă cu mâna cele trei scaune, dintre care unul era rupt.

Malko era stupefiat: niciun dosar, nicio piesă de mobilier, doar pereţii goi şi scorojiţi. Pe birou, un computer din epoca de piatră. Nici măcar un telefon...

Printr-o fereastră murdară se zăreau în balcon o grămadă de pneuri vechi... Nici vorbă de bunăstare. Se aşeză pe un scaun de fier şi decise să suporte totul în tăcere.

*

Se scurse o oră şi jumătate. „Spionul" şi secretara moţăiau pe locurile lor. Deodată, secretara se ridică în picioare şi anunţă:

— E ora patru. Închidem. Nu mai vine astăzi.

Dezamăgit, Malko se întoarse la Toyota. În orice caz, vizita la închisoare îl convinsese de un lucru: nici nu încăpea vorbă să-i recupereze cu forţa pe cei trei condamnaţi la moarte.

Fără a avea la dispoziţie un batalion de puşcaşi marini, nu se putea pune o astfel de problemă.

Soluţia „oficială" fiind eliminată, nu mai rămânea mare lucru.

În afară de evadare.

Asta presupunea însă complicităţi locale pe care, deocamdată, nu le avea la dispoziţie.

La Tfeila, aglomeraţia de la piscină atinsese punctul culminant. Malko încerca o senzaţie bizară: tocmai el, care se aflase de mai multe ori în situaţia de a-şi risca viaţa luptând împotriva organizaţiei Al Qaida, trebuia acum să salveze nişte personaje care asasinaseră oameni nevinovaţi... Era o capcană diabolică: ori nu făcea nimic, şi atunci cei şase ostatici americani mureau cu siguranţă, ori reuşea să-şi ducă la îndeplinire misiunea, eliberând trei asasini fanatici mânaţi de o singură idee: s-o ia de la capăt.

O dilemă impusă, care îi făcea viaţa grea.

*

Imediat după ce intră pe poarta pensiunii, Marina, radioasă, veni în întâmpinarea lui.

— Ce drăguţ din partea ta că ai venit, spuse ea.

De data asta, purta pantaloni şi nu se mai auzea muzica braziliană. Totuşi, în ochii ei verzi văzu aceeaşi licărire tulbure. Fără să-l îmbrăţişeze, îl luă pe Malko de braţ şi-l conduse spre bolta de verdeaţă sub care se strânseseră deja mai multe persoane.

Zări barba neagră a lui Brian Kennedy şi veşmântul portocaliu al Fatimatei. Mai erau acolo ziaristul şi homosexualul, plus un bărbat cu părul grizonant tuns foarte scurt, îmbrăcat cu o *dharaa* mauritană brodată cu auriu.

Marina se aplecă spre Malko.

— Brian m-a rugat să-l invit pe Ouma. E ziarist şi colaborează la revista noastră. Ştie o mulţime de lucruri despre Nouakchott.

Făcu prezentările, iar Malko se amestecă în

conversaţia despre ameninţările care planau asupra Mauritaniei din cauza organizaţiei AQMI. Brian Kennedy schimbă o privire scurtă cu el şi anunţă pe un ton neutru:

— Ouma a primit astăzi un comunicat din partea AQMI, care ameninţă Mauritania cu represalii.

— De ce?

— Din cauza condamnării la moarte a celor trei salafişti.

— Guvernul nu-i poate graţia?

Ziaristul mauritan clătină din cap.

— Politic vorbind, e imposibil. Am discutat cu un reprezentant al poliţiei: vor înăspri controalele la intrarea în oraş. Se tem de un atentat.

— Să fie oare posibil?

— Da. Acum câteva zile, a fost găsită o centură cu explozibili într-o pubelă din cartierul Ksar. Probabil că, în ultimul moment, cel care voia s-o folosească s-a răzgândit. Asta dovedeşte faptul că în Nouakchott există reţele salafiste, în ciuda măsurilor de precauţie luate. De altfel, în Mauritania nu mai întâlneşti picior de turist: aproape toată ţara este o „zonă roşie”.

— Dar nu pot organiza evadarea prietenilor lor? întrebă inocent Malko.

— Nu, nu au mijloacele militare necesare.

— Ce se va întâmpla cu prizonierii?

— Trebuie transferaţi într-o închisoare mai sigură, dar încă n-a fost construită. M-am dus să-i văd acum câteva zile: au un moral bun şi sunt convinşi că vor fi eliberaţi.

— Vă puteţi întâlni cu ei? se miră Malko, gâtuit de emoţie.

Ouma zâmbi.

— Sunt ziarist, iar responsabilul închisorii este văr cu mine. Aici, avem un anumit simţ al familiei...

Malko luă distrat berea pe care i-o întindea Marina. Poate că tocmai găsise un complice pentru proiectul său nebunesc.

Capitolul IX

Marina pusese din nou muzică braziliană, ceea ce îi oferi ocazia lui Malko să poarte o conversaţie discretă cu ziaristul mauri tan. Acesta savura o bere Carisberg şi părea dispus să vorbească.

— V-aţi întâlnit de multe ori cu aceşti salafişti? întrebă Malko.

— Da, bineînţeles, le-am luat interviuri cu ajutorul vărului meu. Vorbesc cu plăcere şi sunt mândri că fac parte din AQMI.

— Totuşi, sunt condamnaţi la moarte...

Ouma zâmbi.

— Ştiu bine că nu vor fi executaţi. În primul rând, în Mauritania nu se mai aplică pedeapsa cu moartea, iar în al doilea rând, preşedintele Aziz nu-şi va asuma niciun fel de risc politic faţă de AQMI.

— Chiar dacă vor face numai douăzeci de ani de închisoare, nu e deloc vesel.

Ouma clătină din cap.

— Ei cred cu tărie că Allah le va veni în ajutor, că-şi vor recăpăta libertatea.

— Cum?

Mauritanul făcu un gest evaziv.

— Încă nu ştiu, dar sunt credincioşi. Convingerea lor e că Allah îi va ajuta. În plus, primesc aproape

zilnic vizite din partea familiilor, care le aduc de mâncare. Hrana din închisoare e infectă. Gardienii se poartă bine cu ei, temându-se ca prietenii acestora să nu le ia gâtul.

— Există celule AQMI la Nouakchott?

— Guvernul pretinde că nu, zise Ouma zâmbind, dar există. Îi aruncă apoi o privire mirată. Dar de ce-mi puneţi toate întrebările astea?

— Sunt un ziarist austriac şi pregătesc un studiu despre AQMI, spuse Malko.

— Vreţi să vă întâlniţi cu ei?

— N-or să mă lase niciodată să intra.

— Nu, dar puteţi vorbi cu ei la telefonul mobil…

Malko crezu că nu auzise bine.

— Au telefoane mobile?

— Da, bineînţeles! Toată lumea are mobil în Mauritania.

— Chiar şi în închisoare? Dar nu există riscul să ia legătura astfel cu AQMI?

— Nu. Comunicaţiile sunt foarte scumpe. Vorbesc doar cu familia şi cu prietenii.

Marina se dusese să schimbe CD-ul. Malko se aplecă spre ziaristul mauritan.

— M-aş putea întâlni cu vărul dumneavoastră?

Ouma avu o mică ezitare.

— O să-l întreb. De ce?

— Ca să-i ceară unuia dintre prizonieri numărul de telefon. Vreau să-i iau un interviu.

— Nu ştiu dacă o să vrea… Ar fi mai bine să vorbiţi cu avocata, Aïcha M’Baye.

— Aşa o să fac, promise Malko, dar întrebaţi-l totuşi pe vărul dumneavoastră. Nu se gândesc la evadare?

Ouma surâse.

— Bineînţeles că da, dar e foarte greu. Bine, haideţi să facem schimb de telefoane. O să vă sun. Acum trebuie să plec.

Brian Kennedy se ridică şi el, însoţit de liana sa portocalie, şi-i spuse lui Malko:

— Mâine dimineaţă mă trezesc foarte devreme. Vino pe la unsprezece.

— Merg şi eu, zise imediat Malko, prea puţin doritor să cadă din nou în ghearele Marinei.

Aceasta îi aruncă o privire dezamăgită.

Malko trecuse deja de poartă, muncit de gânduri. Întrevedea o posibilă modalitate de a-şi duce la îndeplinire misiunea care-l dezgusta. Într-o ţară atât de săracă precum Mauritania, nu trebuia să fie imposibil să organizezi o triplă evadare.

*

Aşezat la volanul Toyotei, în parcare, Khouri Ould Moustapha fuma o ţigară. De-abia era ora nouă, dar soarele ardea deja.

— Vreau să ne întoarcem să mai văd închisoarea, spuse Malko.

Mauritanul demară fără niciun comentariu. După ce scăpară din obişnuitele ambuteiaje, şoferul opri în faţa vămii, pe fâşia de nisip care servea pe post de trotuar. Malko examină împrejurimile, în dreapta închisorii şi lipită de ea, se înălţa clădirea jandarmeriei. Chiar dacă cineva ar fi săpat un tunel lung, ar fi ajuns în mijlocul curţii, unde circulau fără întrerupere militarii.

În stânga, lucrurile păreau să stea la fel. Nu exista

decât un spaţiu de un metru între peretele închisorii şi cel al unei clădiri din partea dreaptă a curţii, un fel de hangar... Malko vru să verifice ceva.

— Khouri, întrebă el, aş vrea să vizitez clădirea vămii. Se poate?

— Să încercăm! răspunse mauritanul.

Cu Malko pe urmele lui, se prezentă la gardul cu zăbrele, în spatele căruia nişte vameşi stăteau la taclale. Unul dintre ei i se aruncă în braţe! Pălăvrăgiră câteva clipe, apoi Khouri îi făcu semn lui Malko că poate intra.

În timp ce traversau curtea, Malko coti brusc la dreapta, în direcţia marelui hangar lipit de închisoare.

— Unde vă duceţi? întrebă Khouri, le-am spus că vreţi să vizitaţi birourile. Nu-i nimic acolo...

— Vreau să verific ceva.

Grăbi pasul, urmărit de privirile vameşilor miraţi. Auzi un strigăt, iar Khouri îl anunţă:

— Trebuie să ne întoarcem!

Malko se afla deja la intrarea hangarului. Intră. Mirosea a ulei şi a praf şi nu conţinea decât câteva vehicule evident scoase din uz. Se uită în jos şi se aşteptă să vadă beton, dar nu era decât pământ bătătorit.

Ieşi imediat, ascunzându-şi satisfacţia: tocmai punea prima piatră de temelie a planului său nebunesc.

*

Brian Kennedy, care tocmai sosise de la şedinţa de sport, era la duş. Fatimata îl primi pe Malko în

patio şi îl servi cu un nescafe. Îşi reluase ţinuta africană: bluză şi un sarong lung imprimat şi mulat pe trup. O femeie foarte frumoasă.

Apăru şi Brian Kennedy, într-o cămaşă cu mâneci scurte şi pantaloni de pânză, vizibil bine dispus.

— Cred că am o idee, începu Malko.

Îi explică îndelung americanului. Brian Kennedy asculta, mângâindu-şi barba. În final, clătină din cap.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, mărturisi el, dar este într-adevăr o posibilitate. Cel puţin, nu e ceva brutal. Dar, admiţând că reuşeşti să-i scoţi din închisoare, ce-o să faci cu toate forţele de securitate pe urmele lor? Pentru a-i pune la adăpost, trebuie să-i trimiţi foarte departe şi foarte repede. Nu există decât două trasee posibile: unul prin Nema, celălalt prin Atar. Ambele uşor de blocat. Dacă eşti prins, autorităţile de aici nu se vor purta cu mănuşi. Rişti să le iei locul în închisoare...

— E riscant! recunoscu Malko, dar pur şi simplu nu am de ales. Sunt răspunzător de viaţa celor şase ostatici. Dacă nu facem nimic, vor fi decapitaţi... Crezi că mă poţi ajuta?

— Cum?

— Ai încredere în Fatimata?

— De ce?

— Pentru că am putea s-o folosim. Ea este mauritană şi poate trece drept ruda unuia dintre prizonieri.

Brian Kennedy rămase perplex.

— Trebuie s-o întrebăm. Dar nu-i prea plac salafiştii.

— Nici mie! replică Malko. Nu asta e problema.

Sunt nişte nebuni furioşi, dar trebuie să-i ajutăm să evadeze.

— OK, o s-o întreb. Am însă o idee legată de o eventuală ascunzătoare. Ai maşină?

— Da.

— Să mergem.

— Unde?

— La malul mării. Acolo unde mauritanii nu se duc niciodată. Două lucruri detestă ei: marea şi copacii... Ştiu un loc care ar putea fi o ascunzătoare perfectă pentru câteva zile, unde nimănui nu i-ar trece prin minte să caute.

— OK, să mergem.

Îşi puse rucsacul în spate, o sărută pe Fatimata şi porni pe micul culoar. Ieşiră în strada prăfuită, cu caldarâmul spart. Toyota era parcată puţin mai departe, în faţa moscheii.

Malko se pregătea să traverseze, urmat de american. Se auzi brusc o detunătură.

Se întoarse şi dădu nas în nas cu un bărbat cu faţa aproape în întregime acoperită de un văl de culoare bej, care ţinea în mână un pistol. Brian Kennedy era întins în praf, nemişcat, sângele îmbibându-i gulerul cămăşii.

Malko îşi încrucişă privirea cu cea a ucigaşului, apoi îl văzu ridicând braţul în care ţinea arma. Îi ţintea pieptul şi avea de gând să tragă. Malko sări într-o parte, se auzi împuşcătura, însă proiectilul ratăţinta.

Băgă mâna în sacoşă şi scoase micul Colt pe care i-l dăduse Brian Kennedy.

Descumpănit, ucigaşul ezită: nu se aşteptase ca Malko să fie înarmat. În momentul în care Colţul

apăru din sacoşă, se întoarse pe călcâie şi o zbughi pe o străduţă laterală.

Malko porni imediat în urmărirea lui.

Omul îşi pierdu sandalele, dar mări viteza şi luă un avans considerabil: negustorii aşezaţi în faţa tarabelor îi priveau stupefiaţi. Nu vedeai în fiecare zi un alb care să urmărească un mauritan cu arma în mână, pe străzile din Nouakchott...

Malko auzi strigăte în spatele lui şi văzu câţiva bărbaţi ridicându-se şi pornind în urmărirea lui. Îşi zise că dacă îl vor prinde, îl vor linşa... însă dorinţa furioasă de a pune mâna pe asasin era mai puternică. De-acum, nu mai ştia unde se află, toate străzile care se deschideau în unghi drept fiind identice, mărginite de aceleaşi case turtite şi pătrate, fără niciun reper.

Bărbatul din faţa lui alerga tot mai repede. Brusc, dispăru după un colţ.

Când ajunse în intersecţie, Malko nu mai văzu pe nimeni.

Zeci de porţi pe ambele laturi ale străzii: doar nu era să percheziţioneze toate casele! auzi în spatele lui strigătele ameninţătoare ale urmăritorilor. Era mai bine să renunţe. Pentru a scăpa, decise să meargă înainte şi să se întoarcă la moscheea Budah. Cu siguranţă că ajunsese şi poliţia, chemată de vecini.

În momentul în care se pregătea să ascundă arma, îl văzu ieşind pe una dintre porţile din faţa lui pe asasinul lui Brian Kennedy, cu pistolul în mână.

Malko ridicase deja Colţul.

Amândoi apăsară în acelaşi timp pe trăgaci, ca într-un western. De la distanţa asta, nu avea cum să

rateze ţinta.

Capitolul X

Nu se auzi decât o singură detunătură.

Malko îşi încordase instinctiv toţi muşchii, aşteptând glonţul. Nu simţi nimic, dar îşi văzu adversarul clătinându-se, apoi dând înapoi din cauza şocului produs de glonţul de calibrul 38 al Coltului său. Fulgerător, văzu cum chiulasa pistolului automat pe care adversarul îl strângea în mâna dreaptă era în poziţia deschis.

Cartuşul se înţepenise în camera de evacuare.

O pată întunecată începu să se mărească pe cămaşa de un albastru pal a ucigaşului. Acesta coborî arma, făcu stânga-mprejur şi o luă la goană.

Pe când se pregătea să pornească în urmărirea fugarului, Malko fu înconjurat de o mulţime zgomotoasă de bărbaţi îmbrăcaţi în *dharaa,* care îl huleau în franceză şi în hassaniya, îl îmbrânceau şi începuseră să-l lovească… Linşajul era aproape.

Cu o lovitură de picior, îl împinse pe cel mai apropiat, ridică arma şi trase în aer trei focuri. Asta-i mai domoli pe atacatori…

Profitând de acalmie, se îndreptă în direcţia din care venise, rugându-se în gând să nu se rătăcească. Nu-i mai rămăseseră decât două gloanţe în butoiaşul Coltului. Insuficiente pentru a face faţă unei mulţimi dezlănţuite…

În sfârşit, zări strada 54001. Cadavrul lui Brian Kennedy zăcea în continuare pe caldarâm, înconjurat de tot felul de gură-cască. Fatimata îngenunchease lângă el, urla ca o sirenă şi îşi

smulgea părul din cap. Dintr-o maşină de poliţie alb cu negru coborâră mai mulţi poliţişti în uniformă, nervoşi şi dezorientaţi.

Khouri Ould Moustapha alergă spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— Un bărbat a tras în noi şi l-a omorât pe Brian Kennedy. L-am urmărit, dar mi-a scăpat.

Poliţiştii îi înconjuraseră, mai mult decât bănuitori. Din fericire, Malko ascunsese pistolul. Deocamdată, punând la socoteală şi cadavrul lui Brian Kennedy, trecea drept victimă, dar nu pentru mult timp, mai ales că urma să apară şi haita pornită pe urmele lui. Oamenii aceia îl văzuseră trăgând cu arma…

Formă un număr de mobil la care n-ar fi trebuit să sune: cel al lui Ira Medavoy, şeful staţiei CIA din Nouakchott.

Conversaţia fu foarte scurtă. Doar cât să prezinte faptele. O mulţime gălăgioasă se afla de jur-împrejurul lui, ameninţătoare, iar poliţiştii păreau consternaţi.

Fatimata se ridică pentru a-i veni în ajutor şi îi apostrofa pe poliţişti. După o lungă discuţie, se întoarse spre Malko.

— O să vă ducă la Siguranţa Naţională.

Înainte de a urca în maşină, mai avu timp să-l sune din nou pe Ira Medavoy.

*

De peste o oră, Malko picotea în sala cu pereţi verzui din faţa biroului generalului Mohammed Ould Şeic Ould Hadi, directorul general al Siguranţei Naţionale.

Ira Medavoy sosise aproape în acelaşi timp cu el.

Americanul se ridică.

— Mă duc la Ould Hadi. Ne cunoaştem bine. O să încerc să aranjez lucrurile.

Rămas singur, Malko începu să cugete, abia stăpânindu-şi furia.

Cine vrusese să-i ucidă, pe el şi pe Brian Kennedy?

Şi de ce?

După o jumătate de oră, uşa sălii de aşteptare se deschise. Ira Medavoy era însoţit de un individ corpolent cu mustaţă şi cu părul grizonant, în costum albastru, care veni spre el şi-i strânse mâna. Malko înţelese că lucrurile se clarificaseră. Generalul i se adresă pe un ton mieros:

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate azi-dimineaţă. Domnul Medavoy mi-a spus cine sunteţi. Ar fi trebuit să mă prevină de prezenţa dumneavoastră aici.

Malko se mulţumi să zâmbească, iară să răspundă, întrebându-se cum îi explicase şeful staţiei prezenţa lui la Nouakchott... Generalul continuă.

— Am primit recent informaţii potrivit cărora anumiţi tineri care frecventează moscheea Budah au devenit bănuitori în ce priveşte statutul domnului Brian Kennedy în acest cartier; se spune că împărţea Biblii pentru a-i converti pe locuitori. Se pare că un tânăr din zonă şi-a ieşit din fire.

— Şi a încercat să mă ucidă şi pe mine, remarcă Malko.

Generalul nu se tulbură.

— Evident că nu a vrut să lase martori. Bun, vă puteţi întoarce la hotel împreună cu domnul Medavoy.

— Şi ucigaşul?

— Îl căutăm, afirmă ofiţerul mauritan. Va fi cu siguranţă arestat.

Malko se abţinu să-i spună că probabil îl rănise. Nu menţionase că fusese înarmat, era mai bine aşa.

Comandantul Siguranţei Naţionale îi conduse până la grilajul de fier. Trecură prin faţa unui pluton de jandarmi care făcea exerciţii în curte.

— *Well,* acum eşti „demascat”, dar ar fi putut să se termine şi mai rău.

— Ce i-ai spus?

— Că ai venit să-l ajuţi pe Brian Kennedy şi că faci parte din BND. O să-l previn pe omologul meu german. Ai scăpat uşor! De obicei, mauritanii sunt foarte severi. Din fericire, ai fost pe post de victimă.

— De ce l-au omorât pe Brian? întrebă Malko în timp ce ieşeau pe poartă.

— Habar n-am, mărturisi Ira Medavoy. Este un cartier islamist. E suficient ca un tânăr să se afirme într-un fel, că i se şi dă o armă…

Malko clătină din cap.

— Am zărit o clipă faţa acelui om: avea pe puţin patruzeci de ani. E tulburător. Am avut impresia că eram vizat. Ar fi putut să fugă după ce l-a ucis pe Brian, dar n-a făcut-o şi m-a aşteptat ca să încerce să mă împuşte…

— E ciudat, recunoscu şeful staţiei. Ce vrei să faci acum?

— Să reflectez, răspunse Malko. Lasă-mă la Tfeila.

De-abia când intrară pe bulevardul Charles de Gaulle americanul întrebă prudent:

— Îţi continui misiunea? N-o să fie uşor. De-acum, or să te supravegheze. Şi se pricep la asta…

— Vom vedea, răspunse Malko evaziv.

Sarcina lui nu urma să fie deloc simplă. Brian Kennedy i-ar fi putut fi un ajutor preţios, chiar dacă acum avea deja câteva elemente pentru a şi continua întreprinderea nebunească.

Dar oare cine voise să-l ucidă? Totul îi indica pe salafişti, dar era complet lipsit de logică... Dacă Malko murea, nu mai aveau nicio şansă să-şi elibereze oamenii.

Încă nu găsise răspunsul la întrebare atunci când Ira Medavoy îl lăsă la intrarea în hotelul Tfeila. De-abia ajunse în hol, că o siluetă se ivi din penumbra barului: Fatimata, „logodnica” lui Brian Kennedy.

Cu ochii roşii şi trasă la faţă, femeia se aruncă practic în braţele lui Malko.

— Iartă-mă că am venit aici, dar mi-era prea frică, nu puteam rămâne acolo.

Se agăţa de braţul lui, iar vocea îi deveni ascuţită. Personalul de la recepţie începu să se uite la ei...

— Vino, zise Malko, trăgând-o spre lift.

Imediat ce ajunseră în cameră, Fatimata se aruncă pe pat şi începu să hohotească. Malko o lăsă să se liniştească, apoi îi aduse un pahar cu apă.

Frumoşii ei ochi de antilopă erau trişti. Părea într-adevăr foarte tulburată.

— Brian era atât de drăguţ! suspină ea, trăgându-şi nasul. I-am spus să se păzească. Auzisem lucruri destul de rele în legătură cu el: se spunea că era un misionar care încerca să-i ademenească pe bunii musulmani.

— Şi acum ce-o să faci? întrebă Malko.

Trăsăturile femeii se lăsară în jos.

— Nu ştiu, mărturisi ea, dar nu vreau să rămân în

Ksar singură. Risc să se întoarcă şi să mă omoare.

— Şi unde ai de gând să te duci?

Fatimata ridică ochii şi spuse privindu-l în ochi:

— Poate mă iei cu tine câteva zile. Pe urmă, mă duc la nişte veri. Unul dintre ei e gata să mă primească, dar dacă mă duc acum, o să vrea să se culce cu mine, iar mie nu-mi place.

Era limpede că televizorul cu ecran lat din cameră nu-i displăcea. Iar ideea ca Malko s-o primească în patul lui, nici atât. Era puţin cam jenant.

— Fatimata, spuse el, am o idee mai bună: o să te instalez la Marina. Are destule camere libere. Şi pe urmă, o să mai vedem.

O umbră uşoară se ivi în ochii tinerei femei. Nu era chiar ce-şi dorise, dar se forţă să zâmbească.

— Da, e o idee bună. Pot să mai stau aici şi să-mi revin puţin? După aceea, mă duci să-mi iau lucrurile din Ksar.

Malko profită de ocazie.

— Perfect. Acum te las.

Dar nu avu timp să ajungă la uşă. Fatimata se ridică şi veni să se lipească de el. Cu o voce mieroasă, murmură:

— Mulţumesc, mi-a fost atât de frică! O să fiu foarte drăguţă cu tine.

Malko o respinse. Brian Kennedy încă nu se răcise; femeia nu pierdea deloc timpul.

— Pe curând, promise el.

Brian fiind mort, trebuia neapărat să se întâlnească cu avocata Aïcha M’Baye.

*

— Nu e aici, spuse secretara cea grasă. Dar se întoarce. Luaţi loc.

Malko se aşează pe un scaun, decis să nu se mişte din loc.

După o oră, auzi paşi pe scară şi, aproape imediat, zări mai întâi un turban mov, apoi o femeie micuţă, cu o faţă de mops, îmbrăcată într-un veşmânt asortat la turban. Era o negresă. Probabil că secretara o avertizase, pentru că nu păru surprinsă să-l vadă pe Malko.

— Veniţi în biroul meu, îi propuse ea cu simplitate.

Deschise o uşă şi pătrunseră în încăperea vecină. Acolo existau dosare, mobile, câteva obiecte de decor, iar pe perete un verset din Coran şi Declaraţia universală a drepturilor omului.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi? întrebă avocata.

— Îl reprezentaţi pe Sidi Ould Sidna?

— Da.

— Vă întâlniţi regulat cu el?

— Nu, depinde. De ce?

— Aş vrea să-i transmit un mesaj.

Femeia păru surprinsă.

— Un mesaj! Ce fel de mesaj?

— Nu vă pot spune. Îi puteţi da o scrisoare?

Avocata ezită.

— E o chestiune delicată. Cine sunteţi? Ce vreţi să-i spuneţi? Este clientul meu.

Malko hotărî să rişte.

— Aveţi obligaţia de a păstra secretul profesional?

— Bineînţeles.

— Foarte bine, o să scriu aici scrisoarea, dumneavoastră o s-o citiţi şi, în cazul în care consideraţi că o puteţi transmite, o faceţi.

— De acord. Vă las să scrieţi, mă duc să vorbesc cu secretara.

Malko se instală la birou şi începu să scrie în franceză, deoarece „clientul” lui nu cunoştea în mod sigur engleza.

„Am venit la Nouakchott pentru a te ajuta să-ţi recapeţi libertatea. Printr-o metodă care a mai fost folosită. De ce anume ai nevoie? Răspunde-mi prin persoana care-ţi va da acest bilet.”

Tocmai termina de scris atunci când avocata reveni în birou. Îi întinse biletul, iar femeia îl citi în tăcere, aruncându-i apoi o privire lungă şi intrigată.

— Cine sunteţi? Pentru cine lucraţi?

Malko zâmbi.

— Nu vă pot răspunde. Contez pe discreţia dumneavoastră. Dacă nu vreţi să faceţi ce v-am rugat, e alegerea dumneavoastră.

Avocata îl fixă multă vreme cu privirea, apoi împături cu grijă biletul şi îl strecură într-un plic.

Era clar că nu pricepea nimic. Un alb voia să ajute un asasin care făcea parte din AQMI – asta o depăşea.

— Aveţi un număr de mobil local? întrebă ea.

— Da, 8301415.

Îşi notă numărul, apoi puse plicul în geantă.

— O să vă sun, promise ea, acum însă trebuie să mă întorc la palat. Mai am o înfăţişare.

Regăsind căldura lipicioasă de afară, Malko se simţi totuşi mulţumit: în ciuda morţii lui Brian Kennedy, făcuse progrese.

Dar cine încercase să-l omoare?

*

După ce deschise uşa camerei, zări agitându-se două picioare lungi şi negre. Fatimata, care se uita la televizor, se ridică brusc pentru a pune mâna pe veşmântul lung pe care şi-l scosese pentru a se odihni. Malko avu timp să întrevadă un minuscul triunghi de nailon negru, apoi femeia se acoperi şi întrebă:

— Mergem în Ksar?

— Mergem, răspunse Malko.

Khouri Ould Moustapha nu făcu niciun comentariu atunci când negresa se aşeză pe bancheta din spate a maşinii. Se lăsa întunericul, iar circulaţia era încă haotică.

— Vreo veste despre atentat? întrebă Malko.

— Se pare că poliţia a arestat mai mulţi tineri care frecventează moscheea, dar nu l-au găsit pe asasin.

În cartierul Ksar, magazinele erau încă deschise – la Nouakchott, niciunul nu se închidea înainte de ora unsprezece seara.

— Nu stau mult, spuse Fatimata, dispărând în casă.

După mai puţin de zece minute, reapăru cu un sac mare de plastic şi cu o valijoară.

— Sper că n-or să fure totul! oftă ea. Dar nu pot dormi singură aici. Mi-e prea frică.

— Mergem la pensiune, îl anunţă Malko pe şofer.

Văzându-i coborând din maşină, Marina păru vizibil surprinsă. Nu ştia ce se petrecuse în dimineaţa aceea. Malko o puse la curent, iar femeia suspină.

— E îngrozitor! Salafiştii ăştia sunt nişte nebuni furioşi. Vino, îi spuse ea Fatimatei, hai să-ţi arăt

camera.

Malko se instală sub bolta de verdeaţă. Contrariat şi îngrijorat.

De-acum, mauritanii ştiau ce rol ocupa el în sfera de influenţă exercitată de CIA. Asta nu avea să-i uşureze sarcina deja imposibilă...

Copleşit de căldură şi de tensiunea nervoasă, moţăi câteva clipe. Marina reapăru.

— Fatimata vrea să te vadă, zise ea. E foarte tulburată. Cred că ţinea mult la Brian. E în capătul culoarului, prima cameră, preciză femeia.

*

Fatimata suspina, cu capul în mâini, lungită pe pat. Păru să nu-şi dea seama de intrarea lui Malko în încăpere. Acesta se aşeză pe pat şi-i îndepărtă braţul care-i ascundea chipul.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-e frică. Nu ştiu ce o să se aleagă de mine! gemu Fatimata. Trebuie să mă aperi.

Brusc, înconjură gâtul lui Malko cu braţele şi îl trase spre ea cu o forţă neaşteptată. Îi simţi sânii grei, prizonieri sub materialul subţire, strivindu-se de pieptul lui, apoi gura ei i se lipi de gât.

— O să mă ocup de tine! promise el, emoţionat de atâta suferinţă.

— Ah, da! Nu mă abandona.

Deodată, se lipi de el cu tot trupul, suplă ca o liană. Malko simţi cum pântecul femeii îl presa, iar gura ei o strivi pe a lui. Nicidecum pentru un sărut cast.

Cu siguranţă că Fatimata era zguduită de moartea

amantului său, însă viaţa îşi cerea drepturile.

Sărutându-l în continuare pe Malko, ea strecură mâna între trupurile lor şi-i apucă sexul prin pantaloni.

Limba negresei se agita în gura lui Malko, iar el nu se putu împiedica să nu-şi lase mâna să alunece de-a lungul feselor superbe, care se retraseră imediat. Dar nu pentru a-l evita: Fatimata îi desfăcu fermoarul, îi prinse în mână membrul, având nevoie de spaţiu…

Îşi duse cealaltă mână la spate, slăbi legăturile bluzei şi îşi eliberă sânii magnifici.

Continuă să-l mângâie. Malko simţi cum i se trezea libidoul. Fatimata îşi dădu seama şi, cu un gest precis, îşi desfăcu fusta lungă, dând la iveală un triunghi de astrahan bine tuns.

Îşi scosese chiloţii înainte de venirea lui Malko. Considerându-l suficient de excitat, se lăsă pe spate, desfăcu larg coapsele şi îl trase spre ea.

Treizeci de secunde mai târziu, Malko se înfipse în vintrele ei.

Fatimata se sprijini pe fese pentru a-l primi şi mai adânc în ea. În acelaşi timp, bazinul ei dansa fără muzică. Malko nu rezistă prea mult şi îşi dădu drumul cu un ţipăt sălbatic.

Rămase înfipt în pântecul Fatimatei, cu creierul golit de plăcere. Viaţa era nedreaptă: Brian Kennedy zăcea în sertarul unei morgi, iar el încercase o plăcere nebună alături de femeia cu care americanul făcuse dragoste în ajun.

*

Fatimata îşi reluase atitudinea modestă de văduvă îndurerată, iar Marina îşi vedea de treabă ca de obicei; clienţii casei erau deja acolo. Un soi de reţinere împiedica desfăşurarea conversaţiilor. Malko începea să-i înţeleagă pe îndrăgostiţii de Africa, de această sexualitate pură, fără limite şi fără înfloriturі. Numai chemarea cărnii.

Un vânt uşor răcorea atmosfera, iar muzica în surdină amintea de vacanţă.

Poarta scârţâi, iar Malko ghici în penumbră capul ras al lui Ouma.

Ziaristul se aşeză lângă el.

— Am aflat ce s-a întâmplat. Aţi avut noroc... zise el.

— Dar cine a vrut să ne ucidă? întrebă Malko.

Mauritanul rămase tăcut câteva secunde, desfăcu o cutie de Carisberg şi spuse cu voce joasă:

— Poliţia a descoperit mai devreme cadavrul unui bărbat, pe un teren viran din apropierea locului unde aţi fost atacaţi. Primise un glonţ în piept.

— Cine e?

— Un anume Salam El Barka. Un jandarm încă activ.

Capitolul XI

Malko medită câteva momente la dezvăluirea făcută de ziaristul mauritan. Omul pe care-l întrezărise putea fi acest individ mort. Dar de ce un jandarm?

— Credeţi că există o legătură între atentat şi jandarm? întrebă el.

Ouma zâmbi.

— Bineînţeles. Aţi tras în el?

— Da.

— N-a murit pe loc, s-a ascuns într-un cotlon, dar n-a putut ajunge prea departe.

— Cum interpretaţi asta?

— Nu ştiu ce să zic, mărturisi ziaristul mauritan. Acţiona, fără îndoială, în numele cuiva. S-a găsit arma pe care a folosit-o. Un pistol automat Makarov, fabricat sub licenţă în China. E arma utilizată de jandarmerie.

— Credeţi că a acţionat din însărcinarea guvernului?

— De ce ar fi făcut-o?

— Nu ştiu, răspunse Malko, fără a-i putea dezvălui adevăratul motiv al prezenţei lui la Nouakchott.

Mauritanul îşi mângâie ţeasta rasă, vizibil încurcat.

— Nu cred asta. Nu aşa se procedează de obicei. Nu aveau niciun motiv să-l lichideze pe american, iar pe dumneavoastră cu atât mai puţin. În cel mai rău caz, ar fi putut să-l expulzeze.

— Atunci, cine?

— Salafiştii... Ei au vrut mereu să-l elimine pe Brian Kennedy. Şi n-au dorit să se folosească de o persoană care frecventează moscheea Budah, ca să nu aibă probleme.

— Acest jandarm nu era tânăr.

— Asta nu înseamnă nimic... Salafiştii au şi membri mai în vârstă...

Malko nu înţelegea. De ce oare voiseră să-l elimine tocmai salafiştii, care cunoşteau motivul prezenţei lui la Nouakchott?

— Eu cred că n-a avut nimic de-a face cu dumneavoastră, conchise mauritanul. Brian

Kennedy era ameninţat de multă vreme. Faptul că a fost asasinat atunci când era împreună cu dumneavoastră este doar o simplă coincidenţă.

— Este adevărat, recunoscu Malko, prietena lui, Fatimata, mi-a spus că fuseseră ameninţaţi…

Ziaristul se uită la ceas.

— Trebuie să plec, am de scris un articol.

Pradă unei inspiraţii subite, Malko întrebă deodată:

— Ştiţi unde a fost descoperit cadavrul?

— Nu chiar, dar pot afla. De ce?

— Aş vrea să văd locul pentru a verifica dacă ar fi putut fugi până acolo.

— Bine, zise ziaristul, deja în picioare. Vă pot conduce. Ne întâlnim în faţa concesiunii Toyota din cartierul Ksar. La ora nouă. Toată lumea ştie unde se află.

După plecarea lui, Malko se duse s-o găsească pe Fatimata, care discuta aprins cu Marina. Discretă, aceasta se retrase.

Fatimata îi adresă o privire înlăcrimată. Deocamdată, viitorul ei părea în siguranţă.

— Brian mi-a spus că un băiat din clubul lui sportiv este vărul unuia dintre cei trei condamnaţi la moarte. Dar nu mi-a spus şi numele lui. Poţi să încerci să-l găseşti?

— Da, zise ea cu entuziasm. Trebuie să mă duc acolo mâine dimineaţă şi să vând mobilele de care nu mai am nevoie.

— Perfect, o aprobă Malko. Te caut pe la prânz.

Plecă şi, de-abia ieşit pe poartă, scoase din sacoşă micul Colt, pe care-l reîncărcase. Îl ţinea în mâna dreaptă, cu braţul întins de-a lungul corpului,

invizibil în întuneric.

În cazul unui atac, putea riposta instantaneu. Din fericire, ajunse fără probleme la Tfeila.

Adormi buştean: ziua fusese lungă şi încărcată de adrenalină.

*

Îl trezi soneria mobilului. Auzi o voce de bărbat al cărui nume nu-l înţelese.

— Pentru Land Cruiser, aş vrea să ne întâlnim... Aman Ould Bija, legătura cu AQMI.

Cu inima bătându-i mai tare, Malko întrebă imediat:

— Unde?

— În cartierul Arafat. Mergeţi pe şoseaua spre Atar. La rondul de la a doua centrală electrică, o să vedeţi la stânga un „asfalt”. Trebuie să mergeţi pe el până la stâlpul 18. Acolo o să vă aştepte cineva. Veniţi peste o oră.

— Imposibil, îl refuză Malko, am deja o întâlnire.

— Atunci, peste două ore, conchise interlocutorul înainte de a închide.

*

Concesiunea Toyota era ascunsă în fundul unei străduţe prăfoase şi desfundate. Malko zări în faţă o Toyota Corolla, din care coborî Ouma.

— Ştiu locul, îl anunţă mauritanul. Nu e departe.

Malko urcă lângă el şi pătrunseră pe străduţele cartierului Ksar, trecând pe lângă moscheea Budah, ajungând apoi în spatele acesteia şi oprindu-se la o sută de metri mai departe, în faţa unei case

prăbuşite ce dădea spre un mic teren viran.

— Aici el spuse ziaristul.

Imediat după ce coborâră din Toyota, fură înconjuraţi de câţiva puşti morţi de curiozitate.

Ouma le puse o întrebare, iar cel mai îndrăzneţ dintre ei se duse spre terenul viran şi se întinse pe pământ, făcând pe mortul. Malko evaluă rapid distanţa: era foarte posibil ca, având un glonţ în piept, ucigaşul lui Brian Kenndy să fi parcurs o sută de metri…

— Bun, el trebuie să fie…

În momentul în care ajunseră la maşină, unul dintre puşti îi spuse ceva lui Ouma, care se întoarse spre Malko.

— Pretinde că a pus mâna pe mobilul pe care mortul tocmai voia să-l folosească.

Copilul scoase din buzunar un telefon Nokia pe care-l ascunse în palmă… Pulsul lui Malko se acceleră.

— Trebuie să-l recuperăm!

Ouma era mai rezervat.

— Probabil că e un mobil pe care l-a furat de undeva, obiectă el. Sunt nişte şmecheri.

— Cât vrea pe el?

Puştiul spuse un număr, iar ziaristul îi arătă palma.

— E nebun. Cere 10.000 de ouguiya!

Preţul unei mese în doi într-un restaurant bun din Nouakchott. Malko stătea ca pe jăratic, aşa că îşi strecură mâna în buzunar. Ouma se aplecă spre el.

— Daţi-mi 2.000.

Malko îi întinse bancnota albastră.

Copilul o înhăţă ca o şopârlă care înghite o muscă şi dispăru, urmat de prietenii care voiau şi ei o

bucată din prăjitură.

Ouma îi dădu telefonul lui Malko.

— Probabil că aţi pierdut 2.000 de ouguiya, zise el cu un aer filosofic.

Poate că era o investiţie bună, îşi spuse Malko. Verifică telefonul: nu se aprindea. Se pare că mauritanul avusese dreptate: puştiul îi plasase un lucru vechi, fără valoare.

Nu-i rămânea decât să se ducă şi la a doua întâlnire. De data aceasta, avea nevoie de Khouri Ould Moustapha.

*

Banda de asfalt se îndrepta spre est, intersectându-se cu zeci de străzi nisipoase, mărginite de case cu acoperişurile plate. Cartierul Arafat se extindea continuu, alimentat de fluxul constant de mauritani atraşi de oraş sau ruinaţi de secetă.

Câteva magazine, eternii negustori de piese de schimb pentru maşini. Un peisaj searbăd, plin de praf, fără niciun străin. Aici, chiar dacă centrul se afla la vreo doisprezece kilometri, erai într-o altă lume.

Khouri Ould Moustapha mergea în zigzag printre căruţele cu apă potabilă trase de catârii resemnaţi. În această zonă nu existau nici apă potabilă, nici haznale şi foarte puţină electricitate...

Malko număra stâlpii. La cel de-al şaptesprezecelea, îi ceru şoferului să încetinească, apoi să oprească în dreptul stâlpului cu numărul optsprezece. Şoseaua continua încă vreo câţiva

kilometri, sfârşindu-se în plin deşert.

Malko coborî din Toyota pe trotuarul prăfos, în faţa unei grămezi de butelii de Butagaz oferite spre vânzare. Un Mercedes din epoca de piatră era aşezat pe cale, urmând să-şi regăsească o nouă tinereţe datorită celor trei mecanici abili care lucrau la el.

Khouri Ould Moustapha parcă maşina ceva mai departe, la umbră. Malko începu să se coacă sub soarele arzător, până când un tânăr îmbrăcat într-o *dharaa* bej se apropie de el, îşi puse mâna dreaptă pe inimă, apoi i-o întinse.

— *Salam aleikum.*

— *Aleikum salam*, răspunse Malko.

În acelaşi timp, era cu ochii în patru, fermoarul genţii fiind deschis pentru a putea înhăţa rapid Colţul.

Cu un zâmbet îmbietor, tânărul îi făcu semn să-l urmeze. Trecură mai întâi printre două case, apoi pe un teren viran accidentat, pe care-l traversară de-a curmezişul, ieşind în dreptul unor construcţii.

Malko zări minaretul unei moschei înălţându-se deasupra zidului unei incinte.

„Ghidul” împinse o poartă de fier şi pătrunseră într-o curte în curs de construcţie.

Ceva mai departe, nişte tineri cu turbane citeau în picioare. Aparent, moscheea avea şi o şcoală coranică.

„Ghidul” îl conduse până la o clădire modernă, mai curând rece, şi porni să urce scara.

Bătu la o uşă de la primul etaj, o întredeschise şi dispăru. Uşa fu deschisă de un bărbat foarte scund, cu un aer de intelectual, înfăşurat într-o *dharaa,* cu o

barbă neagră şi stufoasă, dar îngrijită.

Îi întinse mâna lui Malko şi spuse cu o voce onctuoasă:

— Mă numesc Anouar Ould Haiba. Sunt profesor la şcoala noastră de ulemale.

— Nu este o moschee?

— Ba da, este moscheea muftiului Dadew, Allah să-l aibă în pază. În prezent, este plecat în străinătate şi se va duce apoi la pelerinajul sfânt din Hadj, la Mecca. Luaţi loc.

Imediat după ce se aşează în fotoliu, tânărul care-l adusese intră cu un platou pe care se găseau pahare şi un ceainic.

Inevitabilul ceremonial.

Atmosfera era plină de cucernicie, cam ca într-o mănăstire. Malko goli paharul de ceai şi întrebă:

— Dumneavoastră aţi vrut să mă vedeţi?

— Nu, nu, o să vină şi cel care vrea să vă vadă. Între timp, doriţi să vizitaţi şcoala de ulemale?

Malko refuză politicos.

La al treilea pahar de ceai, uşa se deschise şi apăru un uriaş cu barbă şi ochelari cu rame metalice, având aceeaşi ţinută ca Anouar Ould Haiba, care făcu prezentările.

— Fratele Moktar doreşte să vă cunoască. Vorbiţi engleza?

— Da, de ce?

— Fratele Moktar nu vorbeşte decât hassaniya şi engleza; este din Malaysia.

Nou-venitul îl fixa pe Malko cu o privire deopotrivă binevoitoare şi dominantă. Se aşează în faţa lui şi îşi încrucişă mâinile pe genunchi.

Anouar Ould Haiba continuă: vine de la

Tombouctou. S-a întâlnit acolo cu anumiţi fraţi „rătăciţi” pe care încearcă să-i readucă la o înţelegere mai justă a Islamului.

— Oameni care fac parte din AQMI?

Surâsul onctuos al profesorului se lărgi.

— O să vă spună el. Cred că are un mesaj extrem de important pentru dumneavoastră.

Capitolul XII

Îi spuse câteva cuvinte bărbatului din Tombouctou, care i se adresă imediat lui Malko în engleză.

— Am aflat că aţi fost victima unui atentat. Fraţii noştri din *katiba* „Tarek Ibn Zyad” ţin să vă aducă la cunoştinţă că nu sunt amestecaţi în această afacere.

Malko îşi spuse că AQMI nu pierdea timpul şi reacţiona prompt.

— Şi atunci despre cine să fie vorba? întrebă el.

Mauritanul făcu un gest evaziv.

— Nu ştim. Poate necredincioşii din guvernul preşedintelui Ould Aziz.

— Oare nu a fost vizată mai curând persoana care se afla cu mine, Brian Kennedy? întrebă Malko.

Moktar clătină din cap.

— Omul acela era de fapt un „misionar” care încerca să-i îndepărteze pe oameni de la dreapta credinţă, dar nimic nu a fost plănuit împotriva lui.

Părea categoric: misterul rămânea intact. Malko îşi zise că poate va „vorbi” telefonul mobil şi continuă:

— Vă mulţumesc. Mai aveţi să-mi transmiteţi vreun mesaj?

Scufundat în fotoliul său, cu mâinile încrucişate pe

pântecul rotund, Anouar Ould Haiba părea să moţăie. Interlocutorul lui Malko se aplecă uşor înainte.

— Şeicul Abu Zeid a hotărât să le dea o lecţie necredincioşilor care ne combat şi fac un joc dublu, în pofida înţelegerilor noastre.

— Un joc dublu?

Malko nu mai înţelegea nimic.

— Da, confirmă uriaşul cu barbă. De două zile, zona în care se găseşte şeicul Abu Zeid a fost survolată la joasă înălţime de avioane militare. Unul dintre ele a lansat ceea ce credem a fi o baliză radio. Este vorba de un gest ostil, câtă vreme v-am acordat o amânare pentru a răspunde cererilor noastre.

Descumpănit, Malko protestă.

— Nu sunt la curent cu nimic din toate astea! Eu am venit la Nouakchott pentru a găsi o modalitate de a-i elibera pe cei trei condamnaţi la moarte.

Moktar făcu un gest liniştitor, care însemna că nu i se reproşa nimic lui Malko, apoi continuă:

— Vă cred, însă, ca urmare a acestui incident, şeicul Abu Zeid a decis să-l elimine pe unul dintre ostaticii aflaţi în mâinile sale pentru a evita pe viitor un astfel de incident. *Inch' Allah*, prizonierul va fi decapitat mâine dimineaţă.

Malko simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Apoi începu să fiarbă.

— Aţi înnebunit! protestă el. Aţi promis că nu vă atingeţi de ostatici timp de şapte zile.

Un nou gest care îndemna la calm, apoi uriaşul continuă cu aceeaşi voce monotonă şi blândă:

— Eu nu sunt decât un mesager. Asta am avut să

vă spun. Şeicul Abu Zeid se simte trădat. Chiar dacă nu dumneavoastră sunteţi vinovat.

Se ridică, gata de plecare. Malko se înăbuşea de furie. Maşinal, vârî mâna în geanta de piele, atingând mânerul Coltului. Nu mai gândea, fiind dominat de o mânie oarbă. Cu cinci gloanţe, îi putea doborî pe cei doi bărbaţi din faţa lui, fugind apoi din moschee.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Moktar preciză:

— Ceilalţi cinci ostatici nu vor păţi nimic atâta timp cât nu va fi depăşit termenul stabilit, *Inch' Allah.*

Malko încă mai strângea în palmă mânerul micului revolver atunci când spatele lat al trimisului AQMI ieşi pe uşă. Ştia că uciderea acestuia n-ar fi servit la nimic. Probabil că ostaticii ar fi plătit în locul lui... Se întoarse spre Anouar Ould Haiba.

— Aţi auzit?

Celălalt aprobă tăcut din cap.

— Nu puteţi face nimic?

Anouar Ould Haiba îşi scutură barba neagră.

— Nimeni nu se poate împotrivi unei hotărâri a şeicului Abu Zeid. Americanii nu au ce face în Africa. Retragerea e cea mai bună soluţie.

Malko se sufoca de furie. Se ridică şi se îndreptă spre uşă fără să-şi ia rămas-bun. Salafiştii erau nişte dementi care trebuiau stârpiţi cu orice preţ. Din păcate, deocamdată, puteau juca pe degete cea mai mare putere din lume, care avea o altă idee despre viaţa omenească.

Ieşind din moschee, îi veni să urle. Ajunse la şosea, iar Khouri Ould Moustapha îi făcu semn cu farurile.

— E-n ordine? întrebă el după ce Malko se sui în Toyota.

— Nu, răspunse sec Malko. Mergem la Ambasada Americană.

— Nu pot ajunge până la gard, îl avertiză mauritanul. E nevoie de o autorizaţie specială.

— Nu-i nimic, o să merg pe jos.

*

Ira Medavoy, şeful staţiei CIA din Nouakchott, era abătut, deşi se afla acum la adăpost, în spatele sârmei ghimpate, al camerelor de supraveghere şi al blocurilor de beton.

— Nu ştiu nimic despre aceste zboruri, afirmă el. O să vorbesc imediat la Dakar şi la Tamanrasset. Avioanele nu pot veni decât de acolo. Dar m-ar mira: se ştie că totul cade pe umerii tăi şi că ostaticii nu pot fi eliberaţi printr-o operaţiune militară.

Nebun încă de furie, Malko uitase de telefonul Nokia pe care-l recuperase în cartierul Ksar. Îl scoase din geantă şi-i explică lui Medavoy proveniența acestuia.

— Trebuie să-l facem să vorbească. Dacă este într-adevăr telefonul asasinului lui Brian Kennedy, am putea afla câte ceva. Apropo, omologii tăi ţi-au spus ceva despre acest jandarm care ar putea fi asasinul?

— Nu, deşi în dimineaţa asta m-am dus la ei să le semnalez un camion cu explozibili încărcat în Gao pentru un atentat în Mauritania.

— E ciudat, conchise Malko. Nu vrei să vorbeşti cu ei despre asta?

— N-ar folosi la nimic! Sunt foarte secretoşi. Dacă nu mi-au spus nimic, înseamnă că nu le vine la îndemână. Or să mă aburească, or să-mi spună că nu are nimic de-a face cu uciderea lui Brian. În plus, nu cunoaştem numele acestui om. Avem o singură mărturie oficială. O să supraveghem mobilul, promise el, dar dacă e vorba de numere locale, n-ajungem nicăieri... Dar afacerea ta? Avansează?

— E prea devreme ca să-mi dau seama, răspunse Malko evaziv.

Şeful staţiei nu insistă, mulţumindu-se să ofteze.

— Sper că n-ai trecut peste linia roşie. Poftim, bea o bere.

Aproape terminaseră sticlele de Budweiser atunci când secretara intră şi puse pe birou un mesaj decriptat. Şeful staţiei aruncă un ochi pe foaia de hârtie, apoi se uită la Malko.

— Niciun aparat de-al nostru n-a survolat zona, îl anunţă el. Am primit ordin să nu ne mişcăm atâta timp cât negocierile sunt în curs de desfăşurare.

— Atunci, de unde putea să vină acest avion?

— Nu sunt prea multe variante. Putea fi un Breguet de recunoaştere francez, dar avioanele astea zboară la mare altitudine, sau un aparat algerian plecat din Tamanrasset. Celelalte ţări nu au nimic care să poată zbura atât de departe. O să-i întrebăm pe algerieni şi o să verificăm înregistrările radarului.

— Ei ştiu că negociem?

— Nu, sigur că nu. Şi nici nu vrem să le spunem. S-ar înfuria peste măsură.

— Totuşi, eşti în relaţii bune cu serviciile lor secrete.

Americanul zâmbi cu amărăciune.

— Avem nevoie unii de alţii, însă nu ne iubesc, iar noi nu avem pic de încredere în ei. La fel ca în cazul mauritanilor: nu ştiu niciodată nimic, chiar dacă le dăm o mulţime de informaţii culese prin intermediul mijloacelor tehnice. Sunt muţi ca nişte peşti.

— O să transmiţi mai departe avertismentul lui Abu Zeid?

— Imediat după ce pleci de aici. Sper să fie un bluf. Fac asta destul de des: ameninţă, apoi, în ultimul moment, acordă un termen suplimentar. Le place să se joace cu nervii noştri...

Malko dădu din cap.

— Dacă eliberăm ostaticii, ar trebui să-i nimicim până la ultimul.

— Dă-mi două avioane F. 16, plusă Ira Medavoy, şi câteva bombe cu fragmentare şi nu mai rămâne nimic din ei. Deocamdată, trebuie să strângem din dinţi.

Scutură cu putere mâna lui Malko.

— *Take care.* Domnul cu tine!

Malko trebui să meargă pe jos două sute de metri până la Toyota. Nu-i rămâneau de jucat decât două cărţi: avocata şi vărul unuia dintre condamnaţi.

Asta în cazul în care Fatimata îl găsise.

— Mergem la pensiune! spuse el.

*

Fatimata nu se întorsese, aşa că Malko se duse la Tfeila.

Era obsedat de mesajul lui Abu Zeid: nu-i venea să creadă, era prea oribilă o astfel de crimă cu sânge

rece, lucidă, doar pentru a-şi demonstra puterea. Îi dispăruse pofta de mâncare. Se întinse pe pat şi, fără să-şi dea seama, adormi. Oboseala nervoasă era de vină. Când se trezi, era ora şapte.

Coborî la piscină pentru a lua aer. Nicio veste de la nimeni.

Liliecii plonjau în piscină pentru a-şi potoli setea. În ciuda celor 35 de grade, nu aveai senzaţia de căldură.

Se uită la cerul pe care apăreau primele stele. Se rugă în gând ca Abu Zeid să se răzgândească.

*

De cealaltă parte a masivului Iforhas, soarele începea să înroşească cerul, descoperind crestele muntelui Tassili cu o limpezime incredibilă. Tăcerea era absolută: în afara vulturilor, în această regiune pustie aproape că nu existau animale. Mohammed Ould Bechar se strecură afară din cort şi se îndreptă spre un mic promontoriu care domina locul în care se găsea jumătate din *katiba* lui Abu Zeid.

Derulă covoraşul de rugăciune şi scoase din buzunarul *djellabalei* un tranzistor reglat pe frecvenţa Radio Tombouctou. Postul difuza cinci rugăciuni pe zi destinate celor care, ca şi el, erau izolaţi în deşert, departe de orice moschee.

Deschisese aparatul la ţanc. Primele versete din Coran îi luară respiraţia: era întotdeauna atât de frumos. Se aşeză în genunchi, se întoarse cu faţa spre sud-est, unde se afla Mecca, şi începu prima rugăciune a zilei.

Cu o cucernicie aparte.

Astăzi avea să împlinească voinţa lui Allah Atotputernicul şi Milostivul.

Ridicându-se, se simţi animat de curaj. Rulă covorul şi se întoarse la cort. În afară de santinelele răspândite pe înălţimile din jurul taberei, era singurul care se trezise. Se sprijini apoi de un Land Cruiser ascuns, lângă o grotă, sub o prelată de culoarea deşertului şi scoase la iveală pumnalul lung de care nu se despărţea niciodată. Folosind Kalaşnikovul pe post de piatră de ascuţit, începu să plimbe lama deja tăioasă pe oţelul lustruit.

Când i se păru că lama e destul de ascuţită, puse pumnalul în teacă, se ridică şi se duse spre o grotă ceva mai retrasă. Un bărbat stătea de pază la intrare, aşezat turceşte, cu un Kalaşnikov sprijinit pe genunchi. Se ridică şi îl îmbrăţişă în tăcere pe Mohammed Ould Bechar. Acesta îi spuse cu voce gravă:

— E vremea să împlinim voinţa lui Allah, frate.

Intrară amândoi în grota în care o siluetă era întinsă pe sol, învelită într-o pânză bej. Mohammed Ould Bechar trase pânza şi dezveli o femeie care dormea ghemuită.

Simţind alunecarea pânzei, aceasta tresări şi se ridică, sprijinindu-se pe mâini.

Judith Thomson se simţea mult mai bine, dar încă mai suferea în urma unei dizenterii încăpăţânate. De vină erau hrana şi apa.

Paznicul ei o prinse de subsuori pentru a o ajuta să se ridice. Femeia se lăsă în voia lui. Era momentul în care o târau afară pentru a se uşura, ca să nu împută grota în care-şi petrecea cea mai mare parte a timpului. Cei şase ostatici fuseseră

repartizaţi în diverse locuri în eventualitatea unei operaţiuni surpriză.

Merse câţiva metri, clipind des din cauza soarelui care se ridica pe cer. Epuizată, se lăsă să cadă în genunchi pe stânca netedă, însoţită de bărbatul care o susţinea. Durerile de abdomen reîncepură. Se ţinea de stomac cu ambele mâini, apăsând de parcă ar fi vrut să împiedice ieşirea fluidului mâlos şi urât mirositor. Renunţase demult la orice sentiment de ruşine.

Cu capul lăsat în piept, nu văzu că bărbatul care o ajutase se plasase în spatele ei, scoţând apoi din buzunarul *djellabalei* o cameră video mică, pe care o îndreptă spre ostatică.

Judith Thomson nu zări camera decât după câteva secunde, atunci când o mână o apucă de păr pentru a-i împinge capul pe spate.

Simţi ceva rece pe gât. O senzaţie dezagreabilă care dură puţin, urmată de o arsură atroce.

Deschise gura să ţipe, dar nu se auzi niciun sunet. Lama tăioasă a pumnalului lui Mohammed Ould Bechar îi tăiase gâtul de la o carotidă la alta.

Omul cu camera se dădu înapoi rapid pentru a nu fi stropit de sânge, iar trupul decapitat se prăbuşi în faţă.

Mohammed Ould Bechar îşi şterse pumnalul de hainele femeii căreia îi tăiase gâtul.

Cu sufletul împăcat.

Aşa cum cere Coranul, tăiase gâtul necredincioasei în timp ce ea era întoarsă cu faţa spre Mecca. Fără să sufere, pentru că ascuţise pumnalul pentru a evita orice durere inutilă.

Aşa face un bun musulman.

Aceeaşi regulă religioasă era valabilă atât pentru oile sacrificate înainte de Aid El Kebir[26], cât şi pentru necredincioşi. Allah Atotputernicul interzicea suferinţa inutilă.

Capitolul XIII

— *They did it! The bastards! They did it! We should kill them all!*[27]

Şeful staţiei ţipa la telefon, tuna şi fulgera, hohotea de plâns. Malko îl asculta îngheţat. Îl revedea în minte pe uriaşul bărbos, cu aerul său de intelectual înţelept. Aşadar, emirul Abu Zeid îşi dusese la îndeplinire ameninţarea.

Telefonul americanului îl trezise din somn, însă acum era lucid, copleşit de o furie rece şi neputincioasă. Profitând de o pauză făcută de Ira Medavoy, întrebă:

— Pe cine au executat?

— Pe Judith Thomson, singura femeie din grup. Cea care a fost rănită în accidentul avionului King Air; avea un picior rupt.

Malko voia să se agaţe de o ultimă speranţă.

— E sigur? Nu cumva e un bluf?

— Nu, au transmis decapitarea online. Postul Al Jazeera a refuzat s-o difuzeze, dar a intrat pe site-ul Al Ansar, sub forma comunicatului 22 al şeicului Abu Zeid. Washingtonul m-a anunţat!

— E abominabil! conchise Malko, nebun de furie.

---

26 Sărbătoarea sacrificiului, care îl omagiază pe profetul Abraham pentru că a acceptat să-şi sacrifice fiul, Ismail, dovedindu-şi astfel credinţa, (n. red.).

27 Au făcut-o! Ticăloşii! Au făcut-o! Ar trebui să-i omorâm pe toţi!

— O să procedeze la fel şi cu ceilalţi! reluă americanul. Fac presiuni asupra noastră. Avionul care i-a survolat e cu siguranţă o scornealã. Vor să fie siguri că le satisfacem cererea.

Dacă erau ascultaţi, conversaţia începea să devină periculoasă. Îndurerat şi mânios, şeful staţiei risca să fie imprudent.

— Eşti la ambasadă? întrebă Malko.

— Da.

— Vin la tine. Anunţă paza.

Nu era decât ora nouă dimineaţa. Malko avea alte lucruri de făcut, dar o sună totuşi pe Aïcha M'Baye. Îi răspunse robotul.

De-acum, misiunea sa imposibilă căpăta o altă înfăţişare. Trebuia să reuşească şi, în acelaşi timp, s-o răzbune pe Judith Thomson.

*

Ira Medavoy avea ochii roşii şi era tras la faţă. Imediat ce Malko intră în biroul lui, întoarse spre el monitorul computerului.

— Uită-te.

Malko se forţă să privească scena. Era oribil, mai ales din cauza culorilor vii. O voce rostea un comentariu în arabă, în timp ce un bărbat cu faţa ascunsă sub un văl bej prindea părul femeii îngenuncheate şi apropia un pumnal de gâtul ei. Malko închise ochii atunci când lama spintecă gâtul victimei. Auzi doar ultimele cuvinte ale discursului rostit de comentatorul invizibil: „Allahu Akbar": Dumnezeu e Mare.

Asta îi aminti de perioada în care, cu câţiva ani în

urmă, grupurile de salafişti din Irak îşi ucideau sistematic prizonierii.

— Opreşte-l, ceru el, nu mai e nimic de aflat în plus.

Ira Medavoy se supuse şi îşi aprinse o ţigară, deşi în birou, ca peste tot în ambasadă, fumatul era interzis.

— Ticăloşii! repetă el. Dacă aş pune mâna pe tipul ăsta, l-aş strânge de gât cu mâinile mele.

— Nu e decât un fanatic ca atâţia alţii, îl temperă Malko. Trebuie eradicată mişcarea. Prin orice mijloace.

Şeful staţiei ridică privirea.

— Tu cum stai?

— N-am avansat prea mult, mărturisi Malko.

Îi povesti rapid despre cele două piste pe care le urmărea. Ambele erau foarte aleatorii.

— Trebuie să reuşeşti! bătu cu pumnul în masă şeful staţiei. Când mi s-a vorbit despre acest proiect, am fost destul de reticent. Mi se ridică părul în cap când mă gândesc să-i ajut pe ticăloşii ăştia să evadeze. Asta se întâmpla însă înainte de a vedea filmul... Mai avem încă cinci camarazi în deşertul acela blestemat. Vor muri dacă nu facem nimic.

În faţa tăcerii lui Malko, adăugă imediat:

— Ştiu ce gândeşti: eliberarea unor astfel de indivizi este o crimă împotriva umanităţii... Dar a-i lăsa să ne omoare prietenii înseamnă acelaşi lucru. Mai întâi, să-i salvăm. Pe urmă, vom vedea. Nu mai vreau să am de-a face vreodată cu o asemenea înregistrare.

— O să-i dau bătaie! zise Malko. Am aceleaşi sentimente ca tine, dar trebuie să fim pragmatici.

Mai există o problemă. Cine a încercat să mă asasineze? Dacă sunt oameni tocmiţi de guvernul mauritan, îmi vor pune beţe-n roate.

— O să primesc în seara asta rezultatele examinării telefonului, afirmă Ira Medavoy. Între timp, nu pierde niciun minut.

— Poţi conta pe mine.

*

Pensiunea părea adormită. Malko traversă grădina şi zări în bucătărie o negresă care curăţa nişte legume.

— Doamna Marina doarme, îl anunţă ea. Au petrecut aseară.

— Nu-i nimic, spuse Malko şi începu să urce scara.

Uşa Fatimatei nu era închisă cu cheia. Scârţâi uşor atunci când Malko o deschise. Negresa se ridică în pat, la început speriată, apoi se destinse.

— Malko!

Acesta se aşeză pe marginea patului.

— Nu m-ai sunat ieri. Te-ai întâlnit cu „vărul”

tău?

— Mi s-a descărcat telefonul. Da, m-am întâlnit cu el, dar n-a fost deloc uşor. L-am aşteptat mult, apoi n-a vrut să vorbească cu mine pentru că sunt femeie. E foarte religios... în fine, atunci când i-am spus că un alb s-a interesat de vărul lui vorbind cu Anouar Ould Haiba, nu m-a crezut.

— Şi pe urmă? insistă Malko, trepidând de nerăbdare.

— Vrea să te vadă. Astăzi, pe la trei, dar nu în cartierul Ksar.

— Dar unde?

— Mi-a dat întâlnire în piaţa Madrid. La benzinăria Star.

— Ştii să conduci?

— Nu, de ce?

— N-are importanţă. Ne întâlnim aici la ora două.

Femeia îl privea cu o expresie senzuală.

— Nu mai stai puţin?

Malko rezistă tentaţiei. Îi era de-ajuns să se gândească la filmul abominabil pe care-i văzuse ca să-i dispară orice dorinţă.

*

— Am nevoie de un Nokia cu o cartelă care nu trebuie reîncărcată decât după multă vreme, îi ceru Malko lui Khouri Ould Moustapha.

— Bine, o să mergem la Ksar Market, spuse mauritanul.

După o jumătate de oră, se aflau pe o alee unde se vindeau telefoane mobile. Malko rămase în Toyota, în timp ce şoferul negocia. Reveni cu un Nokia gri, un încărcător şi mai multe cartele. Numărul era notat pe una dintre ele.

— OK, ne întoarcem la hotel.

Ajunşi la Tfeila, Malko se întoarse spre şofer.

— Am nevoie imediat de maşină.

Mauritanul se întunecă la faţă.

— Fără mine?

— Fără. O să conduc eu; am nevoie de ea două ore.

— E greu de condus prin Nouakchott. Nu există asigurare...

— O scot eu la capăt. Dacă se-ntâmplă vreun necaz, plătesc reparaţiile.

Fără să mai aştepte răspunsul lui Khouri Ould Moustapha, urcă în cameră şi o sună pe avocată. Auzi din nou robotul.

*

Colonelul Smain Abu Khader dormise prost în camera spartană ce-i fusese rezervată în ambasada Algeriei. Aştepta dintr-o clipă-n alta un telefon de la omologii săi mauritani. Dar, cu cât se scurgea mai mult timp, cu atât se diminua riscul de a avea probleme. Era limpede că Salam El Barka, asasinul lui Brian Kennedy, nu vorbise. Acum, că murise, colonelul se simţea liniştit. Era foarte de greu de stabilit o legătură între el şi acest jandarm recrutat cu ani în urmă în Algeria.

Omul trimis de americani la Nouakchott pentru a organiza evadarea celor trei condamnaţi la moarte era încă prezent, iar colonelul algerian nu-i cunoştea planurile. Evident că avea la îndemână o soluţie extremă: prevenirea autorităţilor mauritane, care i-ar fi închis imediat pe condamnaţi într-o cazarmă secretă. Totuşi, având o fire complicată, îi displăcea o soluţie atât de directă: prefera să rămână în umbră. Se decise să mai aştepte încă patruzeci şi opt de ore şi să-şi recontacteze „cârtiţa”.

*

Malko evită la mustaţă un taxi rablagit care mergea pe contrasens pe bulevardul Gamal Abdel

Nasser, iar Fatimata ţipă înspăimântată. Trase din nou de volan şi maşina de teren frână în faţa unui Mercedes oprit în mijlocul intersecţiei.

Femeia care-l conducea tocmai telefona liniştită, indiferentă la şirul de vehicule blocate de dezinvoltura ei.

— Ah, aici femeile fac ce vor! spuse râzând Fatimata.

La vreo trei metri distanţă, un poliţist se uita chiorâş la toată scena. Dacă ar fi intervenit, femeia din Mercedes i-ar fi scos ochii. Malko se uită la ceas. Două fără zece, iar piaţa Madrid era încă departe. Nu avea cum să dea înapoi, fiind blocat de o autocisternă. Din fericire, la Nouakchott nu existau autobuze. Lângă el, cei treizeci de pasageri ai unui maxi-taxi, năuciţi de oboseală şi de căldură, păreau nişte vite duse la abator.

— Încearcă să vorbeşti cu ea! propuse Malko.

Fatimata coborî din maşină şi se duse să parlamenteze cu femeia. Ca prin miracol, aceasta închise telefonul şi catadicsi să avanseze câţiva metri, eliberând astfel cam o sută de vehicule. Fatimata se întoarse râzând.

— I-am spus că am întâlnire cu amantul... A înţeles.

Miracolul solidarităţii feminine. După douăzeci de minute, Malko zări piramida de cărţi de ciment cocoţată pe o mică piramidă de piatră, care marca centrul rondului Madrid. Era o apariţie uimitoare în acest oraş total deculturalizat. Întârziase şi avea un nod în stomac.

Benzinăria Star, de pe partea cealaltă a rondului, părea să se afle la ani-lumină de el.

Din nou, totul era blocat.

— Du-te pe jos, îi zise Fatimatei.

Negresa se strecură printre maşinile blocate în ambuteiaj. Malko o ajunse din urmă după vreo zece minute bune. La un metru de ea aştepta un mauritan tânăr şi sfrijit, care purta sandale şi o *dharaa* albă. Avea o barbă puţin cam stufoasă, mustaţa fiind redusă la o simplă linie.

Când Malko se opri lângă ei, Fatimata deschise portiera pick-up-ului şi urcă în spate. Tânărul se aşeză în faţă şi întoarse spre Malko o privire intrigată. Îl salută cu mâna dreaptă pe inimă.

— *Salam aleikum.*

Malko îi răspunse la rândul lui, iar Fatimata preciză:

— Nu vorbeşte decât hassaniya şi ştie câteva cuvinte în franceză. E foarte tânăr: are douăzeci de ani.

Malko porni din nou şi se angajă pe şoseaua spre Nema. După cinci sute de metri, coborî pe drumul lateral nisipos şi se opri lângă o turmă de oi. Se întoarse spre Fatimata şi-i zise:

— Spune-i că-i vreau binele vărului său, Maarouf, şi că aş dori să iau legătura cu el.

Tânărul rosti câteva cuvinte.

— Întreabă cine eşti şi de ce te interesezi de el. Tu, un necredincios.

Malko îşi pregătise răspunsul. Îi întinse tânărului o hârtie pe care erau scrise numele şi numărul muftiului Dadew, contactul cu AQMI.

— Spune-i că, dacă are vreo îndoială, se poate duce la omul acesta. El o să-i confirme că sunt de încredere.

Numele muftiului Dadew păru să-l mai înmoaie un pic pe tânărul care vârî hârtia în buzunar.

— Îl vizitează des la închisoare pe vărul lui?

Răspuns confuz.

— Nu, el n-are timp, dar cineva din familie se duce cu mâncare aproape în fiecare zi. Altfel, ar muri de foame. Dar costă scump, pentru că trebuie să-i cumpere pe gardieni.

— Perfect, spuse Malko, scoţând din geantă telefonul Nokia şi încărcătorul. Să ia telefonul ăsta şi să facă în aşa fel încât să-i parvină vărului său. Vorbeşte franceza?

— Puţin.

— Bine. O să ne descurcăm. Introduc numărul meu. După ce primeşte aparatul, să mă sune. Crede că e posibil?

Vărul lui Maarouf Ould Haiba aprobă din cap. Totuşi, cu mobilul pe genunchi, încă ezita. Malko înţelese mesajul mut. Strecură mâna în buzunar şi scoase toţi banii pe care-i avea la el, un teanc de bancnote de câte 1.000 şi 2.000 de ouguiya, şi îi întinse „vărului”.

— Asta o să-i fie de ajutor.

Ca un pelican înfometat, „vărul” aruncă în buzunar banii şi telefonul mobil, apoi rosti câteva cuvinte.

— Întreabă dacă-l putem duce la moscheea muftiului Dadew.

Măcar nu pierdea timpul.

— Să mergem!

După ce alungă mai multe oi suicidare şi evită o şaretă trasă de un măgăruş, Malko porni spre piaţa Madrid pentru a ajunge pe şoseaua spre Atar, apoi

în cartierul Arafat. Nu schimbară nicio vorbă până la stâlpul 18. „Vărul” duse mâna la inimă, coborî şi traversă în direcţia moscheii.

După ce plecară, Fatimata oftă.

— E timpul pentru siestă!

Era adevărat. Totul se oprea până la ora cinci, îi aruncă lui Malko o privire drăgăstoasă şi-l întrebă cu timiditate:

— Eşti foarte ocupat acum?

Fu cât pe ce să răspundă „da”, însă privirea insistentă a Fatimatei îl înmuie. Simţea nevoia să iasă din atmosfera de groază a dimineţii.

Şi, în plus, nu avea nimic de făcut. În afară de a forma întruna telefonul avocatei.

Încurajată de tăcerea lui, Fatimata îşi aşează degetele lungi pe coapsa lui Malko, promiţându-i fără cuvinte clipe de destindere.

Capitolul XIV

După ce ajunse în camera Fatimatei de la pensiune, Malko o sună pentru a o suta oară pe avocata Aïcha M’Baye.

Miracol: în sfârşit, îi răspunse o voce. Dar nu era a ei.

— Doamna M’Baye e „coborâtă” din birou, îl anunţă secretara. Trebuie să reveniţi mâine.

Închise. Dacă avocata ar fi avut un răspuns pentru el, l-ar fi sunat. Dezamăgit, puse telefonul pe măsuţa joasă. Fatimata îl fixa cu privirea, zâmbind. Se apropie de Malko cu mersul ei unduios şi se sprijini de el.

— Am de gând să-ţi spăl capul, zise ea veselă.

Probabil că voia să spună „creierul”.

O lăsă să-i deschidă cămaşa şi să-şi lipească buzele de pieptul lui, excitându-l abilă cu limba, între timp, îl masa cu blândeţe. Fără să se dezbrace încă, îi scoase membrul şi îngenunche în faţa lui Malko. Era pentru prima dată când făcea cunoştinţă cu gura ei. Era evident că frecventarea străinilor o civilizase. Mângâierea ei era sofisticată, vorace şi extrem de eficientă.

Se ridică, îşi contemplă satisfăcută opera, apoi, cu rapiditatea unui prestidigitator, se debarasă de hainele pe sub care nu purta niciodată sutien, rămânând doar în stringul de nailon negru care-i proteja vag pântecul. Râzând, îl trase pe Malko spre pat.

Acolo, în genunchi, îşi reluă cu aplomb felaţia, scoţându-şi în sfârşit chiloţii. Se răsuci şi-i oferi o perspectivă lipsită de ascunzişuri asupra feselor ei minunate.

Un adevărat îndemn la viol.

Atunci când Malko se apropie, iar Fatimata îi simţi fierbinţeala sexului, îşi desfăcu fesele superbe cu ambele mâini, cu un gest de o impudoare extremă.

Lui Malko nu-i trebui decât o uşoară opintire pentru a se înfige în pântecul ei.

Începu s-o pătrundă din ce în ce mai tare, apoi Fatimata întoarse capul şi îi ceru cu o voce dulce:

— Dă-mi-o şi în fund! Dar nu tare şi nu adânc.

Copleşit de plăcere, Malko se retrase din vintrele ei şi începu să apese progresiv sfincterul femeii, încă închis. Reuşi să-l deschidă şi se înfipse uşor în măruntaiele somalezei. Pe urmă, începu să se mişte câte puţin, fără să pătrundă prea adânc.

Fatimata gemea.

Gemetele se transformară în ţipete, în timp ce Malko se mişca între fesele ei fără să se înfigă cu totul; capul femeii se mişca în toate direcţiile, muşcând cearşaful. Până la urmă, scoase un ţipăt adevărat. Malko nu intrase în ea decât câţiva centimetri. Se întoarse spre el, în extaz.

— Mi se învârte capul! E aşa de bine! Acum, simte-te bine...

Se afla încă între fesele ei, iar instinctele rele puseră stăpânire pe el instantaneu. Ezită o zecime de secundă, apoi, apucând-o pe Fatimata de şolduri, se înfipse în ea pe de-a-ntregul.

— Aaaaaahhh!

Ţipătul zgudui pereţii. Intrând până la refuz între fesele magnifice, Malko se opri puţin ca să-şi recapete suflul. Era pur şi simplu divin. Se retrase şi o violă progresiv de data asta. Cu capul prins în mâini, Fatimata gemea uşor la fiecare mişcare. Se resemnase.

Malko nu se gândea decât să străpungă aceste fese de vis. Încet-încet, începu să se mişte la fel de uşor ca în sexul ei. Atât de uşor, încât se întrebă dacă nu cumva ţipătul Fatimatei nu fusese de fapt o gratificaţie şi nicidecum un protest.

Ar fi vrut ca totul să dureze cât mai mult, dar excitaţia era extremă. Simţi seva urcându-i din rărunchi şi se lăsă să cadă cu toată greutatea peste fesele Fatimatei, care se lungi pe burtă.

Era ameţit de plăcere.

Deşi era încă înfipt în ea, femeia se întoarse spre el şi zise cu voce pierită:

— Hei, mi-ai făcut-o! Eşti un rău.

Malko tocmai voia să-i răspundă, când începu să sune telefonul mobil, smulgându-l din pauza erotică.

Fatimata scoase un mic ţipăt când el se retrase. Numai de-ar fi fost Aïcha M'Baye!

Nu era decât Ira Medavoy.

— Mobilul a vorbit, îl anunţă el laconic. Te aştept.

*

Ira Medavoy nu era mai bine dispus ca dimineaţă, iar pungile de sub ochi i se accentuaseră. După ce Malko se aşeză, îl anunţă:

— E un miracol că am recuperat acest mobil. Am găsit un număr care explică multe lucruri.

— Al cui?

— Al unuia dintre omologii noştri. Colonelul Smain Abu Khader, responsabilul Securităţii Militare Algeriene din Nouakchott. Îl avem în banca noastră de date.

— Crezi că el a ordonat asasinarea mea? Ce legătură avea cu jandarmul?

— Încă nu ştim asta, recunoscu americanul. Anumiţi jandarmi mauritani au fost pregătiţi în Algeria: poate că acesta a fost recrutat acolo…

Dar e logic ca algerienii să încerce să te elimine. Nu vor cu niciun preţ ca cei trei condamnaţi la moarte să fie repuşi în circuit. Tu ai fost cel vizat. Bietul Brian a fost o acoperire. O manevră perversă, foarte algeriană.

— Ce facem acum?

Americanul schiţă un gest evaziv.

— Nu avem prea multe alternative. Nici vorbă să discutăm cu omologii noştri mauritani… Cu atât mai

puţin cu algerienii, care ne vor râde în nas. Aşa că trebuie să fim vigilenţi…

Malko se simţea copleşit. La problema principală se adăuga şi faptul că era vizat de serviciile secrete algeriene.

— Au fost necesare multe elemente pentru a pune la cale atentatul, remarcă el. Filări, informatori.

— Algerienii au oameni aici de multă vreme, replică Ira Medavoy.

— Există un punct esenţial, spuse Malko. Cum de au aflat algerienii ce caut eu aici?

Ira Medavoy rămase mut. Malko insistă.

— Oare să fi vorbit cineva din Agenţie?

— Imposibil, „Black Bird” este complet ermetică. Doar o mână de oameni îţi cunoaşte misiunea.

— Poate că algerienii au reuşit o interceptare tehnică…

— Exclus. Nu ne pot sparge codurile.

— Atunci, nu mai rămâne decât o singură ipoteză, conchise Malko. Au o cârtiţă printre salafişti.

Americanul îl aprobă.

— Nu e imposibil. Pe vremea GIA, ştim că au manipulat mai mulţi emiri. Poate că au continuat cu AQMI.

— Nu e deloc liniştitor…

— Nu. Dar pentru a afla identitatea cârtiţei…

— Trebuie să-i prevenim pe cei din AQMI, spuse deodată Malko.

— Cum?

— Prin intermediul lui Anouar Ould Haiba, omul pe care l-am întâlnit la moscheea muftiului Dadew. El are legături cu AQMI.

— Du-te la el, acceptă Ira Medavoy, dar fii

prudent. Nu ştim totul. Acum înţeleg povestea avionului care a survolat zona *katibei* lui Abu Zeid. Algerienii au vrut să semene zâzanie şi au reuşit.

— N-au fost luaţi în calcul! remarcă Malko cu amărăciune.

— Apropo, continuă şeful staţiei, am primit un mesaj de la Washington: DG a obţinut aprobarea pentru modificarea orbitei unuia dintre sateliţii noştri militari, astfel încât să poată acoperi zona Saharei.

— Şi ce avantaje o să avem noi?

— Deocamdată, nu mare lucru, poate doar posibilitatea de a obţine regulat imagini din zonă şi, eventual, de a utiliza drone teleghidate prin sateliţi. Pentru observaţie sau pentru a da o lovitură. Evident că, atâta timp cât ostaticii sunt acolo, trebuie să fim extrem de prudenţi.

Malko se ridică.

— OK, mă duc să mă întâlnesc cu pramatia de Anouar Ould Haiba.

*

Malko regăsi cu uşurinţă moscheea muftiului Dadew. Părăsi „asfaltul”, traversă terenul viran care semăna cu un câmp brăzdat cu cratere de bombe şi parcă maşina de-a lungul clădirii. Aceiaşi indivizi bărboşi care se plimbau prin curte îi aruncară priviri intrigate. Se duse direct la clădirea în care, cu două zile în urmă, avusese loc întâlnirea şi urcă la primul etaj.

Împinse uşa. Anouar Ould Haiba era aşezat la biroul lui. Se uită mirat la Malko, apoi îi zâmbi mai

curând forţat.

— Nu mi-aţi telefonat…

— Din prudenţă, răspunse Malko, aşezându-se.

Micul mauritan înconjură biroul şi veni lângă el.

— Aveţi posibilitatea să-i contactaţi pe amicii dumneavoastră din AQMI? întrebă Malko.

— Nu sunt amicii mei, protestă mauritanul cu un zâmbet încurcat. De ce?

— Pentru a le transmite o informaţie importantă, chiar vitală.

Îi povesti ce se întâmplase, faptul că americanii îl identificaseră pe colonelul Securităţii Militare, apoi conchise:

— Cineva din AQMI lucrează cu serviciile secrete algeriene. Trebuie demascat. Repede. Altfel, operaţiunea mea nu are sorţi de izbândă.

Anouar Ould Haiba îşi îngustase ochii şi părea copleşit.

— O să-i anunţ, promise el. N-aveţi nicio idee despre identitatea acestei persoane?

— Niciuna.

Mauritanul se ridică în picioare; părea vizibil grăbit să scape de Malko.

— O să fac ce trebuie, mai spuse el.

Ieşind din moschee, Malko nu se simţea decât pe jumătate liniştit. Nu era deloc sigur că salafiştii vor elimina „cârtiţa” din Securitatea Militară. Or, el nu-şi putea permite să ducă operaţiunea la bun sfârşit cu acest vultur cocoţat pe umărul său.

*

Anouar Ould Haiba îşi privi mâinile grăsuţe, care-i

tremurau uşor. Niciodată în viaţa lui nu se aflase într-o situaţie atât de grea. Îl blestemă în gând pe jandarmul acela care luase cu el mobilul. Era un miracol că agentul CIA venise să i se plângă tocmai lui. Cu toate acestea, se găsea în faţa unei dileme: să-l prevină sau nu pe colonelul algerian? Dacă o făcea, exista posibilitatea ca Smain Abu Khader să încerce să-l elimine. Dacă-i prevenea pe salafişti, cum vor reacţiona aceştia? Ei ştiau că fusese suspectat la un moment dat că lucra pentru serviciile secrete mauritane.

Lucru de altfel exact.

Iar cine a trădat o dată va trăda şi a doua oară…

Deocamdată, decise să pună în practică un proverb arab de bun-simţ: cuvântul pe care-l rosteşti devine stăpânul tău; cel pe care-l treci sub tăcere este sclavul tău.

Nu va spune nimănui nimic.

*

Se lăsa întunericul atunci când Malko ajunse la Tfeila. Khouri Ould Moustapha ieşi din penumbra parcării, vizibil liniştit că-şi vedea maşina întreagă.

Malko se simţea golit. Era puţin probabil ca avocata să-l sune la ora aceea. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să se odihnească. Toate capcanele fuseseră întinse. Dacă nimeni nu reacţiona, va lua avionul, lăsându-i în voia sorţii pe cei cinci ostatici.

I se făcea rău numai gândindu-se la o astfel de soluţie.

*

Soneria mobilului îl trezi la ora opt. Recunoscu imediat vocea puţin cântată a Aïchei M'Baye.

— Mă duc la palat la ora nouă, îl anunţă ea, şi rămân acolo toată ziua. Trebuie să ne întâlnim mai întâi. Sunt la birou.

— Vin imediat! zise Malko, explodând de adrenalină.

Oare era o veste bună sau proastă?

*

Uşa biroului avocatei era întredeschisă, iar Malko o găsi ghemuită în faţa unui teanc de dosare. Peste tot erau întinse foi de hârtie. Femeia se ridică şi îi strânse mâna.

— Nu prea am timp, sunt în întârziere.

— V-aţi întâlnit cu clientul?

— Da.

— V-a dat vreun bilet pentru mine?

— Nu.

Malko simţi că-i dispare tot entuziasmul şi făcu o remarcă:

— Puteaţi să-mi spuneţi asta la telefon.

— Nu mi-a dat niciun bilet, dar a zis ceva.

— Ce?

— Să vă duceţi la „Papa Marseille", singurul care ar putea să vă ajute.

— Cine e „Papa Marseille"?

— Un fost client de-al meu. Un francez. Pe vremuri, era antreprenor în construcţii. Îi mergea bine, dar a întâlnit o fată de şaisprezece ani de-abia

divorţată; a înnebunit de tot. Pentru că soţia lui voia să scape de ea, a strâns-o de gât.

— Şi pe urmă?

— L-am apărat bine, dar tot a primit patru ani în „închisoarea de o sută de metri”.

— Şi cum ar putea el să mă ajute?

— În timpul detenţiei, a reconstruit practic închisoarea! De atunci, continuă să facă regulat tot felul de lucrări. Se are bine cu toţi gardienii. Intră acolo când vrea.

— Ce anume ar putea să-l motiveze?

— A dat de fundul sacului. Trăieşte din tot felul de expediente. I-a spus clientului meu că, dacă ar avea bani, ar cumpăra turma de cămile a unui prieten mauritan care s-a săturat să trăiască în deşert.

— Şi prietena lui?

— A plecat demult, dar, cu o sută de cămile, ar găsi uşor alta.

Totul părea o nebunie, dar erau în Africa.

— De ce i se spune „Papa Marseille”?

— Pentru că e bătrân şi vine din Marsilia.

Limpede ca lumina zilei.

— Credeţi că e interesat?

Avocata îl fixă cu privirea, zâmbind ironic.

— Nu ştiu să citesc în sufletele oamenilor, dar ultima dată când l-am văzut nu o ducea deloc strălucit, mi-a cerut 3.000 de ouguiya ca să-şi cumpere bere. Deci…

— Unde locuieşte?

— Habar n-am. Se duce însă deseori la agenţia El Wadel, de pe bulevardul Nasser, unde turiştii pot închiria maşini de teren. Îl folosesc pe post de şofer şi, în mod regulat, ca mecanic.

Aïcha M'Baye îşi luă servieta şi îi întinse mâna.

— Baftă; aş prefera să nu ne revedem, e prea periculos. Am făcut deja de două ori închisoare din motive politice şi nu vreau să mă întorc acolo.

*

Era aproape în faţa hotelului El Amâne. Malko parcă maşina pe trotuarul plin de nisip şi intră într-o dugheană întunecoasă, cu o firmă scrisă de mână.

„El Wadel. Maşini de închiriat, ghizi. Excursii organizate."

Înăuntru, de-abia distingeai ceva. Un mauritan foarte bătrân şi foarte slab fuma, rezemat de o tejghea de lemn. Îşi întoarse faţa emaciată spre Malko, cu un zâmbet ştirb.

— Bună ziua, domnule, doriţi să închiriaţi o maşină?

Vorbea într-o franceză elegantă. Malko îi întoarse zâmbetul.

— Poate. Dar mai întâi, îl caut pe „Papa Marseille". E aici?

Bătrânul păru surprins că un străin cunoştea acest nume.

— Cred că este în spate, zise el, mă duc să-l chem.

Se ridică şi dispăru într-o încăpere şi mai întunecoasă, lăsându-şi ajutorul să se joace cu un calculator de birou. De când turiştii dispăruseră din Mauritania, probabil că afacerile mergeau destul de prost...

La 25.000 de ouguiya pe zi pentru un pick-up, clienţii mauritani nu prea se înghesuiau.

Bătrânul reapăru, însoţit de un bărbat cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt. Era îmbrăcat într-o sahariană bej, iar părul şi mustaţa albe contrastau cu tenul bronzat: un maior din armata Indiilor. Se uită la Malko surprins şi puţin neliniştit: în viaţa sa actuală nu prea existau multe surprize plăcute.

— Pe mine mă căutaţi?

— Da.

— Cine sunteţi? Aveţi nevoie de un şofer?

— Poate. M-a trimis doamna avocat Aïcha M'Baye.

Chipul lui „Papa Marseille" se lumină.

— Ah, bine.

— Aş vrea să vorbim în linişte.

— OK. Mergem peste drum, la Amâne. Au bere proaspătă.

Îi adresă bătrânului mauritan câteva cuvinte în hassaniya şi îl urmă pe Malko.

Le trebuiră câteva minute să traverseze marele bulevard, pe care zeci de Mercedes-uri rablagite păreau să participe la cursa de 24 de ore de la Le Mans. În cele din urmă, ajunseră în patioul pustiu al hotelului El Amâne.

Malko aşteptă ca „Papa Marseille" să golească cu lăcomie jumătate din sticla lui de bere, apoi se aplecă spre el.

— Ştiu că doriţi să cumpăraţi o turmă de cămile, care v-ar putea schimba viaţa, atacă el problema. Sunt dispus să finanţez această achiziţie.

Capitolul XV

„Papa Marseille" termină şi a treia bere. Între timp, Malko îi explicase planul său.

Bătrânul remarcă:

— M-am întâlnit cu aceşti salafişti la închisoare; par oameni de treabă, politicoşi, te salută cu mâna pe inimă, nu fumează, nu beau, dar sunt nişte dementi. Nu se gândesc decât să taie gâtul cuiva. În restul timpului, se roagă şi sunt închişi în ei. Tuturor le e frică de ei, chiar şi celor din familiile lor.

Malko îl opri.

— Credeţi că planul meu e realizabil?

— Nu e nerealizabil, nuanţă „Papa Marseille”. Va trebui să mă duc la închisoare. Chiar am de livrat acolo o chiuvetă. După părerea mea, e o problemă de bani.

— Pentru dumneavoastră?

— Da, bineînţeles. Dar şi din cauza gardienilor. Nu putem face nimic dacă nu-i cumpărăm.

— Şi merge?

— Câştigă 70.000 de ouguiya[28] pe lună... Dacă veniţi cu bani mulţi, s-ar putea să-i intereseze.

— Am cercetat exteriorul, îi explică Malko. Cred că ar trebui săpat un tunel în direcţia clădirii unde se află vama, care să ajungă până în marele hangar lipit de zidul închisorii. Am fost acolo: podeaua e de pământ. Trebuie săpat începând dintr-o celulă, este singura metodă. Sper că salafiştii nu sunt la primul etaj.

— Toate celulele sunt la parter, preciză „Papa Marseille”.

În sfârşit, o veste bună.

Îşi netezi mustaţa şi întrebă:

— Şi eu?

— V-am spus, o să aveţi cămilele.

28 200 de euro.

Bătrânul zâmbi cu răutate.

— E cam puţin. Iată ce vreau eu, mai ales că risc foarte mult... Ca să încep o viaţă nouă, îmi trebuie cincizeci de cămile.

— Care e preţul unei cămile?

— În jur de 150.000 de ouguiya. Adică 400 de euro. Din cauza secetei, preţurile au scăzut. În plus, am nevoie de nişte bani pentru micuţa pe care o am în vedere. Tatăl ei nu lasă mai jos de 500.000 de ouguiya. Nu are decât şaisprezece ani, dar e foarte înzestrată de la natură.

Era clar că nu-şi schimbase obiceiurile.

— Prin urmare, iată care e propunerea mea. Dacă accept, îmi daţi imediat treizeci de milioane de ouguiya. Apoi, în ziua evadării, primesc restul.

— Şi pe urmă o să rămâneţi la Nouakchott?

— Nu, plec spre Atar, cunosc locurile ca pe buzunarul meu. De altfel, micuţa pe care o am în vedere e de acolo. O să mă instalez în deşert, cu ea şi cu cămilele. Nimeni n-o să vină să mă caute, pentru că o să mă pun sub protecţia unui şef de trib local. Sunteţi de acord?

— Nicio problemă, îl asigură Malko. Fusese pregătit să plătească de două ori pe-atât.

„Papa Marseille” se întoarse spre bar.

— Moussa!

Barmanul veni în fugă, cu o sticlă de bere în mână. Însă noul asociat al lui Malko îi zise:

— Spune-mi, mai ai şampanie franţuzească?

— Da, domnule Marseille. Zairezii ne-au aprovizionat.

— Bun, adu-ne o sticlă. Prietenul meu face cinste. Întors spre Malko, continuă: Sunt ani de zile de când

n-am mai băut! Din cauza problemelor mele. Pe vremuri, aveam întotdeauna în casă.

Moussa se întorsese deja cu o sticlă de Taittinger Brut într-o frapieră cu gheaţă. Scoase dopul cu un aer grav. „Papa Marseille” îşi goli extaziat cupa, închizând ochii şi întinzând-o apoi să-i fie umplută din nou.

— La naiba! Ce bună el

Malko îl lăsă să profite de această reîntoarcere la viaţa civilizată, apoi îl întrebă:

— Cam cât ar dura săparea tunelului?

— Depinde de starea solului, de numărul de gardieni pe care-i vom putea convinge... Eu zic că între trei săptămâni şi o lună.

Malko rămase tăcut: entuziasmul îi scăzu brusc, gândindu-se că trebuia să-l convingă pe Abu Zeid să aştepte, ceea ce nu era uşor.

— Bun, conchise „Papa Marseille”, când îmi aduceţi banii?

— Mâine, tot aici, la aceeaşi oră.

— E-n regulă.

Se ridică şi arătă spre sticla de Taittinger Brut.

— O iau cu mine, ar fi păcat să se irosească.

Malko îl privi ieşind. Nu era deloc un veleitar. Un bărbat care-şi sugrumă soţia pentru a-şi câştiga libertatea are resurse.

Un singur lucru îl deranja: ideea de a elibera trei criminali. Alungă din minte acest gând neplăcut şi se concentră asupra mecanicii operaţiunii. Interlocutorul lui nu-i dăduse de înţeles că proiectul său era imposibil. Ceea ce era un semn bun.

*

După ce chibzui serios, Anouar Ould Haiba luă un taxi colectiv pentru a ajunge în centrul Nouakchott-ului. Se dădu jos în piaţa umbrită unde lucrau spălătorii de maşini. Merse până găsi maşina 4 x 4 a colonelului Abu Khader. Acesta fuma lângă ea, în timp ce trei mauritani famelici o lustruiau cu disperare. Îl zări pe Anouar Ould Haiba şi se îndreptă fără grabă spre el, cumpărând un ziar pe drum. Aici, oamenii vorbeau între ei chiar dacă nu se cunoşteau.

Cei doi bărbaţi nu-şi strânseră mâinile.

— Ceva noutăţi? întrebă colonelul algerian cu o voce egală.

Cu siguranţă exista ceva, de vreme ce informatorul lui îl sunase.

Grăsunul cu barbă se uită în jur, vizibil neliniştit.

— Am primit ieri o vizită neplăcută, zise el încet.

Îi relată cu exactitate ce îi spusese agentul CIA. Colonelul Abu Khader simţi că-i fuge sângele din obraz: căzu pradă, în egală măsură, panicii şi furiei. Oare de ce acel imbecil de Salam el Barka păstrase mobilul? E adevărat că mauritanii nu se despart niciodată de acest „simbol al statutului”.

— Agentul ăsta american e foarte activ, continuă Anouar Ould Haiba, iar acum ştie că aţi vrut să-l ucideţi. Poate că o să se plângă autorităţilor.

Colonelul algerian schiţă un zâmbet răutăcios.

— M-aş mira. Dar ai dreptate, omul ăsta e foarte activ. Trebuie eliminat.

— Am impresia că e înarmat, obiectă Anouar Ould Haiba, care nu era un mare războinic, ci un intelectual.

Smain Abu Khader se înapoie la maşina care strălucea acum sub razele soarelui, apoi se întoarse spre mauritan cu un surâs răutăcios pe faţă.

— Trebuie să batem fierul cât e cald! zise el sentenţios. O să-l elimin pe individul ăsta, iar tu o să mă ajuţi.

Profesorul simţi cum i se înmoaie picioarele.

— Eu! exclamă el cu voce tremurătoare.

În faţa panicii sale vizibile, Abu Khaader îşi lărgi zâmbetul plin de răutate.

— Nu te teme, nu-ţi cer să-i tai gâtul.

Îi explică tacticos ce anume aştepta de la el, iar Anouar Ould Haiba recunoscu că intra în limitele lui de competenţă.

— Te sun imediat ce sunt pregătit, conchise colonelul. Între timp, Allah să te aibă-n pază.

Se simţi o anumită ironie în vocea sa: toată cariera lui, luptase împotriva islamiştilor şi nu mai călcase într-o moschee de ani de zile. Pusese chiar la punct o metodă de descurajare a islamiştilor infiltraţi în forţele de securitate.

După ce punea mâna pe unul dintre aceştia, în loc să-i taie gâtul, îi administra un „tratament special”…

Umplea cu apă cam trei sferturi dintr-un butoi de două sute de litri şi o încălzea până aproape de punctul de fierbere. Apoi, cu ajutorul unor scripeţi, îl ridica pe vinovat şi îl cobora în butoi, unde fierbea de viu. Totuşi, nu-l lăsa suficient în apa clocotindă pentru ca acesta să moară.

După ce-l ridica, un ajutor îndepărta cu un pumnal bucăţile de carne fiartă, care se desprindeau cu uşurinţă. Un medic îi administra celui torturat un tonic cardiac, apoi era reintrodus în butoiul cu apă

fiartă.

Cei mai rezistenţi apucau cel mult trei astfel de scufundări.

Brusc, „cârtiţele” GIA se împuţinaseră, iar colonelul Abu Khader primise porecla de „colonelul ceainic”. Evident că nu avea niciun interes să cadă în mâinile islamiştilor.

În Mauritania, riscul era limitat.

Această iniţiativă îi permisese să treacă rapid de la gradul de locotenent-colonel la cel de colonel plin.

Urcă în maşina de teren, îi făcu un mic semn cu mâna lui Anouar Ould Haiba, apoi se depărtă.

*

Malko o găsi pe Fatimata în holul de la Tfeila. Era machiată şi îmbrăcată cu o fustă neagră şi o bluză care-i scotea în evidenţă pieptul.

— Am venit pe jos de la Marina, spuse ea. Am un mesaj de la băiatul de ieri.

— Te-a sunat?

— Nu, l-a trimis pe fratele lui mic, care are unsprezece ani. Spune că vărul său a primit telefonul Nokia şi că îţi mulţumeşte. Dar n-o să-l folosească, aşteaptă să-l suni tu.

Erau oameni serioşi. Păcat că era vorba de nişte asasini.

— Pot să mă duc la piscină? întrebă cu timiditate Fatimata.

— Bineînţeles.

— Trebuie să mă schimb în camera ta.

Urcară împreună şi, cât ai clipi, Fatimata rămase goală.

Înainte de a-şi pune costumul de baie, îi aruncă lui Malko o privire drăgăstoasă.

— Ai mult de lucru?

— Da, plec din nou.

Direcţia ambasada americană. Pentru prima dată de când sosise, urma să-i transmită lui Ira Medavoy o veste foarte bună.

Poate asta era şansa de a-i salva pe cei cinci ostatici.

*

Rick Samson încercă să se ridice, dar trebui să se aşeze mai întâi în genunchi: mâinile legate la spate îi îngreunau orice mişcare. Era lac de sudoare. În micul cort în care trebuia să stea erau 40 de grade. În primele zile, asta fusese cel mai rău...

Graţie antrenamentului fizic, agentul CIA nu suferise prea mult, însă corpul lui slăbit vorbea în locul său: pierduse în greutate şase sau şapte kilograme.

Sigur că nu-i lăsa nimeni să moară de foame. Regimul alimentar se baza pe curmale, orez, peşte uscat şi năut. Apa era întotdeauna călduţă, uneori nesănătoasă, provocând o diaree brutală şi devastatoare.

Auzind zgomot, gardianul strecură capul în cort, îndreptând Kalaşnikovul spre prizonier.

Preocuparea lor obsesivă era evadarea: din păcate, aproape imposibilă.

Era de-abia ora şase dimineaţa, iar soarele ardea infernal. Încă din prima zi de detenţie, li se luaseră ceasurile şi banii.

Tânărul arab cu faţa mascată parţial de un văl îi făcu semn cu ţeava puştii să iasă. Americanul se supuse şi începu să respire un aer relativ mai proaspăt decât atmosfera urât mirositoare din cort.

Câţiva membri ai *katibei* se învârteau în jurul maşinilor Toyota, camuflate cu grijă, şi a corturilor ceva mai mari.

Toţi cei care intrau în contact cu prizonierii îşi ascundeau chipurile.

Rick Samson îl zări pe unul dintre cei care orientau panourile solare. Acestea le serveau pentru alimentarea computerelor şi a sistemului de comunicaţii.

Fusese surprins de echipamentul sofisticat, ultramodern. În *katiba* existau vreo douăzeci de telefoane Thuraya pe care le încărcau de la bateriile maşinilor. Nu ascultau radioul niciodată, nu cântau şi vorbeau foarte puţin. Erau nişte călugări în straie de soldaţi.

Agentul CIA ajunse în colţul unde se odihnea dimineaţa: din spatele stâncii, contempla cerul mereu albastru, pe care zburau păsări rare. Această regiune deşertică trăia doar prin câteva ochiuri de apă.

De la capturarea lor, Rick Samson nu mai ştia nimic despre camarazii săi. Fuseseră separaţi foarte repede după tradiţionala fotografie de grup şi nu mai primise ulterior nicio veste. Încerca să ţină şirul zilelor care treceau, dar nu era deloc uşor, viaţa curgea monotonă.

Privi în înalt, întrebându-se cum avea să se termine aventura lor.

Evident că Agenţia răscolea cerul şi pământul

pentru a-i scoate de acolo. Din păcate, ştia cine era Abu Zeid. Banii nu erau suficienţi pentru a-l mulţumi. Încercă să nu se mai gândească la viitor.

*

— O să primeşti banii mâine dimineaţă, îl asigură Ira Medavoy. Din fericire, aici totul se plăteşte cu bani lichizi. Banca n-o să se mire că scot atâtea bancnote. Sper că tipul ăsta nu e un escroc…

— Şi eu sper! răspunse Malko, dar e singura noastră şansă de a ne atinge scopul.

— E cam trasă de păr! remarcă americanul. Nu prea-mi dau seama cum o să pună la cale aşa ceva.

— O să vedem, conchise Malko.

Şeful staţiei ridică ochii spre cer.

— Cu condiţia ca nimeni, niciodată, să nu bănuiască implicarea noastră în această afacere. Mauritanii ar fi capabili să rupă relaţiile diplomatice.

— Dar nu există riscul ca Abu Khader să-i avertizeze? Aparent, e gata să meargă până-n pânzele albe ca să ne împiedice să ne ducem planul la bun sfârşit.

— E adevărat, recunoscu Ira Medavoy. Totuşi, nu cred că asta depăşeşte cadrul unei operaţiuni clandestine. Dacă s-ar compromite oficial, noi am afla acest lucru şi i-am face pe algerieni să plătească preţul corespunzător. Şi el ştie asta.

— Sper că ai dreptate, conchise Malko. Acum, când am o şansă minimă de a reuşi, ar fi o prostie să mă las trădat de un „aliat” al Statelor Unite.

Şeful staţiei era vizibil deranjat de subiect. Din păcate, cei mai mulţi „aliaţi” ai Statelor Unite făceau

un joc dublu, ca Pakistanul.

— OK, încheie el, vino mâine pe la unsprezece. Atunci o să am banii.

Telefonul lui Malko sună când încă mai era în ambasadă.

Recunoscu imediat vocea blândă a lui Anouar Ould Haiba, care-l întrebă mieros dacă putea putea veni să-l vadă a doua zi dimineaţă.

— Mai curând pe la ora două, îi propuse Malko.

La douăsprezece avea întâlnire cu „Papa Marseille”, ca să-i dea banii destinaţi evadării celor trei salafişti.

— Foarte bine, la ora două, acceptă mauritanul. Pe mâine, *Inch’ Allah.*

*

Colonelul Smain Abu Khader se afla încă în internet café-ul de lângă hotelul Halima, aproape de ambasada Algeriei, atunci când primi SMS-ul lui Anouar Ould Haiba.

Încântat, se hotărî brusc să petreacă un sfert de oră pe site-urile porno care-i plăceau.

Situaţia părea bună.

Capitolul XVI

— Am veşti bune, spuse Anouar Ould Haiba după ce Malko se aşează şi i se aduse eternul ceai.

— Şi care sunt acestea? întrebă Malko. Prietenii dumneavoastră din AQMI au descoperit „cârtiţa” care-l informează pe colonelul din Securitatea Militară Algeriană?

— Din nefericire, nu! se văită micul mauritan. O să fie cam greu. Însă şeicul Abu Zeid a vrut să se ştie că prelungeşte ultimatumul care expira în seara asta. Prin urmare, niciunul dintre ostatici nu va păţi nimic.

Malko nu îndrăznise să abordeze subiectul. Uşurat, se mulţumi să remarce:

— E o decizie care-l onorează.

— Cred că şeicul Abu Zeid a primit dovezi legate de implicarea dumneavoastră reală în eliberarea celor trei fraţi ai noştri, „mujahedini prin voia lui Dumnezeu”, completă Anouar Ould Haiba.

Probabil că mobilul trimis lui Maarouf Ould Haiba, unul dintre cei trei condamnaţi la moarte, convinsese AQMI că Malko încerca într-adevăr să-i scape.

— Nădăjduiesc să pot face asta, confirmă Malko, dar mai am nevoie de timp.

Observase cu satisfacţie că şeicul Abu Zeid nu fixase un nou termen pentru ultimatumul său. Cu două ore înainte, îi dăduse lui „Papa Marseille” doi saci plini cu bancnote pentru a demara operaţiunea. Francezul stătea ca pe jăratic şi nu zăbovise în maşină mai mult de două minute.

— O să tragem concluziile în seara asta! îi propusese el lui Malko. Veniţi la restaurantul Salamandra pe la ora nouă.

— Unde-i asta?

— Toată lumea îl ştie! E restaurantul celor două lesbiene.

O ştersese atât de repede, încât Malko se întrebă dacă nu cumva se ducea direct la logodnica lui şi la cămile... Poate că promisiunile făcute fuseseră doar

o poveste de adormit copiii. Mai avea de aşteptat câteva ore pentru a afla adevărul. Sigur de intenţiile organizaţiei AQMI, se ridică.

— O să vă sun imediat ce o să pot stabili un program, promise el.

Mieros, Anouar Ould Haiba îl conduse până în curte. Îşi luă rămas-bun cu o strângere de mână umedă şi o privire alunecoasă.

Malko se întrebă dacă spusese adevărul despre poziţia organizaţiei.

Khouri Ould Moustapha, pe care Malko îl recuperase după întâlnirea cu „Papa Marseille”, stătea de vorbă cu nişte puşti în afara moscheii.

Plecară pe drumul obişnuit: mai întâi, terenul viran, apoi pasajul dintre două case, pentru a ajunge la şosea.

În momentul în care intrară pe drum pentru a vira la dreapta, un claxon violent îi făcu să tresară. Un tir enorm venea din spatele lor cu toată viteza, fără să dea semne că intenţiona să frâneze.

Khouri Ould Moustapha avu la dispoziţie câteva secunde pentru a reacţiona şi pentru a evita să fie striviţi de cele treizeci de tone ale tir-ului.

Trebuia să aleagă între două soluţii proaste: fie să se refugieze în dreapta, pe drumul lateral nisipos, fie să traverseze oblic şoseaua pentru a ajunge pe partea stângă. Problema era următoarea: dacă se retrăgea spre dreapta, se ciocnea de şasiul unui camion vechi, în apropierea căruia se afla o stivă de butelii de gaz.

Dacă schimba direcţia de mers şi o lua spre stânga, se ciocnea de un Mercedes care venea cu viteză direct spre ei…

Khouri Ould Moustapha alese a doua variantă, trecând la mustaţă pe sub nasul Mercedes-ului. Şoferul acestuia, care nu părea deloc dispus să se ciocnească cu o Toyota într-o ţară unde asigurările erau necunoscute, frână brusc.

Spatele Toyotei trecu la câţiva centimetri de portiera stângă a Mercedes-ului, care-i întâmpină manevra claxonând prelung, apoi îşi continuă drumul.

Malko nu avu timp să scape de adrenalina din artere. În clipa în care coborâră pe drumul lateral din stânga, tir-ul trecând foarte aproape, prin dreapta lor, avu loc o explozie formidabilă.

Malko văzu cum camionul enorm şerpuieşte pe şoseaua ce părea să dispară de sub pneurile sale, apoi se înclină spre stânga, prăvălindu-se în mijlocul drumului într-o jerbă de scântei şi măturând o căruţă trasă de un catâr.

Cabina se desprinse, alunecă de-a curmezişul drumului şi sări spre stânga, lovindu-se de o băcănie pe care o făcu praf.

Cu un gest reflex, înainte de a ajunge ia cabina care începuse să ardă, Khouri Ould Moustapha apăsă frâna la refuz. Flăcările înconjurau semiremorca, iar motorul aruncat pe şosea era gata să ia foc.

Malko se uită în dreapta şi pulsul lui se acceleră şi mai mult. Deşi semiremorca nu atinsese partea dreaptă a drumului, caroseria camionului fusese proiectată într-o brutărie, iar grămada de butelii de gaz dispăruse într-o groapă fumegândă din solul mişcător...

Imediat ce Toyota se opri, sări din maşină şi

traversă şoseaua în fugă.

Un catâr cu burta spintecată trăgea să moară, iar mai mulţi oameni zăceau pe pământ, morţi sau răniţi. Se uită la semiremorca cuprinsă de flăcări. Flancul drept fusese complet distrus, de parcă l-ar fi lovit pumnul unui uriaş.

Oamenii alergau în toate părţile cu găleţi de apă în mâini, încercând să stingă incendiile.

Malko înţelese instantaneu ce se petrecuse. Cineva declanşase de la distanţă o încărcătură explozivă ascunsă în grămada de butelii de gaz, provocând deflagraţia.

Dacă tir-ul nu i-ar fi forţat să-şi schimbe direcţia, maşina lor ar fi fost pulverizată de explozia buteliilor de gaz.

Era vorba de un atentat!

Un atentat destinat să-l omoare.

Un sistem relativ simplu. Cu două condiţii. Era necesar un dispozitiv de incendiere destul de sofisticat, chiar dacă era acţionat de un operator care se afla în apropiere pentru a le observa trecerea.

Dar mai trebuia ştiut şi momentul în care Toyota urma să treacă prin dreptul buteliilor de gaz...

Malko simţi cum îl cuprinde furia: o singură persoană cunoştea momentul în care plecase de la moscheea muftiului Dadew, şi anume Anouar Ould Haiba.

Se întoarse la maşină. Khouri Ould Moustapha stătea în picioare lângă Toyota, palid ca un mort. Era şocat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu voce nesigură.

— Cineva a aruncat în aer buteliile de gaz în clipa

în care am trecut prin faţa lor. Tir-ul ne-a salvat viaţa.

— Nu ne venise sorocul, conchise mauritanul. Allah nu voia să ne cheme la El.

Părea total debusolat, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că era vorba de un act voluntar. Malko se urcă în maşină şi-i spuse:

— Ne întoarcem la moschee.

Khouri Ould Moustapha se reaşează la volan ca un automat. Trebui să încerce de trei ori până reuşi să pornească maşina, atât de tare îi tremura mâna. Făcură un ocol lung pentru a ieşi din zona atentatului. Circulaţia era oprită în ambele sensuri. Camionul continua să ardă învăluit într-un fum negru. Câţiva puşti curajoşi se apropiaseră de flăcări pentru a vedea dacă nu era nimic de şterpelit.

Ajunseră în faţa zidului ocru al moscheii, iar Malko sări din maşină aproape din mers. Se năpusti înăuntru, traversă curtea şi ajunse la clădirea în care, cu câteva minute mai devreme, se întâlnise cu Anouar Ould Haiba.

La etajul întâi, dădu de perete uşa biroului. Anouar Ould Haiba era cu telefonul la ureche.

Malko zări o umbră de panică în privirea pe care mauritanul i-o aruncă din spatele ochelarilor. Puse mobilul pe birou şi încercă să schiţeze ceva ce semăna vag cu un zâmbet.

Malko înconjurase deja biroul. Vârî mâna în geantă şi scoase micul Colt, înfigându-l în gâtul mauritanului rotofei.

— Ce s-a întâmplat? Ce vreţi de la mine? se bâlbâi profesorul de franceză.

Fără să-i răspundă, Malko trase spre el cocoşul

revolverului, declicul metalic îngheţându-l pe Anouar Ould Haiba.

— N-am făcut nimic! guiţă acesta cu voce tremurătoare.

Când simţi vârful ţevii apăsându-i şi mai tare gâtul, exclamă:

— Nu eu!

— Dar cine?

— El.

— Colonelul Abu Khader?

Anouar Ould Haiba încuviinţă din cap, incapabil să articuleze vreun cuvânt.

Bănuielile lui Malko se transformară în certitudine. Prin urmare, Anouar Ould Haiba era „cârtiţa” care informa Securitatea Militară Algeriană!

Iar colonelul Abu Khader încercase să-l omoare. A doua oară...

Malko înşfacă de pe birou mobilul mauritanului, îl strecură în geantă, apoi îl apucă de păr şi-i trase capul spre spate.

— Anouar! zise el cu o voce de gheaţă, dacă-i spui colonelului că ştiu tot, îi anunţ pe salafişti că lucrezi pentru el. Ştii ce-ţi vor face... Dacă taci din gură, ai o mică şansă să rămâi în viaţă.

Cu ochii ieşiţi din orbite, Anouar Ould Haiba părea gata-gata să facă infarct. Malko îi dădu drumul, îndepărtă revolverul de gâtul lui, trase la loc cocoşul şi puse arma în geantă. Mâinile mauritanului, aşezate acum pe birou, tremurau de parcă ar fi suferit de Parkinson.

— O să vin din nou. Până atunci, dacă nu vrei să mori, îţi ţii gura. Nu vorbeşti cu nimeni.

Khouri Ould Moustapha nu îşi revenise încă.

— Mergem la ambasada americană! îi spuse Malko.

Trecând prin dreptul locului unde avusese loc atentatul, văzură incendiul încă nestins şi o ambulanţă veche în care erau urcaţi răniţii. Câţiva poliţişti încercau să restabilească circulaţia.

Mintea lui Malko fierbea. Dacă „Papa Marseille” îi confirma operaţiunea la următoarea întâlnire, nu prea ştia cum aveau să continue o dată ce colonelul algerian îi pusese gând rău.

*

— Incredibil! exclamă Ira Medavoy. Ştiam că algerienii sunt perverşi, dar nici chiar aşa…

— Colonelul Abu Khader nu a acţionat de capul lui, remarcă Malko. Este o operaţiune hotărâtă de Statul-Major al Siguranţei Militare. E o afacere de stat. Acum ştim că algerienii vor face totul pentru a împiedica acest proiect. Colonelul Abu Khader dispune de multe ajutoare în ţara asta, e limpede lucrul ăsta. Probabil că va mai încerca să ne pună beţe-n roate.

— Eşti sigur sută la sută că el e vinovatul?

Malko îi arătă telefonul mobil şi-l puse pe birou.

— Îmi pun gâtul că Anouar Ould Haiba tocmai îi dădea raportul.

— Bine, conchise Ira Medavoy. O să anunţ la DG. Avem nevoie de instrucţiuni precise.

Malko se ridică.

— O să ştiu totul imediat. Dacă „Papa Marseille” nu vine la întâlnire, nu mai are rost să ne chinuim.

— Nu cobi! oftă americanul. Mai bine ne batem cu

algerienii.

*

Colonelul Smain Abu Khader era nebun de furie. Îşi rumega eşecul în biroul lui din ambasada algeriană. Cel pe care-l însărcinase cu declanşarea exploziei, un mauritan aflat în solda lui de multă vreme, nici nu îndrăznise să se arate la faţă.

Şi doar fusese o operaţiune uşoară! Colonelul algerian primise prin valiza diplomatică un dispozitiv fabricat de SM, comandat de la distanţă printr-un telefon mobil. Noaptea precedentă, omul însărcinat cu declanşarea exploziei îl ascunsese sub buteliile de gaz. Era puţin mai gros decât un pachet de ţigări, de-abia se vedea.

Imediat după explozie, telefonul lui Anouar Ould Haiba, care-l anunţa că aceasta tocmai avusese loc, îl umpluse de satisfacţie. Luase rapid o maşină fără niciun fel de însemne şi se dusese să inspecteze locul atentatului, verificând el însuşi rezultatul acestuia. Examinând împrejurimile şi stând de vorbă cu oamenii, înţelesese foarte repede de ce eşuase operaţiunea. Atentatorul, neexperimentat, declanşase explozia cu câteva secunde prea târziu…

O acţiune defectuoasă.

Furios peste măsură, se întorsese la ambasadă pentru a redacta mai întâi un raport către Siguranţa Militară din Alger, apoi pentru a se gândi la viitor.

Nu-şi putea permite o a treia tentativă împotriva acestui agent CIA. Serviciile secrete mauritane îşi puneau deja întrebări. AQMI nu folosea metode atât de sofisticate.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să-şi supravegheze îndeaproape adversarul prin intermediul reţelei locale şi să încerce să dejoace un plan pe care nu-l cunoştea în întregime.

Era un plan destul de nesigur, iar Algerul îi ordonase să facă totul pentru a reuşi: cei trei salafişti trebuiau să rămână în închisoare. Altfel, risca să se afle într-o postură deloc de invidiat…

*

Restaurantul Salamandra se afla în centru, lângă unica biserică cu arhitectură futuristă din Nouakchott. Parcând în faţa localului, Malko simţi un nod în stomac. După aventura din cartierul Arafat, se întorsese la hotel să-şi revină.

Nu-i dăduse niciun semn de viaţă Fatimatei, care se afla la pensiune. Aceasta ştia deja prea multe. Malko avea în urechi bubuitura exploziei, încă nu-i sunase ceasul… nici de data aceasta.

Khouri Ould Moustapha îi lăsase maşina fără să comenteze, grăbit să se întoarcă acasă.

Intră în restaurant şi mătură sala cu privirea.

Nici urmă de „Papa Marseille”.

Totuşi, era deja nouă şi douăzeci.

Ocupă o masă din mijloc, cercetându-le pe celelalte. Câteva erau de-acum ocupate de expatriaţi şi de localnici. O blondă masivă făcea oficiile la bar, alături de două chelneriţe de culoare.

Era supravegheată de o brunetă cu părul tuns scurt, instalată în faţa ei pe un taburet, îmbrăcată în pantaloni şi având un chip aspru. Arăta ca o lesbiană, ceea ce probabil şi era.

Destul de neaşteptat să întâlneşti la Nouakchott un astfel de cuplu.

Hotărât lucru, progresul nu poate fi oprit.

— Şefu', nu avem vodcă, îl anunţă chelnerul, un senegalez solid, care se întorsese de la bar.

Malko nu avu timp să se gândească la decepţia pe care o simţea. „Papa Marseille" intră pe uşă şi se îndreptă spre el.

Capitolul XVII

Fostul antreprenor şi asasin al propriei soţii, cu o coamă albă bine pieptănată, mustaţa fină şi faţa rotundă, semăna cu un pensionar înţelept.

Ajunse la masa lui Malko şi, imediat, comandă o bere, adresându-se apoi acestuia:

— O vedeţi pe bruneta de pe taburet? Este „soţul" blondei solide. De unsprezece ani sunt împreună. Un cuplu frumos, nu?

Coborând tonul, adăugă lacom:

— Cred că am avansat destul demult.

Malko îşi comandă şi el o bere.

După ce cerură salate şi fripturi, „Papa Marseille" îşi începu confidenţele.

— Avem noroc! zise el. Gardianul care conduce echipa de noapte este prieten cu mine. I-am făcut destule servicii şi are mare nevoie de bani…

— Ca să facă ce?

— Vrea să-şi cumpere o soţie nouă şi nu are mijloace, câştigă doar 70.000 de ouguiya pe lună. E vorba de o fată de cincisprezece ani. Îşi mai doreşte şi o căsuţă nu departe de închisoare. Pe scurt, e de acord să închidă ochii. O să-l plătim cu ziua, sau mai

curând cu noaptea: 50.000 de ouguiya.

În fiecare dimineaţă, o să-i duc banii la moscheea din faţa închisorii.

— Nu riscă prea mult?

„Papa Marseille” făcu o mutră care voia să spună că se îndoieşte.

— În cel mai rău caz, o să fie dat afară. O să declare că n-a văzut nimic, că a dormit. Sau că s-a lăsat convins pentru că unul dintre cei trei îi este văr. Aici se obişnuieşte. Cu banii agonisiţi, poate începe o afacere cu apă.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor: deşi ştia că în Africa era o corupţie omniprezentă, acum avea un contact direct cu ea.

— Bine, fu el de acord. Ştiţi unde vor să sape şi cât timp le va lua?

„Papa Marseille” era atât de fericit, încât termină prima bere dintr-o suflare.

— Şi aici cred că avem noroc! exultă el. Acum doi ani, în 2008, a avut loc o tentativă de evadare. N-a reuşit pentru că un vameş s-a dus pe locul unde se termina tunelul, care nu era susţinut de nimic. A căzut înăuntru. Evident că au ajuns la celula de unde începea galeria.

— Era un salafist?

— Nu, un traficant de cocaină, un franco-guineean care avea mulţi bani.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, cum sunt nişte trântori, mauritanii au astupat gaura din celulă şi pe cea de la celălalt capăt, din clădirea vămii. Între ele, tunelul a rămas intact... Asta înseamnă că e mult mai puţin de săpat: doar la pornire şi la sosire.

— Prizonierii sunt în celula asta?

— Nu, dar o să fac în aşa fel ca unul dintre ei să fie transferat acolo. Asta nu e o problemă.

Malko începu să creadă că aşa era.

— Chiar dacă nu va fi mult moloz, obiectă el, tot o să ocupe loc. Unde-l vor pune?

— Există nişte toalete dezafectate, cu o fosă septică dedesubt, explică „Papa Marseille”. Mai am cheia, aşa că vor pune molozul înăuntru.

— Şi uneltele?

— Eu le aduc. Mă lasă să intru cu ele în închisoare. E nevoie de o cazma, de o lopată şi de saci în care să pună pământul. Şi de o lampă electrică. O să vă facturez toate astea…

Era de un cinism vesel. Atacă salata cu poftă. Malko continua să caute hibele acestui plan magnific.

— Cei trei condamnaţi la moarte sunt în aceeaşi celulă? întrebă el.

„Papa Marseille” îşi abandonă câteva clipe salata şi îl asigură făcându-i cu ochiul.

— Am un şperaclu pentru toate celulele. Eu am modificat încuietori le pe vremea când eram înăuntru. În plus, noaptea, gardienii de serviciu se retrag la etajul întâi, unde au nişte camere. De obicei, nu fac prea multe ronduri. Bine „unşi”, n-or să facă deloc.

Din cauza stării de agitaţie, lui Malko nu-i mai era foame. Până la sfârşitul mesei, nu găsise nicio obiecţie valabilă. „Papa Marseille”, care, fără îndoială, era conştiincios, aduse el singur în discuţie o posibilă dificultate.

— Poate că, între timp, vechiul tunel s-a prăbuşit,

pentru că n-a fost consolidat. Dacă s-a întâmplat aşa, va fi nevoie de o săptămână pentru a-l debloca. Cel puţin…

Ca pentru a contracara această eventuală veste proastă, mai comandă o bere, pe care o bău dintr-o suflare, apoi se întoarse spre Malko.

— Vă convine aşa?

— Sigur că da.

— Atunci, iată ce trebuie să-mi daţi mâine dimineaţă.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o hârtie pe care i-o întinse lui Malko. Totul era mâzgălit pe spatele unui plic vechi. Preţurile erau în ouguiya. Nu lipsea nimic: banii pentru gardieni, „locaţia" materialelor la un preţ prohibitiv. Şi un buget special pentru patruzeci de beri…

— Pentru dumneavoastră?

— Nu, pentru gardieni. O să-i ajute să se gândească la altceva.

Pentru 100.000 de ouguiya pe zi, chiar că aveau la ce.

— Trebuie să sărbătorim!

Ridică mâna şi una dintre chelneriţe veni în fugă.

— Mai ai şampanie zaireză? întrebă „Papa Marseille".

— Da, şefu'.

— Adu-ne o sticlă.

Încântătoarea negresă, cu părul împletit şi chipul triunghiular, se întoarse la bar, apoi reveni cu o sticlă de Taittinger. Şampania „zaireză".

— I-am prins gustul din nou, exclamă încântat „Papa Marseille".

Ciocniră sub privirile invidioase ale mesenilor din

jur, care nu-şi permiteau o şampanie atât de scumpă.

„Papa Marseille” suspină.

— Aş vrea să fiu mai bătrân cu câteva zile! M-am săturat să vegetez la Nouakchott şi să fac pe sluga.

Bău şampania Taittinger cu aceeaşi viteză cu care înghiţise berea…

După ce sticla se goli, Malko achită o notă de plată monstruoasă, sub privirea încântată a chelneriţei, care i-ar fi cedat bucuroasă ce-i mai rămăsese din virtute. În Africa, banul era respectat.

Se despărţi de „Papa Marseille” în faţa restaurantului.

— Mâine la ora unsprezece, în faţă la El Amâne, spuse „Papa Marseille” înainte de a se îndepărta, dispărând în întuneric.

*

La volanul Toyotei, Malko parcurse bulevardul Charles de Gaulle într-o stare mai curând euforică. În ciuda atentatului, viitorul i se părea destul de roz. Văzând intrarea hotelului Tfeila, frână brusc, dar prea târziu. Era obligat acum să se întoarcă. Continuă drumul încă puţin şi reveni pe celălalt sens. Ajunse în faţa aleii care ducea la pensiune.

Aproape tară să se gândească, coti la dreapta şi opri maşina în faţa pensiunii, apoi intră în grădină.

În afară de o „iscoadă”, nici ţipenie.

Traversă, intră şi urcă la primul etaj. Uşa camerei în care stătea Fatimata nu era închisă cu cheia şi se deschise cu un scârţâit. Auzind zgomotul, femeia tresări şi aprinse veioza de pe noptieră.

Când îl văzu pe Malko, îi adresă un zâmbet încântat.

— Cred că eşti obosit! exclamă ea. Vino să te culci.

Se întinse lângă ea şi observă că era ghemuită în pat, cu minunatele ei fese întoarse spre el. De-abia se aşeză, că Fatimata începu să se frece de pântecul lui cu mişcări extrem de erotice. Fără să se întoarcă. Ştia foarte bine ce face. Malko o înlănţui şi-i cuprinse sânii în palme; membrul său, de-acum tare ca fierul, găsi automat sexul Fatimatei.

Cu o mişcare, îl ajută să se înfigă în ea. Agăţat de sânii ei ca de nişte colaci de salvare, Malko începu s-o penetreze tot mai repede şi mai cu putere, până când explodă.

După tot ce se întâmplase în ziua aceea, senzaţia era delicioasă. Cu toate astea, viitorul nu era roz în întregime: îndeplinirea misiunii, acoperită de umbra colonelului Abu Khader, semăna cu o cursă de o sută de metri cu un sac de cincizeci de kilograme pe umeri.

Fatimata părea să fi adormit, deşi sexul lui Malko era încă înfipt în ea. Îi urmă exemplul.

*

Ira Medavoy ascultase rezumatul ultimei întâlniri cu „Papa Marseille” cu o exaltare crescândă.

— Deci, conchise el, crezi că există o posibilitate de a-i scoate de acolo pe cei trei nemernici...

— Da, confirmă Malko. Dacă nu apar alte probleme.

— Adică?

— Se pot întâmpla o mulţime de lucruri. Un gardian se poate răzgândi, s-a prăbuşit tunelul... în afară de asta, mai există şi ameninţarea venită din partea algerienilor...

Şeful staţiei se întunecă la faţă.

— Ştiu. Am trimis la Langley un raport foarte lung. Ei trebuie să decidă. Au de ales între mai multe soluţii. Fie să intervină pe lângă autorităţile algeriene, fie să găsească o modalitate de a-l neutraliza pe colonel...

— Cum?

Ira Medavoy făcu un gest evaziv.

— Nu ştiu. Să aşteptăm răspunsul. Am aici banii, cei 100.000 de ouguiya. Începe să coste destul de scump...

— Ştii cât costă o zi de război în Afganistan? nu se putu împiedica să remarce Malko. Chiar dacă îi dai lui şi mai mult, sau mie, ca să-mi restaurez castelul în întregime, şi tot o să fie un cadou...

*

Malko văzu silueta înaltă a lui „Papa Marseille”, care venea pe jos din partea opusă a bulevardului Nasser. Se opri lângă Malko, iar acesta îi întinse imediat un plic burduşit.

— Latã cei 100.000 de ouguiya.

„Papa Marseille” deschise plicul şi numără meticulos bancnotele de 2.000 de ouguiya. Se întoarse apoi spre Malko.

— OK, sunteţi un tip serios. Mă duc la „O sută de metri” şi începem. Vă reamintesc că gardienii trebuie plătiţi în fiecare dimineaţă. Deci, ne întâlnim

aici mâine, la aceeaşi oră şi cu aceeaşi sumă. Aveţi întrebări?

— Da, pe care îl mutaţi în celula „bună”?

— Mi-e indiferent. Să decidă ei. Oricum, în timpul nopţii vor săpa împreună. Ceilalţi se întorc în celula lor înainte de apelul de dimineaţă.

— Aş vrea să fie mutat Maarouf Ould Haiba.

— Nicio problemă. O să le transmit.

Era cel căruia îi trimisese telefonul mobil.

Vizibil satisfăcut, „Papa Marseille” strecură plicul într-o geantă veche de ofiţer şi se întoarse spre Malko.

— O precizare: treaba mea se termină după ce indivizii ies din închisoare. Pe urmă, îi preluaţi dumneavoastră. De altfel, nici n-o să mai fiu aici.

— Dar unde?

— Pe drumul către Atar. E posibil ca evadarea să facă valuri. Acolo, n-o să mă caute nimeni. Prin urmare, îmi daţi restul de bani în seara dinaintea evadării, când nu va mai fi mare lucru de săpat.

Malko fu cuprins din nou de îndoială.

„Planul” sublim al lui „Papa Marseille” se putea dovedi o mare cacealma. La urma urmei, nu avea nicio dovadă legată de ceea ce se petrecea în realitate în interiorul închisorii. Totul se baza pe cuvântul francezului…

Trebuia să găsească, cu orice preţ, o „asigurare”, pentru a şti, înainte de a-i da banii, dacă tunelul fusese într-adevăr săpat. Nu exista decât un singur mijloc: cel căruia îi dăduse mobilul să-l anunţe înainte de a-i plăti lui „Papa Marseille”.

Chiar înainte de a evada.

Trebuia să transmită mesajul prin intermediul

„vălului” din moscheea Budah.

Malko îşi zise că urma să trăiască cu această nelinişte până în ultimul minut.

*

Intrând în biroul lui îra Medavoy, Malko remarcă imediat expresia gravă a americanului. Nu se mai văzuseră din ajun, iar Malko venise acum după cei 100.000 de ouguiya.

— Avem probleme? întrebă Malko.

Şeful staţiei îi adresă un zâmbet puţin crispat.

— Nu, dar am primit răspunsul de la Langley referitor la colonelul Abu Khader.

— Şi?

— A ajuns până la Casa Albă. Problema ostaticilor era tratată la cel mai înalt nivel. A avut loc o întâlnire între cei de la Casa Albă, Ted Boteler şi Tony Motley, responsabilul celulei care gestionează operaţiunea „Blackbird”. În urma acestei întâlniri, preşedintele a semnat un „*executive order*” pentru rezolvarea cazului, autorizând măsurile necesare.

Îi întinse lui Malko un document care purta ştampila Casei Albe şi semnătura preşedintelui Barack Obama.

Îl parcurse şi îi săriră în ochi patru cuvinte: *„terminate with extreme prejudice”.*

Era vorba de colonelul Smain Abu Khader... Preşedintele Statelor Unite autoriza, prin urmare, eliminarea lui fizică.

Capitolul XVIII

Malko îi înapoie hârtia lui Ira Medavoy. Era tulburat. Se întâmpla relativ des ca eliminarea fizică a duşmanilor Americii să fie autorizată de Casa Albă, dar ea viza întotdeauna teroriştii. Partea „subterană” a luptei împotriva organizaţiei Al Qaida.

În cazul de faţă însă, era vorba de un ofiţer al serviciilor de informaţii, în principiu un prieten.

Asta încălca o regulă esenţială: marile servicii secrete nu aplică între ele acest gen de reglare de conturi.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, şeful staţiei exclamă:

— Înţeleg că eşti surprins. Şi au am fost, aşa că l-am sunat pe Tony Motley pentru a afla mai multe. După părerea lui, decizia n-a fost uşor de luat. Totuşi, două elemente au pledat în favoarea recomandării sale. Mai întâi, colonelul Abu Khader este considerat vinovat de moartea lui Brian Kennedy, un ofiţer al Agenţiei. Noi nu lăsăm niciodată nepedepsită o astfel de crimă... Or, este imposibil să-l aduci pe acest colonel algerian în faţa unui tribunal american. Nu ne rămâne astfel decât o singură soluţie... Apoi, operaţiunea „Blackbird” este o prioritate absolută, atât pentru Agenţie, cât şi pentru Administraţie. După ce mi-a citit raportul, Tony Motiey a tras concluzia că reuşita operaţiunii pe care ai început-o şi care trebuie să se soldeze cu eliberarea celor cinci ostatici este pusă în pericol de acţiunile colonelului Abu Khader. Probabil că va continua această obstrucţie. Deci...

Lăsă propoziţia în suspensie.

Malko îi căută privirea.

— Înţeleg, zise el, şi n-am de gând să-l apăr pe

colonelul Abu Khader, care a încercat să mă asasineze de două ori şi este răspunzător de numeroase pierderi colaterale în urma ultimului atentat. Dar am o singură întrebare: cine va executa ordinul?

Tăcerea lui Ira Medavoy valora cât o mărturisire.

Americanul îşi drese vocea şi spuse pe un ton care se dorea sigur:

— Îţi înţeleg reticenţa, dar, în împrejurările actuale, nu ştiu cum putem face altfel. Ar lua prea mult timp să-i aşteptăm pe oamenii de la D.O. şi să punem apoi la punct operaţiunea. Sigur că nu eşti obligat să accepţi. Este o problemă de etică personală.

— Nu am nicio reţinere în ce priveşte eliminarea colonelului algerian, replică Malko, având în vedere ce a făcut. Doar că, practic vorbind, asta ridică anumite probleme.

— Care anume?

— În primul rând, nu ştiu nimic despre el şi despre obiceiurile lui. Eliminarea sa este o operaţiune complexă în sine. Iar eu trebuie să urmăresc realizarea operaţiunii principale.

— Deocamdată, nu ai mare lucru de făcut, sublinie americanul. În afara întâlnirilor obişnuite cu „Papa Marseille”. În ce priveşte obiceiurile colonelului Abu Khader, i-am recitit dosarul. Are două locuri preferate. În fiecare dimineaţă, pe la ora zece, se duce la un internet cafe, situat nu departe de ambasada Algeriei, şi petrece un timp pe un site porno. Patronul localului, un senegalez, ne-a spus asta. De asemenea, se duce destul de des la barul hotelului El Amâne, pe bulevardul Nasser. Conduce

un Jeep Cherokee cu numărul de înmatriculare AF697600 CD.

— Presupun că este întotdeauna înarmat...

— Nu e sigur, dar nu ştiu mai mult.

Malko rămase tăcut, fiind conştient că trebuia să accepte. Cealaltă variantă era abandonarea misiunii.

— Bine, zise el, o să studiez problema.

Ira Medavoy îi aruncă o privire neliniştită.

— Bineînţeles că nu trebuie să existe nicio legătură între această afacere şi staţie.

Mereu aceeaşi obsesie a CYA[29]... Totuşi, în cazul acestei afaceri, erau încălcate toate regulile de securitate... Teoretic, Malko n-ar fi trebuit să aibă niciun contact cu staţia din Nouakchott.

— Nu crezi că mauritanii vor ajunge să pună întrebări? îl chestionă el pe american.

Ira Medavoy expedie întrebarea cu un gest sec.

— Dacă-şi pun întrebări, nu e grav. Atâta timp cât nu au dovezi. Ce ai de gând să faci?

— Ceea ce aştepţi de la mine... Ştii bine că nu am de ales.

— Să-ţi ajute Dumnezeu! zise simplu Ira Medavoy. Măcar de ne-am atinge scopul.

— Ai banii pentru „Papa Marseille”?

— Bineînţeles.

Şeful staţiei scoase un plic din sertar şi i-l întinse lui Malko. Acesta îl luă şi se ridică să plece.

— Pe mâine, spuse el, fără să mai facă vreun comentariu.

*

29 *Cover your ass* (vezi pagina 56).

„Papa Marseille” întârziase. Chiar şi cu climatizarea pornită, Toyota era un cuptor.

În fine, Malko îl zări pe francez, care traversa bulevardul Nasser de-a curmezişul, îndreptându-se spre el. Probabil că dormise în atelierul firmei de închiriat maşini.

Imediat după ce urcă în maşina de teren, „Papa Marseille” întoarse spre Malko o faţă radioasă.

— Au săpat ca nişte cârtiţe! Până-n zori.

Lui Malko îi veni să-l îmbrăţişeze!

— Aveţi banii? Tipul mă aşteaptă la moschee. Iese acum din tură.

Malko îi dădu plicul cu 100.000 de ouguiya, destinat gardianului-şef al închisorii.

— Ştiţi cât timp le va lua? întrebă el.

— Într-o noapte, au reuşit să scoată tot pământul folosit la astuparea găurii din celulă. Adică au regăsit tunelul săpat acum doi ani. E puţin prăbuşit, dar se pot strecura prin el.

— Cât mai durează până când vor putea ieşi?

„Papa Marseille” ezită.

— Dacă merg în ritmul ăsta, sunt afară peste patru sau cinci zile.

Francezul pusese mâna deja pe mânerul portierei atunci când Malko îi spuse:

— Am nevoie de o maşină. Prietenul dumneavoastră mi-ar putea închiria una.

Colonelul Abu Khader îi cunoştea Toyota.

— Închiriază întotdeauna cu şofer cu tot, obiectă „Papa Marseille”.

— Am nevoie de una fără şofer.

Francezul oftă.

— OK, o să garantez eu pentru dumneavoastră. Evident că va trebui să plătiţi puţin mai mult. Când o vreţi?

— Acum, dacă se poate…

— Să mergem. Nu trebuie decât să traversăm bulevardul.

Coborâră din maşină şi se îndreptară spre dugheana agenţiei El Vadel. Bătrânul scheletic era tot acolo. Discuţia dintre el şi „Papa Marseille” dură o eternitate. În fine, francezul se întoarse spre Malko.

— Vrea 30.000 de ouguiya pe zi pe Land Cruiser-ul din faţă şi o garanţie de un milion[30]…

— Cam scump…

„Papa Marseille” cotcodăci:

— Nu putem discuta. În principiu, vă recuperaţi garanţia.

— De ce în principiu?

— Pentru că o să facă tot posibilul să nu v-o dea înapoi. E un bandit bătrân.

— OK, să pregătească maşina, conchise Malko, eu mă duc după bani.

Din fericire, exista un birou de schimb chiar la colţul străzii.

— Vă aştept aici, propuse „Papa Marseille”, o să verific dacă nu e prea rablagită…

*

Maşina Toyota Land Cruiser nu mai avea demult suspensii, iar scaunele erau sfâşiate de parcă nişte fiare sălbatice s-ar fi jucat pe ele. Pe tabloul de bord

30 2.500 euro.

mai existau două cadrane: carburantul şi temperatura. În jurul acestora, doar nişte găuri negre. Se vedea prost prin parbrizul spart în mai multe locuri, iar kilometrajul fusese mascat pudic cu vopsea neagră.

Malko lăsase Toyota în faţa hotelului El Amâne. Khouri urma să-l recupereze. În timp ce ocolea gropile din şosea, îşi făcu în minte un rezumat.

Lui Anouar Ould Haiba îi era prea teamă ca să nu-şi ţină gura. Nu putea face altceva decât să se roage şi să-şi plătească dijma zilnică.

Era prea târziu să-l abordeze pe colonelul Abu Khader: nu-i văzuse maşina Cherokee în faţa hotelului El Amâne, iar singurul loc unde-l putea găsi era internet café-ul. Numai că nu se ducea acolo decât dimineaţa.

De-acum, potrivit raportului lui „Papa Marseille”, lucrurile se precipitau. Prin urmare, trebuia să se gândească ce avea să facă cu cei trei evadaţi atunci când vor ieşi din tunel.

Nu voia să-l amestece şi pe Khouri Ould Moustapha. Era prea riscant. O singură persoană îl putea ajuta: Fatimata.

Aceasta văzuse destule şi probabil că se îndoia că Malko era doar un ziarist obişnuit. Totul era să ştie până unde putea avea încredere în ea.

După douăzeci de minute, opri lângă cămila îngenuncheată în faţa pensiunii. Fatimata era în grădină şi stătea de vorbă cu Marina.

Lăsă totul deoparte şi ieşi în întâmpinarea lui Malko.

— Mergem să mâncăm de prânz, îi zise el. La Méditerranéen.

— E foarte bine acolo, aprobă ea. Aşteaptă să mă schimb.

Dispăru în casă şi reapăru după zece minute într-o ţinută care l-ar fi făcut să-şi piardă capul şi pe cel mai radical dintre salafişti.

O bluză oranj îi scotea sânii în evidenţă, iar blugii mulaţi păreau pictaţi pe trupul ei.

Malko trebui să facă un mare efort să n-o violeze pe loc.

— La te uită, ai o maşină nouă! remarcă femeia când ajunseră la Land Cruiser.

Urcându-se în ea, se strâmbă.

— Sper că n-ai dat prea mulţi bani! E foarte veche.

Terasa restaurantului era pustie. Se aşezară la o masă cu puţină umbră, iar Fatimata bătu din palme atunci când patronul le propuse o salată de langustă.

Li se aduse bere, iar Malko o lăsă pe Fatimata să-şi potolească setea înainte de a aborda problemele care-l frământau.

— Trebuie să vorbim, spuse el.

Fatimata îşi aţinti privirea asupra lui şi întrebă:

— Ce vrei să-mi spui?

— Tu ştii ce fac eu la Nouakchott?

— Pe bune?

— Da, pe bune.

— Îi ajuţi să evadeze pe indivizii ăia din închisoare. Asta e bine, oamenii nu trebuie închişi.

— De unde ştii?

Femeia făcu un gest evaziv.

— Oh, „vărul” lui Maarouf mi-a spus câte ceva, iar atunci când îi dai unui prizonier un telefon mobil, există întotdeauna un motiv serios pentru asta.

— Şi nu te uimeşte faptul că îi ajut să evadeze pe salafişti?

Fatimata izbucni în râs.

— Voi, albii, aveţi întotdeauna idei bizare! Nu e problema mea. Eşti drăguţ, ai un miros plăcut şi mi-o tragi bine...

Un suflet simplu.

Malko îşi spuse că era o prostie s-o ia pe ocolite.

— Aşa e, recunoscu el, încerc să scot prizonierii din închisoare şi să-i dau la schimb pentru alte persoane. Numai că există o problemă: dacă reuşesc, voi fi obligat să-i ţin în oraş câteva zile. Ştii vreun loc sigur?

Întrebarea o luă pe Fatimata prin surprindere. După câteva clipe, zâmbi larg.

— Poate!

— Unde anume?

— Lasă-mă să-mi mănânc langusta. O să-ţi spun după aia.

Tulburat, Malko atacă şi el salata de langustă. Era limpede, executarea operaţiunii „Blackbird” încălca toate regulile de securitate. În mod normal, şeful unei misiuni nu făcea apel la „civili” pentru a căpăta ajutor.

Mai ales la unul fără nicio legătură cu serviciile de informaţii. Nici măcar la un H.C.[31]

Numai că acum nu avea de ales.

Nu putea conta decât pe Khouri Ould Moustapha, „Papa Marseille” şi, acum, Fatimata.

*

31 Honorable Correspondant (în Franţa, colaborator benevol al Direcţiei Generale pentru Securitatea Externă).

— Mergi ca şi cum te-ai duce în portul pescarilor, îl sfătui Fatimata.

Malko coti la dreapta, pe bulevardul Nasser, spre vest, şi traversă cartierul Sebakha, unul dintre cele mai sărace din Nouakchott.

Ajunseră apoi la o şosea ce se derula de-a lungul marilor dune, separând oraşul de ocean. Fatimata îi arătă o pistă ce şerpuia în mijloc, îndreptându-se spre vest. Îl ghidă printre numeroasele ramificaţii, păstrând mereu direcţia către ocean. Dunele aveau cam doi kilometri lungime şi se terminau printr-un fel de zid de nisip, ascunzând în spate oceanul. Malko zări în vârful acestui zid ceva ce semăna cu o mare clădire abandonată.

— Acolo mergem, la hotelul Ahmade, îi explică Fatimata. Tipul care l-a construit n-a mai avut bani, aşa că l-a abandonat. De atunci, a fost invadat de nisip, iar în câţiva ani n-o să mai rămână nicio urmă din el. Opreşte acolo.

Opri maşina vizavi de ultima dună şi porniră apoi pe o potecă ce ducea la ruinele hotelului... acolo, o cabană de lemn cu trei mauritani lungiţi pe nişte rogojini, în mijlocul unui morman de sticle, cufere şi podoabe rustice.

— Locuiesc aici? întrebă Malko.

— Da, s-au refugiat din sud; aici au găsit un adăpost gratuit. În weekend, joia şi vinerea, vând peşte şi suvenire expatriaţilor care vin să facă baie.

Unul dintre mauritani se ridică şi, zâmbind ştirb, îi întinse Fatimatei o cuvertură.

— Vrea să ne-o închirieze, explică ea, ca să ne putem întinde pe plajă. Credem că suntem doi

expatriaţi.

Luă cuvertura, vizibil infestată de paraziţi, apoi înconjurară cabana, descoperind valurile Atlanticului. Plaja măsura probabil vreo doisprezece kilometri lungime. Cât vedeai cu ochii, nici ţipenie de om! în stânga, în depărtare, se vedea portul containerelor, iar în dreapta, cel al pescarilor.

Malko cercetă faţada fostului hotel. Totul fusese zidit şi închis cu grilaj, dar puteai să te strecori cu uşurinţă înăuntru. Câteva zeci de persoane puteau locui acolo, tară să beneficieze de vreun confort, însă în linişte... înaintară până la piscina distrusă şi goală.

Era clar că nimeni nu va veni aici să-i caute pe evadaţi.

— Nu vine nimeni pe plaja asta? întrebă Malko.

— Doar vinerea, câţiva expatriaţi, însă mauritanilor nu le place oceanul. Nu ştiu să înoate.

— Iar cei pe care i-am văzut adineauri?

— Sunt foarte săraci. Dacă le dai câteva mii de ouguiya, nu spun nimic nimănui. Şi pe urmă, cu cine să vorbească? Nu se mişcă niciodată de aici. Doar pescuiesc şi se duc să cumpere apă.

— De unde ştii locul ăsta?

— Veneam aici cu Brian. Lui îi plăcea să pescuiască, iar pe urmă ne întindeam pe plajă şi făceam dragoste în valuri.

În fond, era un pelerinaj.

Femeia făcu câţiva paşi pe nisip, îşi scoase sandalele şi întinse cuvertura pe nisipul fierbinte. Aflându-se vizavi de hotel, erau invizibili, mai puţin din direcţia oceanului, pe care nu se vedea niciun fel de ambarcaţiune.

În linişte, Fatimata îşi trase bluza portocalie peste cap, dezvelindu-şi pieptul greu.

Avea chef să reînnoade legătura cu tradiţia.

*

Nu făcură dragoste pe plajă, aşa cum dorise Fatimata. Umbra lui Brian Kennedy plutea încă în faţa ochilor lui Malko. În schimb, rămaseră multă vreme acolo şi se destinseră pe nisip sau în apa călduţă a oceanului.

Malko simţi cum crisparea muşchilor săi slăbeşte. Avea impresia că se află într-un punct de răscruce.

Evadarea celor trei salafişti părea bine organizată.

În timp ce se întorceau în oraş şi se lăsa înserarea, îşi zise că avea nevoie, aşa cum spunea Fatimata, să-şi „spele capul”.

Imediat după ce intrară în cameră, făcu ceea ce voise mereu să facă de când venise s-o caute pe Fatimata. Prin materialul oranj, începu să-i maseze sânii şi să-i răsucească sfârcurile lungi care împungeau pânza subţire.

Fatimata torcea, cu ochii închişi şi bazinul scos în afară. Îi abandonă sânii şi trecu la fese. Dacă ar fi putut face dragoste cu ea tară să-i scoată jeanşii, ar fi fost perfect. N-ar fi fost necesară decât o mică tăietură cu lama. Trecând cu mâna printre coapsele ei, simţi ceva cald şi umed: era la fel de excitată ca el.

Fatimata găsi mijlocul de a-i oferi un veritabil dans din buric în timp ce se dezbrăcă de haine.

Apoi se lungi pe pat. Malko nu mai simţea căldura uscată. Se întinse imediat peste ea, iar femeia

începu să se mişte încet. Cum nu mai avea pe ea decât stringul, toată căldura trupului i-o transmitea lui Malko.

În câteva clipe, membrul lui era tare ca fierul. Femeia se întoarse pe burtă. Ridicându-se puţin, Malko atinse cu extremitatea sexului său corola maronie ascunsă în profunzimea crăpăturii dintre fese. Părea închisă ermetic, dar de-acum ştia s-o îmblânzească. Puţin câte puţin, pătrunse în ea uşor, declanşând suspinele, apoi micile ţipete ale Fatimatei.

Se opri, răbdător, în timp ce negresa se ambala tot mai tare, zgâriind cearşaful, scuturând capul de parcă ar fi fost nebună. Malko o mai penetră câţiva centimetri, iar asta îi declanşă în sfârşit orgasmul. Se răsuci sub el, iar picioarele i se destinseră brusc.

Atunci, fără milă, se înfipse şi mai mult în ea, întâmpinând de data asta o rezistenţă sălbatică. Ca şi prima dată când o sodomizase, Fatimata se zbătu să scape, ţipă, muşcă cearşaful, dar Malko hotărî să meargă până la capăt.

Era atât de bine, încât nu se putu abţine mult timp şi explodă între fesele negresei.

Apoi, epuizat, cu capul limpede, reînnodă şirul gândurilor.

Hotărârea lui era luată: nu va mai pierde niciun moment pentru a rezolva problema colonelului Abu Khader. Nu-i plăcuse niciodată să ucidă, chiar dacă împrejurările îl forţaseră uneori să facă asta. De această dată, era vorba de o decizie atent chibzuită şi, totuşi, se simţea ciudat de calm.

Capitolul XIX

Colonelul Smain Abu Khader miji ochii de plăcere, lipit de monitorul din internet cafe. Izolat în boxa lui, se conectase, ca în fiecare dimineaţă, la site-ul porno preferat şi-şi clătea ochii cu o blondă durdulie asaltată de doi negri cu penisuri uriaşe, care o supuneau metodic tuturor umilinţelor imaginabile.

Sub pantaloni, sexul său se întărise şi, din când în când, îl atingea pe ascuns, neîndrăznind totuşi să recurgă la o masturbare adevărată.

Cu siguranţă că Moussa, senegalezul care administra localul, ar fi închis ochii, dar s-ar fi simţit umilit.

Sfertul de oră se terminase. Avu de gând să-şi prelungească şederea, dar îşi aminti că avea întâlnire cu şeful jandarmeriei mauritane pentru a aplana problema unei infiltrări a vechilor membri din Polisario în teritoriul mauritan.

Ieşi din internet cafe şi se îndreptă spre maşina Cherokee parcată pe trotuar. Acţionă din mers telecomanda pentru a debloca uşile.

Pierdut încă în visul său erotic, deschise portiera şi se urcă la volan.

*

Malko parcase între internet café şi hotelul Hatima, după ce îl văzuse pe colonelul din Securitatea Algeriană intrând, pe la ora zece, în local.

Trezit foarte devreme, întorsese pe toate feţele posibilităţile de acţiune, fără să se hotărască definitiv asupra uneia dintre ele. Nu avea încă toate

coordonatele. O parte din întrebări dispăruse atunci când îl văzuse pe colonelul Smain Abu Khader sosind de unul singur. Îmbrăcat cu o cămaşă şi nişte pantaloni bej de pânză, părea foarte relaxat.

În timpul petrecut de algerian în internet cafe, puse la cale un plan, pe care nu era sigur că-l putea duce la îndeplinire.

Nu-şi luă ochii de la intrarea în localul în care colonelul îşi hrănea fantasmele. La ora zece şi şaptesprezece minute, îl văzu ieşind pe ofiţerul algerian, care se îndrepta spre maşină.

Acum era momentul.

Land Crai serul său se afla în partea dreaptă a Cherokee-ului. Aşteptă ca Abu Khader să deschidă portiera ca să se strecoare pe lângă Land Crai ser.

De pe locul său, stând cu faţa spre internet cafe, colonelul nu-l putea vedea.

Malko ajunse lângă jeep în momentul în care algerianul pornea motorul. Portierele erau încă deblocate. Trase de portieră şi se strecură în maşină.

*

Colonelul Smain Abu Khader întoarse brusc capul văzând că portiera se deschide şi un bărbat urcă pe locul de lângă el.

Surpriza nu dură decât câteva secunde... Îl recunoscu pe intrus: agentul CIA pe care încercase deja să-l asasineze de două ori. În pofida adrenalinei care-i circula prin artere, reuşi să-şi păstreze sângele rece şi exclamă în arabă:

— Ce doriţi? Ieşiţi imediat din maşină!

Intrusul scosese un mic revolver cu ţeava foarte scurtă, pe care-l îndreptă spre el.

— Porneşte, îi ordonă acesta pe un ton fără replică. Altfel, te împuşc imediat. Trebuie să vorbim.

Smain Abu Khader se uită în ochii adversarului şi ajunse rapid la concluzia că trebuia să se supună.

Dădu cu spatele, apoi „musafirul” îi ordonă:

— Ia-o pe drumul spre Nouadibou, până la bulevardul Nasser.

Îl ascultă. Începu să evalueze în minte riscul real. Din analiza situaţiei, nu reţinu decât ultima propoziţie: „Trebuie să vorbim.” Conchise că americanii descoperiseră rolul jucat de el în asasinarea lui Brian Kennedy şi voiau o explicaţie.

Asta îl linişti.

La urma urmei, omul care urcase în maşina lui făcea şi el parte dintr-un serviciu secret important, în care, în general, conflictele erau aplanate într-o manieră civilizată.

Ca de obicei, circulaţia era haotică, iar colonelul algerian se întrebă dacă nu cumva merita să provoace un accident pentru a declanşa o intervenţie externă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, agentul CIA exclamă:

— Dacă încerci să atragi atenţia, într-un fel sau altul, te omor.

Le trebuiră douăzeci de minute pentru a ajunge la bulevardul Nasser. Ca întotdeauna, intersecţia era plină de autovehicule înghesuite unul în altul, iar Malko îl obligă să treacă printr-o benzinărie, sub privirile blazate ale unui poliţist neputincios, care le adresă chiar un gest de reproş.

— Acum ia-o spre portul pescăresc!

Traversară cartierul Sebakha. Niciun semafor, în schimb dădură peste zeci de căruţe trase de catâri, care livrau o apă deja poluată. După douăzeci de minute, ajunseră la „asfaltul” care mărginea oraşul la vest, legând portul pescăresc de cel al containerelor.

Malko îi indică ofiţerului algerian o pistă care se îndrepta, printre dune, în direcţia oceanului. Cea pe care mersese în ajun cu Fatimata pentru a ajunge la hotelul abandonat.

— La dreapta!

Foarte rapid, se pierdură în hăţişul de alei acoperite de tot felul de gunoaie, traversară bălţi şi terenuri mocirloase, duhoarea fiind cumplită... Neliniştit, colonelul algerian se întoarse spre Malko.

— Unde mergem?

Malko nu-i răspunse.

Nu erau departe de ocean; în spatele lor, în depărtare, defilau camioanele care se duceau în portul containerelor. Colonelul Abu Khader îşi zise că nu era locul ideal pentru o conversaţie şi se gândi la un plan B. Şi el era înarmat. Strecurase un Glock sub cămaşa largă, dar nu avea glonţ pe ţeavă.

Se concentră asupra şofatului, maşina dând dintr-o băltoacă în alta.

De-acum, şerpuia printre două dune invizibile de pe şoseaua asfaltată şi chiar de la ultima dună care se ridica deasupra oceanului.

*

— Opreşte! exclamă Malko.

Nu prea aveau de ales: pista se termina, pierzându-se într-o mlaştină respingătoare, în care pluteau cadavrele unor animale mici.

Colonelul Abu Khader se supuse şi se întoarse spre agentul CIA.

— Ce vrei?

Ceea ce văzu în privirea adversarului său îi confirmă răspunsul, după care îşi zise că avea la dispoziţie foarte puţin timp pentru a-şi salva pielea. Dar se înşela.

Fără să-l scape din ochi pe agentul CIA, deschise portiera cu umărul şi sări pe pământ.

Se ridică imediat, smulse Glock-ul de sub cămaşă şi, cât putu de repede, încercă să-l armeze.

Acesta fu ultimul lui gest.

Auzi prima împuşcătură, dar nu şi pe următoarele. Glonţul de 9 mm îi străpunse creierul.

Se prăbuşi cu faţa în băltoacă, în timp ce ucigaşul lui sări şi el din maşină.

*

Malko se uită la ceafa omului pe care tocmai îl împuşcase. Îi mulţumi în gând că încercase să se apere. Uciderea planificată pe care o avusese în vedere se transformase în legitimă apărare. Sigur că, aducându-l pe colonelul algerian până în acest loc, intenţionase să-l execute, dar era mai bine aşa.

Nu simţea mare lucru, poate doar o uşurare, satisfacţia îndeplinirii misiunii. Îşi spuse că, dacă n-ar fi tras, colonelul Abu Khader n-ar fi ezitat să-l omoare.

Privi zidurile de nisip care înăbuşiseră zgomotul

împuşcăturilor.

Acum începea partea cea mai delicată a operaţiunii. Se urcă în Cherokee şi acţionă marşarierul. Prin câteva manevre, reuşi să facă stânga-mprejur şi să plece în direcţia din care venise.

Până în centru, nu întâmpină nicio problemă. Mauritanii nu dădeau nicio atenţie enormelor maşini de teren care circulau în oraş, iar ziua nu exista niciun punct de control al poliţiei.

Traversă din nou cartierul Sebakha, intrând pe bulevardul Nasser. Ezită să se ducă până la internet cafe, dar zări în faţă hotelul Mahraba şi poşta. Parcă lângă hotel, printre alte zeci de maşini de teren, apoi şterse cu batista volanul şi schimbătorul de viteze. Probabil că poliţia judiciară mauritană nu se ocupa prea mult de amprente, dar era mai bine să fie prevăzător.

Lăsă cheia în contact şi intră în hotel, rămânând câteva clipe în hol, apoi ieşi afară. Dintr-un taxi, coborâră trei mauritani solizi, îndopaţi cu pulpă de curmale. Se strecură în locul lor şi-i spuse şoferului în franceză:

— La ambasada americană!

*

Ira Medavoy ridică spre Malko o privire întrebătoare şi zise aproape cu timiditate:

— Te-ai mai gândit la conversaţia noastră de ieri?

— S-a rezolvat, răspunse Malko sec. Poftim, ai face bine să păstrezi arma asta. E mai prudent aşa.

Puse pe biroul şefului staţiei Colţul pe care i-l

dăduse Brian Kennedy, apoi îi povesti americanului ce făcuse.

Acesta se transformase într-o statuie.

— *My God! You really did it!*[32]

— Nu exista altă soluţie, replică Malko, şi tu ştii asta.

Ira Medavoy luă micul revolver şi îl strecură într-un sertar.

— Trebuie să-ţi dau o altă armă, spuse el.

— Nu mai am nevoie, îl lămuri Malko. Nu cred că algerienii o vor lua de la capăt aşa de curând, iar de salafişti nu mă tem deloc. În ce-i priveşte pe mauritani, ei mă pot aresta, în niciun caz nu vor recurge la asasinat. Ai banii pentru „Papa Marseille”?

Ca un automat, şeful staţiei scoase din sertar plicul cu 100.000 de ouguiya.

— Suntem pe ultima linie dreaptă, conchise Malko. O să analizăm situaţia la sfârşitul zilei. Dă ordin să mă ducă cineva să-mi recuperez maşina. Sunt în întârziere.

*

„Papa Marseille” sosi vesel, cu capul gol, ieşind din El Amâne. Cu tenul lui bronzat, semăna cu un veteran din armata Indiilor.

— Totul merge bine! anunţă el după ce urcă în maşina de teren. Porţiunea de tunel deja săpată a rezistat, aşa că o să meargă mai repede decât am prevăzut...

Malko îi întinse francezului plicul cu cele 100.000

32 Dumnezeule! Chiar ai făcut-o!

de ouguiya şi îi veni brusc o idee.

— Ar dura foarte mult dacă ar prelungi tunelul cu vreo doisprezece metri?

— De ce? întrebă îngrijorat „Papa Marseille”.

— Pentru că, dacă evadaţii ies la suprafaţă în *interiorul* curţii vămii, trebuie să treacă apoi de grilaj. Există santinele chiar şi noaptea. În timp ce, dacă ies de partea cealaltă a zidului, pe trotuarul străzii, îi putem recupera direct.

„Papa Marseille” clătină din cap.

— Asta o să prelungească lucrarea, dar putem încerca. Va trebui să aduc lemn pentru a consolida tunelul. O să mai coste ceva.

— Nu are importanţă. Altceva?

Francezul zâmbi.

— A început să se afle în închisoare! Ticăloşii ăştia de salafişti, care sunt nişte trântori, le-au cerut celorlalţi să-i ajute să sape tunelul. Colegii lor au acceptat, evident, dar acum vor să se folosească şi ei de el.

Lui Malko i se tăcu pielea de găină…

— O să se golească închisoarea.

„Papa Marseille” surâse.

— Nu e imposibil… Dar ce efect are asta asupra dumneavoastră?

Malko îşi zise că, în fond, nu era chiar o idee rea: evadarea celor trei condamnaţi la moarte se va confunda cu cea a celorlalţi prizonieri.

— Niciunul, recunoscu el, dar, deocamdată, e absolut necesar să prelungim tunelul.

— O să fie mai scump, repetă „Papa Marseille”, dar o s-o facem cu…

— Cât timp le trebuie pentru a fi gata de evadare?

„Papa Marseille” reflectă câteva clipe, apoi ridică mâna dreaptă, cu degetele răsfirate.

— Cinci nopţi de muncă, *Inch' Allah.*

Malko simţi un fior pe şira spinării. Nu-i venea să creadă că urma să-şi atingă scopul.

Din superstiţie, nu se gândise până acum la ultima parte a operaţiunii. Deodată, se găsi în faţa unei probleme serioase. O dată ieşiţi din închisoare, cei trei salafişti nu vor avea decât o singură dorinţă: să scape. Erau nişte oameni periculoşi, care-i urau pe americani.

Prin urmare, trebuia găsită soluţia de a-i „gestiona” între momentul ieşirii din tunel şi cel în care urma să aibă loc schimbul cu ostaticii americani.

Era un interval cu un risc ridicat, pentru care Malko nu avea o soluţie imediată.

Pentru a găsi rezolvarea, dispunea de cel mult cinci zile.

Capitolul XX

— Nu-mi vine să cred! oftă şeful staţiei. O să reuşeşti să-i scoţi de acolo!

Malko îi mai domoli entuziasmul.

— Ai răbdare. Încă nu s-a rezolvat. Cu toate astea, cred că astăzi, pe o scară de la 1 la 10, ne aflăm pe la 7…

— E formidabil, exclamă americanul, scuturând din cap. Dar, dacă totul merge bine, de-abia atunci vor începe adevăratele probleme. Mai întâi, mauritanii vor deveni isterici şi ne vor suspecta.

Trecu un înger: fiind un bun birocrat, Ira Medavoy

era mort de frică. Însă riscul lui era limitat. În cel mai rău caz, era declarat „persona non grata” şi expulzat din Mauritania. Chiar dacă avea să-i afecteze puţin cariera, nu era ceva foarte grav.

Se întâlniseră la Flamingo, unul dintre cele mai luxoase hoteluri din oraş, cu un local de noapte la primul etaj.

Malko se decise să pună lucrurile la punct.

— Să presupunem că ieşirea din închisoare se termină cu bine, începu el. Aşa cum ţi-am explicat mai devreme, cei trei salafişti vor ieşi din tunel pe trotuarul şoselei, în faţa clădirii vămilor. Doar că Gérard de Villiers de acolo voi fi obligat să mă ocup de ei. Hotelul abandonat de pe plajă, pe care l-am vizitat împreună cu Fatimata, mi se pare o bună ascunzătoare, dar nu mă descurc de unul singur. Îmi trebuie întăriri. „Muşchi”.

— Ce vrei să spui prin „muşchi”? întrebă Ira Medavoy.

— Oameni de la D.O. Ideal ar fi să vină nişte „membri” ai forţelor speciale staţionaţi la Bamako, împreună cu doi ţipi pe care-i cunosc bine şi sunt detaşaţi la D.O. Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Ar trebui să-i introducem oficial în Mauritania, remarcă şeful staţiei. Mauritanii vor strâmba din nas.

— Nu trebuie să debarce în uniformă. Trei sau patru ar fi de-ajuns. Plus Chris şi Milton.

— Cu tine, se adună şase sau şapte, remarcă americanul. Plus trei evadaţi. Unde îi pui pe toţi?

— Am deja o Toyota Land Cruiser. Mai pot închiria una. Nu trebuie să pierdem timpul. Evadarea trebuie să aibă loc în zori sau chiar înainte. Va fi descoperită

la primul apel din închisoare, iar cercetările vor începe imediat. Mauritanii vor bloca toate şoselele spre est şi sud. Nu sunt decât trei: Atar, Nema şi Senegal. Evident că nu se vor gândi la coastă, care este o fundătură.

— Hotelul ăsta abandonat este o idee bună, aprobă americanul, dar mă nelinişteşte faptul că prietena ta, Fatimata, e la curent cu afacerea.

— Ea l-a găsit!

— E adevărat, recunoscu Ira Medavoy, dar e un risc pentru securitate. Poate ar fi mai bine... Am luat astăzi masa cu un tip care vinde material militar de transmisiuni armatei mauritane. Locuieşte aici, dar primeşte des tehnicieni care vin să petreacă câteva săptămâni la Nouakchott pentru formare sau pentru punerea la punct a materialelor. Îi cazează într-o vilă mare din cartierul Las Palmas, aproape de şoseaua spre Nouadibou. Există acolo vreo douăsprezece camere. În momentul ăsta, vila e liberă şi va rămâne aşa încă cincisprezece zile. E mai mult decât ne trebuie.

— Şi vrei să-i ascundem acolo?

— Mi se pare o idee bună, confirmă americanul. Vecinii sunt obişnuiţi să vadă tot felul de *toubabi*[33] prin zonă, aşa că n-o să se mire.

— Şi prizonierii?

— Există un subsol mare, unde vor putea sta foarte bine. O să avem timp să negociem cu tembelii ăştia de răpitori. Partea cea mai delicată a operaţiunii începe în momentul în care te întâlneşti cu cei trei indivizi...

Malko nu dădu glas unui gând dezagreabil. În ochii

33 Albi.

şefului staţiei, evadarea din închisoare a celor trei condamnaţi la moarte, într-o ţară necooperantă, părea un fel de formalitate.

— Am nevoie rapid de informaţii despre „muşchi”, recomandă el. Nu mai avem la dispoziţie decât patra sau cinci zile şi cunosc lentoarea Agenţiei. Mai ales că pe Chris Jones şi Milton Brabeck trebuie să-i aducem de la Washington.

— O să trec pe la ambasadă să trimit nişte telegrame, promise Ira Medavoy. Având în vedere decalajul orar, vor putea începe să studieze problema astăzi. Ne întâlnim din nou mâine, la sfârşitul zilei.

— Absolut necesar! întări Malko. N-o să mai avem o altă ocazie.

Rătăci cu privirea prin sala restaurantului, zgomotoasă şi animată. De-abia auzeai ce ţi se spunea. Nimeni nu putea bănui ce pregătea el: era oarecum ameţitor.

— Îţi jur că dacă-i scoţi pe oamenii noştri din buclucul ăsta, îi şterpelesc ambasadorului o ladă de Taittinger şi o facem lată.

— *Don’t get carried away!*[34] îl temperă Malko. Mai avem încă multe de îndurat.

*

Aşezat la volanul vechiului Land Craiser, Malko îl observă pe „Papa Marseille” traversând bulevardul Nasser. Un curier al ambasadei îi adusese banii la hotelul Tfeila. O maşină de teren se opri lângă francez şi din ea coborî un mauritan îmbrăcat într-o

34 Nu te ambala.

dharaa brodată, care se aruncă în braţele lui. Cei doi bărbaţi discutară mult timp sub soarele arzător, apoi necunoscutul reveni la maşină, iar „Papa Marseille” îşi continuă drumul spre Malko.

— Prieten cu dumneavoastră? întrebă Malko după ce francezul se urcă în Land Cruiser.

— Fostul meu cumnat! răspunse amuzat acesta. Am fost căsătorit cândva cu sora lui. A durat doi ani, dar era o pacoste. Am alungat-o...

Ce ţară frumoasă...

— Cu ce se ocupă?

— E numărul 2 în garda prezidenţială, colonel. E foarte puternic. Datorită lui, am evitat o mulţime de probleme.

— Nu bănuieşte cu ce vă ocupaţi acum?

— Oh, după el, ar trebui împuşcaţi toţi islamiştii. Dacă ar şti că ajut la evadarea lor, n-ar fi deloc încântat.

— Apropo, care mai e situaţia?

— Ce vreţi mai întâi, veştile bune sau cele proaste?

Malko simţi un nod în stomac.

— Mai întâi, cele proaste.

— S-a prăbuşit o porţiune de tunel din partea nouă. Unul dintre săpători a fost cât p’aci să se sufoce. L-au scos afară până la urmă, dar au pierdut toată noaptea. Asta înseamnă o oarecare întârziere.

— Nu e foarte grav. Şi vestea bună?

— Nimeni nu-şi dă seama ce se întâmplă. Cu toate astea, prizonierii sunt la curent! Ei speră să profite de tunel înainte să fie astupat. Cred că au vorbit şi cu familiile lor. Mulţi au telefoane mobile...

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Tot Nouakchott-ul o să afle!

— Nu, ştiu să tacă. Şi pe urmă, vor să-şi pregătească „revenirea”, astfel încât familiile să nu fie surprinse când îi vor vedea sosind acasă...

Parcă era „Marea evadare”.

Malko preferă să nu insiste, revenind la subiecte mai concrete.

— Cum o să aflu de evadare?

— Maarouf Ould Haiba, care are numărul dumneavoastră, o să vă sune înainte de a coborî în tunel. Eu vă voi anunţa în seara din ajun.

— Noaptea e multă circulaţie?

— Nu, dar nu trebuie să întârziaţi. Sper că ştiţi ce faceţi după aceea...

— În principiu, da.

„Papa Marseille” îl opri cu un gest.

— Nu vreau să ştiu nimic. Asta nu mai e problema mea. O să fiu deja la Atar, *Inch' Allah.*

— Câte zile credeţi că mai durează săpatul?

Francezul reflectă câteva clipe.

— Dacă nu apar alte încurcături, încă trei nopţi pentru a ajunge la verticala locului de ieşire. Vor aştepta până în ultimul moment pentru a săpa „puţul” care va ieşi la suprafaţă. Asta durează două sau trei ore. Aveţi tot interesul să plecaţi rapid cu ei. Mai ales că ceilalţi prizonieri se vor grăbi să profite şi ei de tunel. Există riscul să fie văzuţi. Sunt santinele în exteriorul închisorii: dacă văd oameni ieşind pe şosea, dau alarma. Aşa că trebuie să fiţi acolo cu puţin înainte, dar nici prea devreme, pentru că o maşină staţionată în colţul acela şi la miezul nopţii o să atragă atenţia. Şi atunci... Bine, rămâne pe mâine...

„Papa Marseille” pusese deja mâna pe portieră, dar îi sună mobilul. Purtă o conversaţie scurtă în hassaniya, iar la sfârşitul ei închise ochii.

— Avem o problemă, anunţă el, vizibil contrariat.

Malko îşi simţea arterele plesnind de adrenalină.

— Care anume?

— M-a sunat prietenul meu, gardianul-şef. Azi-dimineaţă, autorităţile au instalat în închisoare un dispozitiv care bruiază telefoanele mobile: nu se mai poate comunica din exterior cu prizonierii.

*

Cu mintea amorţită, Malko rămase mut. Această măsură nu putea însemna decât un singur lucru: autorităţile aflaseră de tentativa de evadare şi începuseră să reacţioneze.

Întreaga operaţiune se ducea de râpă. Vocea lui „Papa Marseille” îl mai linişti puţin.

— Să nu ne pierdem capul. Se vorbeşte de multă vreme de măsura asta. Tot oraşul ştia că prizonierii foloseau telefoanele mobile aduse de familii.

— De ce acum?

— De ce nu? exclamă francezul cu un gest care sugera fatalitatea. Eu cred că nu există nicio legătură. Sigur că asta complică lucrurile în faza finală. În orice caz, o să ştim foarte repede, adăugă el. Dacă au descoperit planul, nu-mi mai rămâne decât să plec la Atar, însă fără cămile.

Malko fierbea.

— Nu vă puteţi întoarce la închisoare cu un anumit pretext? întrebă el. Să vedeţi ce se întâmplă.

— O să pară bizar. O să ştim mâine dimineaţă,

adăugă el pe un ton filosofic: dacă nu mă vedeţi, înseamnă că am fost arestat şi că nu vă mai rămâne altceva de făcut decât să vă refugiaţi în ambasada americană. Bine, eu o să beau acum o bere, apoi mă duc să mă întâlnesc cu „logodnica” mea. Ea se şi vede în mijlocul cămilelor.

Coborî din Land Cruiser şi se depărtă cu obişnuitul său pas liniştit. Malko rămase să fiarbă în suc propriu.

*

Ira Medavoy era alb ca varul.

— S-a ales praful! zise el pe un ton neutru. Te-a văzut cineva intrând în ambasadă?

Dacă situaţia n-ar fi fost atât de gravă, întrebarea ar fi părut comică.

— Da, răspunse Malko, dar cum încă n-am fost arestat, stai liniştit. De altfel, în cel mai rău caz, o să fii expulzat cu onoarea datorată rangului tău... în timp ce eu...

Având în vedere ultimele informaţii, nu mai aşteptase sfârşitul zilei pentru a-l vizita pe şeful staţiei.

— E o catastrofa! continuă americanul. Totul mergea ca pe roate. Pentru prima dată, Langley s-a mişcat repede... Bamako îmi trimite, via Dakar, patru ţipi din forţele speciale. O să treacă drept puşcaşi marini care vin să întărească protecţia ambasadei. Vor fi cazaţi aici, ca şi restul personalului. Cum mauritanii nu pun niciodată piciorul în ambasadă, n-or să ştie nimic.

— Când sosesc?

— Depun cererile de viză astăzi; cel mai probabil, poimâine. Îi aşteptăm oficial la aeroport, ca să-i aducem aici, de unde nu se vor mişca până în ziua cu pricina.

— Sunt înarmaţi? întrebă Malko.

— Nu, sigur că nu. Sosesc cu un avion comercial. Însă aici, la ambasadă, avem ce să le dăm. Pistoale şi M.16.

— Prin urmare, sunt militari?

— Absolut. Sunt staţionaţi la Bamako, unde fac instrucţie.

— Au participat deja la expediţii clandestine?

— Nu ştiu. Paramilitare, da, cu siguranţă.

Malko ridică privirea şi remarcă:

— E vorba de o operaţiune clandestină absolut ermetică, desfăşurată într-un mediu urban. Orice greşeală poate avea consecinţe foarte grave. Mauritanii nu sunt nici inerţi, nici idioţi.

— Stai puţin, asta nu e tot! protestă Ira Medavoy. Am primit undă verde de la Langley pentru trimiterea celor doi prieteni ai tăi de la D.O., Chris Jones şi Milton Brabeck. Washingtonul se ocupă de vizele şi de deplasarea lor. În mod normal, ar trebui să ajungă în cel mult două sau trei zile. Teoretic, sunt agenţi ai T.D.[35] Care vin să „deratizeze” ambasada. Acum, trebuie să anulez totul...

— Aşteaptă! îl sfătui Malko. Mâine dimineaţă o să ştiu sigur ce se petrece cu adevărat. Din acel moment, o să fie timp suficient pentru „demontare”.

Ira Medavoy clătină din cap.

— *My God!* N-o să închid un ochi toată noaptea.

Malko îi aruncă o privire ironică.

35 Technical Division.

— Tu stai aici şi eşti de neatins... Eu însă nu ştiu dacă nu cumva poliţia mauritană nu mă aşteaptă la ieşirea din ambasadă.

Şeful staţiei tresări.

— Glumeşti?

— Aproape...

Se ridică şi ieşi din birou. Acum înţelegea de ce atâtea operaţiuni eşuau din cauza timidităţii operatorilor.

Totuşi, trecând de postul de gardă al puşcaşilor marini, simţi cum pulsul i se accelerează.

Nu se întâmplă nimic şi ajunse cu bine la Land Cruiser-ul parcat mult mai departe.

Trebuia neapărat să se destindă, aşa că se duse la pensiune. N-avea chef să mănânce singur.

*

Căldura golise terasa de la Mediterraneen, clienţii refugiindu-se în sala cu aer condiţionat, unde aproape toate locurile erau ocupate.

Terminară salata de langustă, iar Fatimata spuse cu voce şoptită:

— Îi vezi pe cei doi ţipi de la masa din spate? Sunt agenţi ai Direcţiei Siguranţei Statului.

Altfel spus, contraspionajul mauritan.

Brusc, lui Malko îi pieri pofta de mâncare. Gluma pe care o tăcuse cu Ira Medavoy devenea realitate. Încercând să-şi liniştească bătăile inimii, se uită la cei doi bărbaţi care păreau foarte interesaţi de masa lor.

— Îi cunoşti? o întrebă pe Fatimata.

— Da. La început, veneau să vadă ce face Brian.

Le era frică să nu fie asasinat de cei de la moschee. Şi-au pierdut mult timp în felul ăsta.

— Şi ce fac aici?

— Sigur sunt în misiune, pentru că solda nu le permite să vină într-un asemenea restaurant...

— Aş vrea să ştiu ce urmăresc, spuse Malko, mai neliniştit ca niciodată. Vezi ce poţi face. Ridică-te şi prefă-te că te duci la toaletă. Treci pe lângă masa lor. Poate că vor sta de vorbă cu tine.

— Mă duc.

Fatimata îşi etală silueta înaltă şi se îndreptă spre capătul restaurantului. Se întâmplă aşa cum prevăzuse Malko. Unul dintre cei doi bărbaţi îi făcu semn Fatimatei, care se opri la masa lor. Urmară câteva râsete, o conversaţie destul de lungă, apoi femeia îşi continuă drumul spre toaletă.

— Ei? făcu întrebător Malko după ce Fatimata se întoarse la masă.

— Mi-au spus că, în mod cert, eu îi iubesc pe americani! Ei însă îi cam dispreţuiesc, pentru că nu înţeleg Africa.

— Ţi-au vorbit de mine?

— Da, mi-au zis că tipii de la ambasadă i-au minţit.

Pulsul lui Malko se acceleră.

— De ce?

— Nu le-au spus şi lor că tu ai venit să-l înlocuieşti pe Brian.

Lui Malko îi dispăru nodul din stomac.

— Ţi-au vorbit despre asasinarea lui Brian?

— Da, spun că a fost manipulat de un salafist care a luat bani ca să-l ucidă. Încă îi avea asupra lui.

Şi ei minţeau, fiind imposibil să nu ştie că era

vorba de un membru al jandarmeriei mauritane.

— Ţi-au spus ce fac aici?

— Da, îi supraveghează pe cei trei indivizi din colţ, nişte traficanţi de droguri care plănuiesc aterizarea unui avion încărcat cu cocaină pe şoseaua Nouadibhou-Nouakchott. Operaţiunea ar trebui să aibă loc în noaptea asta.

Era cam departe de condamnaţii la moarte. Liniştit, Malko atacă friptura. Erotismul Fatimatei îl lăsa rece. Deocamdată, libidoul său dispăruse complet.

Îi rămăseseră mai puţin de douăsprezece ore până în momentul în care va şti.

Dacă optimismul lui „Papa Marseille” se dovedea nejustificat, putea fi luat la întrebări înainte de întâlnirea cu el.

Capitolul XXI

Asudat, Malko tropăia de nerăbdare, înaintând centimetru cu centimetru prin cel mai mare ambuteiaj pe care-l văzuse vreodată la Nouakchott. Încercă să ocolească bulevardul Nasser, închis pentru circulaţie cu nişte panglici galbene, în vederea zilei naţionale, care marca cincizeci de ani de existenţă a Republicii Mauritania, autorităţile hotărâseră să revopsească benzile albe de pe şosea, astfel încât parada militară să se desfăşoare în linie dreaptă...

În loc să facă asta în timpul nopţii, întrerupseseră circulaţia pe cel mai mare bulevard al oraşului, inclusiv în zona Pieţei Centrale... De aici se născuse aglomerarea monstruoasă de autovehicule blocate

pe străzile laterale, care încercau cu disperare să ajungă la destinaţie.

Se uită la ceas: douăsprezece şi douăzeci. Întârziase deja o oră la întâlnirea cu „Papa Marseille”, care era crucială.

Exasperat, Malko forţă trecerea şi ajunse în sfârşit într-un spaţiu liber. Se angajă pe o alee care se termina nu departe de hotelul El Amâne. Parcă maşina pe trotuarul larg şi nisipos şi se uită în jur.

Nici urmă de „Papa Marseille”.

Cu stomacul strâns şi cămaşa lipită de spate din cauza căldurii, încercă să-şi ordoneze gândurile.

Una dintre cauzele absenţei francezului putea fi o catastrofa absolută: descoperirea planului de evadare.

Ar fi trebuit să-l aştepte, mai ales pentru cele 100.000 de ouguiya pe care îi aducea Malko. Se uită spre intrarea hotelului El Amâne şi îşi spuse că, poate, francezul era acolo. Intrând în curtea interioară, nervii săi se destinseră dintr-odată. „Papa Marseille” era aşezat la umbră, în faţa unei sticle de bere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă francezul după ce Malko se aşeză în faţa lui.

— Totul e blocat din cauza refacerii şoselei.

Francezul clătină din cap, amuzat.

— Cretinii ăştia n-au aflat că defilarea a fost anulată? Mi-a spus prietenul meu din garda prezidenţială: le e teamă să nu-i provoace pe salafişti…

— Vreo noutate din închisoare? i-o tăie Malko.

„Papa Marseille” arboră un zâmbet larg.

— V-aţi făcut sânge rău de pomană. Nu e nicio

şopârlă, ci doar o măsură de rutină care ar fi trebuit să intre în vigoare de multă vreme; doar că gardienii s-au opus din toate puterile.

— De ce?

— Îi taxau pe cei cu telefoane mobile. Acum vor avea pierderi mari.

Malko se simţi brusc uşurat şi izbucni într-un râs nervos. Se calmă repede.

— În cazul ăsta, cum o să mă anunţaţi în momentul în care ies din închisoare?

„Papa Marseille” rânji.

— Fiind nişte indivizi religioşi, le-a venit o idee: chiar dacă sunt gata mai înainte, nu-şi încep călătoria prin tunel decât la începutul rugăciunii de dimineaţă. N-aveţi cum s-o rataţi, moscheea se află chiar vizavi. În plus, acţionând în acel moment, riscurile sunt mai mici: toţi credincioşii adevăraţi vor sta în genunchi, cu faţa spre Mecca.

— Şi dacă nu sunt gata?

— Vor fi: am făcut calculele finale. După părerea mea, ar putea ieşi chiar cu două sau trei ore mai devreme. Rămâne peste două zile. Ne întâlnim aici, la căderea nopţii, şi aduceţi tot ce îmi mai datoraţi.

— Nu staţi să vedeţi finalul operaţiunii?

— N-ar folosi la nimic. Nu mai putem comunica din cauza poveştii cu telefoanele mobile. Nu aveţi încredere?

Malko se forţă să zică „da” şi scoase din geantă plicul pe care francezul îl vârî imediat în buzunar. Apoi mai comandă o bere.

— Am avut mult noroc! conchise el. Fără surpări şi fără „turnători”. Dacă treceţi vreodată prin Atar, veniţi şi pe la mine. OK, atunci, pe mâine.

La aceeaşi oră. Aici e mai plăcut. Circulaţia va fi probabil la fel de încurcată.

Plecă primul, lăsând nota de plată în seama lui Malko. Nici acesta nu mai rămase mult, plecând să-i dea vestea bună şi lui Ira Medavoy.

*

— Dacă Dumnezeu ţine cu noi, conchise Malko la sfârşitul expunerii pe care i-o făcuse lui Ira Medavoy, în trei zile îi recuperăm pe ticăloşii ăia. Avem timp să punem la punct faza finală.

— M-am gândit deja la asta, mărturisi şeful staţiei. Schimbul trebuie securizat la maximum. În sensul ăsta, avem un avantaj asupra lor.

— Care?

— Bănuiesc că o să comunici prin Thuraya pentru a fixa locul întâlnirii.

— Da, aşa cred.

— Graţie ascultărilor noastre, în momentul în care unul dintre telefoanele lor emite, îl vom putea localiza.

— Şi pe urmă?

— Ţi-am spus că am modificat orbita unuia dintre sateliţii noştri militari. Acum, acoperă toată zona. La Tamanrasset, avem drone de tip Predator. În dimineaţa schimbului, vom lansa una pentru a putea supraveghea în timp real înaintarea celor din AQMI. Apoi…

Lăsă propoziţia în suspensie, însă Malko înţelesese.

— Îi veţi putea „intercepta” după ce noi ne-am recuperat ostaticii, iar ei se întorc la bază împreună

cu cei trei evadaţi.

— Mi-ar face o plăcere imensă să pun mâna pe Abu Zeid, dar e prea prudent pentru a se aventura atât de departe de bază. O să-l trimită pe unul dintre locotenenţii săi.

— Tot e mai bine decât nimic. Mă duc să mă întâlnesc cu Anouar Ould Haiba ca să punem la punct detaliile operaţiunii. Apropo, nu s-a vorbit deloc despre moartea colonelului Abu Khader?

— Nu, omologii mei sunt muţi, la fel şi presa…

Răsfoi un teanc de ziare de pe birou: *Orizont*, *Nouakchott Info, Tribuna, Deşteptarea.*

— Serviciile secrete mauritane sunt în mod sigur la curent, dar nu vor să facă valuri.

— Şi algerienii?

— Ei ştiu. Dar pentru a organiza o nouă operaţiune împotriva ta… Habar n-au dacă nu eşti protejat cumva de mauritani.

— Măcar de-ar ţine. Şi „Cavaleria”?

— Cei patru din forţele speciale sosesc în seara asta de la Bamako, via Dakar. Mă vor anunţa în legătură cu prietenii tăi. Probabil că aceştia vor veni mâine.

— Bine, încheie Malko, mă duc la Anouar Ould Haiba.

— Aşteaptă! mai întâi, mergem să reperăm vila din Las Palmas unde îţi vei duce „protejaţii”.

Cu o furgonetă Mercedes cu geamuri fumurii, extrem de anonimă.

*

Cartierul Las Palmas se afla în nord-vestul

Nouakchott-ului, la est de şoseaua spre Nouadibhou, marele oraş din nord. Ira Medavoy conducea maşina, iar Malko se aşezase alături.

Ajunseră la un rond mare, unde şoseaua traversa bulevardul Nasser.

— Este rondul Nouadibhou, îi explică americanul. Venind dinspre Nasser, nu ai cum să-l ratezi. Acum mergem mai departe. Pe dreapta, se vede „Salam Transport”.

Nici firma n-o putea rata: un depozit imens, cu o inscripţie roşie. Literele erau înalte de un metru.

— Peste cincizeci de metri, cotim la dreapta, îl anunţă americanul. Era un drum nisipos, mărginit de câteva case şi terenuri virane. Ira Medavoy îi arătă pe stânga o vilă mare, înconjurată de un zid destul de jos. Clădirea avea un singur etaj, gratii la ferestre şi acoperişul plat, cu un fel de turn rectangular în partea stângă.

Încetiniră şi trecură prin faţa porţii vopsite în verde.

— Se intră pe acolo, explică şeful staţiei. Maşinile pot fi parcate în spatele casei, unde nu sunt vizibile de pe drum.

În continuare, trecură de un teren viran, apoi de alte două case, ceva mai mici. În faţă, un păstor bătrân păştea oile sub privirile moleşite ale unei cămile îngenuncheate. Când îl depăşiră, nici măcar nu ridică ochii.

— Cartierul e liniştit, conchise americanul. O să găseşti drumul?

— Cred că da.

Întoarseră în dreptul unui rond unde solul era accidentat. Malko îşi spuse că numărătoarea inversă

începuse şi că de-abia de-acum se va confrunta cu cele mai mari riscuri. Îi mai rămânea să restrângă modalităţile de schimb al ostaticilor.

*

Cunoştea drumul. După ce parcă Land Cruiser-ul de-a lungul zidului moscheii, împinse poarta şi se îndreptă spre clădirea unde se afla biroul lui Anouar Ould Haiba.

Nu întrebă nimic pe nimeni.

O voce blândă strigă ceva în arabă atunci când bătu la uşa biroului.

Văzându-l pe Malko, Anouar Ould Haiba puse pe masă documentul pe care-l citea şi se albi la faţă.

Când vizitatorul se apropie de birou, privirea îi alunecă într-o parte şi făcu un gest de apărare.

— Ţi-e frică? întrebă Malko.

Anouar Ould Haiba coborî vocea.

— L-aţi omorât...

— De unde ştii?

— Ştiu.

— E mort, trase Malko concluzia. Asta ar trebui să te liniştească. Nu mai are cum să te denunţe. Dar n-am venit să vorbim despre el.

Micul mauritan se destinse dintr-odată.

— Atunci, de ce?

— Vreau să pun la punct schimbul de ostatici.

Anouar Ould Haiba îngheţă.

— Sunt liberi?

— Nu, dar dacă totul merge bine, vor fi în curând. Cred că Abu Zeid a prevăzut un mod de operare pentru a realiza schimbul.

— Aşa e, confirmă Anouar Ould Haiba. Trebuie făcut foarte departe de aici, în mijlocul deşertului. Dumneavoastră veniţi cu cei trei deţinuţi mujahedini, iar el cu americanii.

— Cum o să comunic cu el?

Mauritanul trase un sertar şi scoase o foaie de hârtie.

— Aveţi pe ce nota?

Malko îşi scoase carneţelul.

— Iată numărul telefonului Thuraya la care trebuie să sunaţi după ce schimbul a fost pregătit: 8881650 682 505. Chiar dacă nu vă răspunde nimeni, veţi fi contactat imediat.

— Şi banii?

Anouar Ould Haiba lăsă modest ochii în jos.

— Mi-i daţi mie înainte de a pleca din Nouakchott. O să-i predau apoi şeicului Abu Zeid.

Malko îşi stăpâni cu greu surpriza: prin urmare, acest individ bondoc şi bonom, cu un aer inofensiv, juca un rol important. Şi de încredere. Şi, în plus, trădase...

Îşi strecură carneţelul în buzunar şi se ridică.

— E o chestiune de câteva zile. Nu eu vin cu banii.

Mauritanul făcu un gest care însemna că asta n-avea nicio importanţă.

Pe drumul de întoarcere, Malko remarcă faptul că nu mai exista nicio urmă a atentatului eşuat. Alte butelii de gaz erau acum oferite spre vânzare şi toate resturile dispăruseră.

Se simţea aproape euforic.

Chiar dacă mai erau atâtea de făcut.

*

Grănicerul de la Poliţia de Frontieră examină rapid paşaportul diplomatic algerian care-i fusese prezentat. Numele deţinătorului era Ramtane Amari şi venea să-şi ia în primire funcţia de al doilea secretar al Ambasadei Algeriei la Nouakchott.

Ofiţerul verifică doar fotografia. O figură aspră, cu o cicatrice neregulată pe nasul spart, dedesubtul unei priviri îngheţate.

— Bun venit la Nouakchott, zise poliţistul zâmbind.

Diplomatul era aşteptat de o maşină a ambasadei.

Pe drum, Ramtane Amari rătăci cu privirea asupra străzilor prăfoase şi aglomerate. Mai fusese în Mauritania, cu multă vreme în urmă şi sub un alt nume.

De data aceasta, deplasarea fusese neaşteptată, îl scoseseră din biroul lui din cadrul Statului-Major al Securităţii Militare din Alger şi-l trimiseseră pe nepusă masă la Nouakchott. Obiectivul: să împiedice cu orice preţ uneltirile americanilor. Şi, într-un plan secundar, să-şi răzbune predecesorul, ucis probabil de CIA.

Capitolul XXII

— Au sosit prietenii tăi, anunţă Ira Medavoy după ce Malko intră în birou.

Era clar o zi fastă.

Îl urmă pe american de-a lungul holurilor, până ajunseră la bungaloul rezervat oaspeţilor aflaţi în trecere.

Chris Jones şi Milton Brabeck de-abia avură forţa să se ridice... Păreau destul de „şifonaţi”, năuciţi, cu

privirea stinsă.

Chris avu, în fine, curajul să stea pe picioarele lui şi să strângă falangele lui Malko în palma sa enormă.

— *My God!* Aici e ca la ecuator! exclamă el. La Washington ninge...

— Aici nu ninge niciodată, îl asigură Malko. Dar fii liniştit, dacă totul merge bine, sejurul vostru nu se prelungeşte...

— Lucrurile nu merg bine niciodată, zise Milton Brabeck pe un ton profetic. O să fie şi mai cald?

— Nu imediat, jură Malko.

Deşi îşi păstraseră staturile impresionante ce aminteau de nişte gorile, cei doi americani păreau să-şi fi pierdut o mare parte din însuşiri.

— Sunt multe boli pe-aici? întrebă Chris Jones.

— Câteva, mărturisi pudic Malko, dar pot fi evitate dacă sunteţi foarte atenţi, adică nu beţi apă şi nu mâncaţi legume. Veniţi să vă dau detaliile.

Secretara îi conduse până la bufetul ambasadei, pustiu la ora aceea.

Văzând cafeaua americană, brioşele şi produsele de patiserie vieneze, cele două „gorile” fură cât pe-aci să plângă de fericire. Malko trebui să aştepte să se sature pentru a le detalia misiunea. Chris Jones era indignat.

— Vrei să spui că o să ajutăm să evadeze nişte nemernici de terorişti? E dezgustător.

— Sunt întru totul de acord cu tine, întări Malko. Numai că ăsta e singurul mod de a evita decapitarea celor cinci membri ai Agenţiei. Cel de-al şaselea asta a păţit.

Uciderea sălbatică a lui Judith Thomson fusese

ascunsă cu grijă membrilor CIA care nu aveau legătură cu dosarul.

Milton Brabeck îşi recăpătă sângele rece.

— Înţeleg, zise el, dar am venit tară artilerie. Pe cursele astea comerciale nu poţi să iei cu tine nici măcar o pilă de unghii.

— Am prevăzut asta, îl linişti Malko. O să vă dăm tot ce e nevoie din stocurile ambasadei. În plus, n-o să fiţi singuri. Au sosit deja patru ţipi din forţele speciale.

— Ah, sunt cei patru irochezi din sala de gimnastică, exclamă Chris Jones. Cu capetele alea rase, nu trec deloc neobservaţi…

— S-ar putea să avem nevoie de ei, zise Malko. Încă nu v-am spus totul: dacă lucrurile merg bine, o să facem schimbul în mijlocul deşertului, la câteva sute de kilometri de Nouakchott. Acolo vom fi singuri. „Irochezii” ne-ar putea fi utili… Bun, acum o să vă fac cunoştinţă cu această capitală încântătoare…

*

Cei doi americani făcură ochii mari în faţa acestui oraş plat, cu case plate, semănând între ele, şi cu un potop de Mercedes-uri.

— Oamenii de-aici au lovele, nu glumă! remarcă Milton Brabeck, sunt mai multe Mercedes-uri ca la New York.

— Nu, sunt foarte săraci, îl corectă Malko, iar Mercedes-urile sunt foarte vechi. Au în medie cam un milion de kilometri…

— *My God!* exclamă Chris Jones, care avea un

anumit simţ al mecanicii.

Merseră pe bulevardul Nasser, strecurându-se printre Mercedesiuri şi căruţe trase de catâri.

— La te uită, livrează bere la domiciliu, observă Chris Jones.

— Nu e bere, ci apă, îl corectă din nou Malko. Aici apa potabilă e drămuită, iar alcoolul interzis, în afară de restaurantele pentru străini. OK, ne apropiem de închisoare. Uitaţi-vă bine. Este chiar în faţa moscheii.

Încetini, iar cele două „gorile” îşi lipiră feţele de geamurile fumurii.

— Ia uite, e bine păzită! remarcă Milton Brabeck, descoperind două posturi de pază exterioare, dotate cu mitraliere uşoare. Le neutralizăm cu RPG?

— N-o să fie nevoie, îl linişti Malko. Au săpat un tunel şi vor ieşi în zona asta.

Opri în faţa vămii, stârnind curiozitatea suspicioasă a santinelelor. Arătând spre trotuarul nisipos, explică:

— Vor ieşi pe-aici. Noi îi aşteptăm şi îi ducem direct în ascunzătoare.

— Şi irochezii?

— Vor sta într-o altă maşină, ceva mai departe. Intervin în cazul în care apare vreo complicaţie.

Porni mai departe şi se îndreptă spre nord, trecând de rondul Nouadibhou, până la vila reperată în ajun împreună cu şeful staţiei.

Opri câteva secunde în faţa ei.

— Imediat după evadare, venim aici şi nu ne mişcăm până la faza finală, câteva zile mai târziu, când va trebui să plecăm din Nouakchott şi să facem schimbul de ostatici. Aţi înţeles?

— Din păcate, da! oftă Milton Brabeck. Oamenii de-aici ne au la inimă?

— Nu prea, trebui să mărturisească Malko, dar simt pacifişti. În plus, avem ordine stricte să evităm pierderile colaterale. Nu uitaţi că suntem agenţi clandestini. Ceea ce am aflat despre închisoare nu te îndeamnă deloc s-o încerci.

— Eu prefer să mă sinucid, suspină Chris Jones cu un impuls eroic. Trebuie să fie plină de bestii.

— N-o să ajungem acolo! afirmă Malko. Deocamdată, ne întoarcem acasă... Nu vă mişcaţi până în ziua Z.

— O să ne îndopăm cu hamburgeri! îl asigură Milton Brabeck.

*

Anouar Ould Haiba tresări văzând că uşa biroului se deschide tară să fi auzit vreo bătaie înainte. Un necunoscut rămase în prag, faţa lui trezind frică: nasul turtit, deformat, cu o cicatrice în zigzag, privirea rece ca moartea. Pătrunse în încăpere şi întrebă în arabă, cu un puternic accent algerian:

— Tu eşti Anouar Ould Haiba?

— Da.

— Vin din partea prietenului tău, Smain.

Mauritanul simţi cum i se înmoaie picioarele.

Era imposibil, Smain Abu Khader murise... Interlocutorul lui ajunse lângă birou şi preciză:

— Un fel de-a spune. Ştiu ce i s-a întâmplat, dar cred că eraţi destul de apropiaţi...

Năucit, Anouar Ould Haiba nici măcar nu se gândise să-i ofere un scaun. Colonelul se aşează din

proprie iniţiativă, intrând brusc în subiect.

— Preiau misiunea colegului meu, spuse el, şi am nevoie de tine. Ce ştii despre planurile americanilor?

Micul mauritan fu cât pe-aci să răspundă „nimic”, apoi instinctul de conservare îl aduse la realitate: avea în faţa lui un ucigaş. Asta emana acest om prin toţi porii.

— Sunt în faza finală, spuse el. Agentul care se ocupă de misiune mi-a făcut o vizită. Voia să ştie modalităţile de întâlnire cu oamenii lui Abu Zeid... I-am dat numărul telefonului Thuraya la care trebuie să sune după evadare. Aici se termină rolul meu. N-o să mă mai întâlnesc cu el.

Încerca să exprime sinceritate, rugându-se lui Allah ca omul acela să iasă din biroul lui.

Colonelul îi aruncă o privire inchizitorială.

— Se duc la întâlnire cu prietenii tăi imediat după evadare?

Anouar Ould Haiba îşi frânse mâinile grăsuţe.

— Nu ştiu, nu mi-a zis nimic. Nu are încredere în mine.

Colonelul Ramtane Amari nu răspunse. De la sosirea la Nouakchott, se cufundase în dosarul predecesorului său, căutând elemente care să-i permită să împiedice evadarea. Nu prea existau multe: adresa acestui agent CIA, Malko Linge, descrierea sa, numele presupusei lui amante, Fatimata, fosta prietenă a lui Brian Kennedy. Se pare că aceasta locuia la o pensiune, nu departe de hotelul Tfeila.

Din reţeaua colonelului Abu Khader, Anouar Ould Haiba era primul pe care-l vedea.

Instinctul îi spunea că nu minte.

— Dă-mi numărul telefonului Thuraya, ceru el.

Mâinile lui Anouar Ould Haiba tremurau atât de tare, încât îşi rupse o unghie atunci când deschise sertarul.

Colonelul Amari îşi notă numărul cu grijă, se ridică şi îi întinse o carte de vizită.

— Iată numărul meu de mobil. Dacă afli ceva, sună-mă.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să „reactiveze” reţeaua de „ucenici” înfiinţată de colonel. Avea mare nevoie de ea pentru a pune la punct supravegherea ţintei sale... Era singura şansă de a se opune planului american.

Următoarea vizită avea ca subiect o „iscoadă” folosită adesea de Abu Khader. Era capabilă să urmărească oamenii fără să fie remarcată.

*

Malko se destindea pe marginea piscinei din hotelul Tfeila. Ultimele treizeci şi şase de ore se scurseseră într-o atmosferă de calm înşelător, înainte de prânz, îi trimisese lui „Papa Marseille” ultima tranşă din banii destinaţi cumpărării gardienilor şi se pregătea să se întâlnească eu el pe la şapte seara pentru a-i înmâna a doua parte din suma promisă.

În principiu, era ultima lor întâlnire. Ira Medavoy dăduse toate instrucţiunile pentru a putea intra cu Land Cruiser-ul în incinta ambasadei, cu scopul de a încărca discret teancurile de bancnote de 2.000 de ouguiya.

Apoi, nu-i mai rămânea decât să se roage să nu fie

vorba de o imensă cacealma pusă la cale de francez. În realitate, nu exista nicio dovadă legată de ceea ce se petrecuse în închisoare.

În cel mai rău caz, avea şansa să ajungă pensionar şi îşi pierdea reputaţia.

Ora cinci: se ridică. Fatimata îi spuse imediat:

— Poţi să mă laşi la pensiune? Trebuie să mă duc la cumpărături cu Marina…

*

Pentru a-l putea urmări pe agentul CIA, Ould Meydda „împrumutase” taxiul vărului său cu banii primiţi de la colonelul Amari. Parcase pe trotuarul din faţa hotelului Tfeila, acolo unde mai aşteptau şi alte taxiuri.

Astfel, nu atrăgea atenţia prin nimic.

Când văzu Land Cruiser-ul ieşind din parcarea hotelului, demară şi el, dar trebui să păstreze o anumită distanţă, pentru că maşina de teren se angajă pe drumul care ducea la pensiune. O depăşi şi întoarse ceva mai departe: era o fundătură.

După câteva secunde, Land Cruiser-ul reapăru şi se îndreptă spre bulevardul Charles de Gaulle.

*

Malko sosi primul. Lăsase geanta de piele cu bani în Land Cruiser-ul din parcarea hotelului El Amâne.

Mamadou, barmanul, un senegalez negru ca tăciunele, se grăbi spre el.

— Şefu’, am primit şampanie zaireză!

Malko refuză: încă nu venise momentul să

sărbătorească.

Trebuia să se întâlnească cu Fatimata pentru cină. Nu mai vorbiseră despre evadare şi nu-i spusese nimic în legătură cu vila din cartierul Las Brisas. Ea era în continuare convinsă că evadaţii vor fi „stocaţi” în ruinele hotelului de pe plajă.

Avu timp să-şi bea berea. Părul alb al lui „Papa Marseille” apăru la intrarea în patio. Francezul se aşează lângă el cu un zâmbet larg.

— Cred că totul e în regulă!

— Sigur?

— Am eu aerul că glumesc? Azi-noapte au muncit ca disperaţii. Unul dintre ei chiar a leşinat. În plus, au fost nevoiţi să degajeze o mică surpare de teren. E momentul să încheiem: nu mai e loc pentru pământ! Încăperea în care a fost depozitat dă pe-afară.

Coborî vocea.

— Aveţi banii?

— Da.

— Unde sunt?

— În maşină.

— Duceţi-vă după ei. E mai prudent.

Malko se supuse şi reveni cu geanta de piele care conţinea treizeci de milioane de ouguiya. Francezul o mângâie cu privirea.

— Pot să mă uit?

— Aici?

— Nu.

Vorbi ceva cu barmanul, care-l duse într-o cameră liberă. La întoarcere, radia.

— Astăzi eu fac cinste cu şampanie! Mamadou, adu-ne o zaireză!

Barmanul se pregătise. Veni în fugă cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes 1999 şi preciză:

— Asta e din stocul ambasadorului!

Destupă sticla cu religiozitate, iar „Papa Marseille” îşi goli cupa cu ochii închişi.

— La naiba, ce bună el Cred că o să iau şi la Atar. Mă bucur că v-am cunoscut.

Se servi din nou cu şampanie. Malko îl observa: ori reuşise o lovitură de maestru, ori era un actor desăvârşit.

— Sapă deja de o săptămână, remarcă el, oare în închisoare nu a remarcat nimeni nimic?

— Toată lumea e la curent, răspunse amuzat „Papa Marseille”. În afară de gardienii „răi”, bineînţeles. Mâine dimineaţă o să se cam golească. Eu o să fiu deja la Atar, dar o să mă gândesc la dumneavoastră.

Malko observă că i se uscase gura din cauza tensiunii nervoase. Îşi mai puse şampanie.

Francezul râgâi satisfăcut şi spuse:

— O să apară o mică problemă, dar cred că ne vom descurca.

Lui Malko îi îngheţă sângele în vine. Gâtuit de emoţie, aşteptă ca francezul să dezvăluie „mica” problemă.

Capitolul XXIII

Malko trebui să aştepte ca „Papa Marseille” să golească mai multe cupe de Taittinger înainte de a binevoi să explice.

— Prietenul meu Youssouf, gardianul-şef, m-a

informat că, de câteva zile, au apărut patrule de poliţie care trec regulat prin faţa închisorii, în fiecare noapte, însă la ore diferite. Dacă vă observă maşina parcată acolo, o să vă controleze.

— Care e rostul acestor patrule?

— Au apărut în oraş tot felul de zvonuri nebuneşti. Se tem că AQM1 va încerca să-i elibereze pe mujahedini.

Malko se aşteptase la mai rău.

— O să fac în aşa fel încât să ajung acolo cu câteva minute înainte de prima rugăciune.

— *Inch' Allah!* oftă „Papa Marseille". Până aici, am avut noroc. Să sperăm că aşa va fi până la sfârşit.

Tonul lui exprima detaşare: în momentul critic, el va fi deja în Atar...

Scoase din frapieră sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes, o privi emoţionat şi îşi turnă în cupă ce mai rămăsese. Malko îl aduse la realitate.

— Sunteţi sigur că autorităţile din închisoare nu ne-au întins vreo capcană?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că ne-au lăsat să organizăm evadarea ca să ne prindă în flagrant delict.

Francezul scutură din cap.

— Nu, nu sunt atât de parşivi încât să recurgă la un asemenea truc.

— Cum au reacţionat cei trei condamnaţi la moarte?

— Ei spun că e voinţa lui Dumnezeu. Li s-a spălat creierul cu înălbitor. Bun, mai am ceva pentru dumneavoastră.

Scoase din buzunar o hârtie pe care o întinse pe

masă.

Malko recunoscu un plan sumar al zonei care cuprindea închisoarea şi clădirea vămii. O cruce desenată cu cerneală albastră indica un loc de pe trotuarul şoselei, aproape de poarta vămii.

— După calculele lor, acolo se termină tunelul, explică „Papa Marseille”. Evident că se pot înşela, dar am verificat: e cam pe-acolo.

Malko puse documentul în buzunar, iar francezul se ridică şi îi întinse mâna.

— Dacă treceţi prin Atar, veniţi şi pe la mine! spuse el râzând.

*

Şedinţa avea loc în sala de conferinţe rechiziţionată de Ira Medavoy. Participau cei patru „irochezi” din forţele speciale, care păreau total absenţi, Milton Brabeck, şeful staţiei şi Malko. Acesta din urmă îşi încheie explicaţiile.

— Vor fi două maşini, conchise el. Land Cruiser-ul, în care ne vom afla eu şi Fatimata, iar cel de-al doilea autovehicul va fi parcat puţin mai departe, pe trotuarul din faţă, la umbră, iar în el se vor găsi Chris, Milton şi „cavaleria”. Voi opri cât mai aproape de locul în care ar trebui să se termine tunelul. O să ajung cu puţin timp înainte de rugăciune. După ce-l văd pe primul evadat, Chris şi Milton mi se alătură. Nu uitaţi că oamenii care vor ieşi la suprafaţă sunt prizonierii noştri şi că, poate, vor dori să ne tragă clapa. Din fericire, nu pot ieşi decât unul câte unul. Adâncimea puţului trebuie să fie de vreo doi metri. Prin urmare, îi culegem pe rând, îi „securizăm” şi îi

urcăm în spatele Land Cruiser-ului.

— Avem legături de plastic, anunţă Chris Jones. Pe astea le folosim în Irak şi în Afganistan. Sunt foarte solide…

— Perfect, aprobă Malko. După ce-i avem în mână pe toţi trei, plecăm, iar „cavaleria” vine în spatele nostru. Dacă nu întâmpinăm niciun fel de rezistenţă, ne ducem direct la Las Palmas. Grilajul va fi deschis, astfel încât să putem intra rapid. În cazul în care ni se întinde vreo capcană, „cavaleria” va încerca să-i oprească pe urmăritori.

— Cum? întrebă un sergent-major cu capul ras.

— Cu cât mai puţine pierderi posibil, recomandă Malko. Trageţi în pneuri, nu în ocupanţii maşinilor. Important e să ne piardă urma, altfel misiunea e compromisă.

— Există o metodă bună, zise irochezul cu capul ras. Îi lovim pur şi simplu. Un accident…

— De ce nu? Voi hotărâţi. Însă, chiar dacă se trage asupra voastră, tară rafale demente… S-a înţeles?

— *Yes, sir,* răspunseră în cor.

Interveni şi şeful staţiei.

— În cazul în care veţi fi obligaţi să vă predaţi, pretindeţi că eraţi acolo pentru a căuta fete. Cum zona este considerată periculoasă, v-aţi luat armele. Pe urmă, o să facem tot posibilul să vă scoatem din bucluc. Alte întrebări?

În faţa tăcerii generale, trase concluzia:

— Odihniţi-vă toată ziua şi fiţi pregătiţi de acţiune începând cu ora cinci dimineaţa.

Malko rămase singur cu şeful staţiei, care întrebă imediat:

— De ce o amesteci şi pe prietena ta, Fatimata? E

un risc care ne pune securitatea în primejdie. E împotriva tuturor regulilor.

Malko zâmbi.

— Ştii, Ira, regulile acestei operaţiuni... Ne petrecem timpul încălcându-le. Fatimata ştie deja lucruri pe care, dacă ar fi vrut să trădeze, le-ar fi divulgat. În plus, am un motiv precis pentru care o iau cu mine.

Îi explică americanului riscul suplimentar.

— Dacă o patrulă de poliţie descoperă un bărbat singur într-o maşină parcată în faţa închisorii, lucrurile pot lua o întorsătură neplăcută. Dacă e vorba de un cuplu, şansa de a scăpa este mai mare.

— OK, fa cum vrei! se resemnă Ira Medavoy. Eu am obţinut de la Langley un ordin scris pentru participarea mea la „Blackbird”. Îţi imaginezi consecinţele dacă mauritanii reuşesc să facă legătura între staţie şi trucul ăsta nebunesc...

— Dar tu îţi imaginezi consecinţele dacă aş primi un glonţ în cap? replică Malko.

Ira Medavoy preferă să nu răspundă.

*

Fatimata şi Malko cinau la „Méditerranéen”. Femeia pălăvrăgea veselă. Era încântată că mânca langustă.

— Împreună cu Marina, am comandat nişte *romibeyes*[36] superbe, zise ea, dar n-o să le am decât mâine sau poimâine. O să-ţi placă, sunt sigură.

Malko afişă un zâmbet cam absent. Încă nu-i spusese nimic despre rolul pe care urma să-l joace

36 O ţinută foarte sexy – bluză şi fustă scurtă.

şi, cu atât mai puţin, despre dată: adică, peste câteva ore.

Fatimata păru încântată atunci când se îndreptă spre Tfeila, nu spre pensiune. Era un fel de promovare.

După ce ajunseră în cameră, aşa cum îi era obiceiul, se lipi de Malko... Acesta o respinse cu blândeţe.

— Înainte de asta, trebuie să-ţi spun ceva. E legat de noaptea aceasta.

— Ah! Dar asta nu te împiedică să...

— Nu, sigur că nu, dar vreau să te întreb dacă eşti dispusă să vii cu mine.

Femeia păru stupefiată.

— Pentru ce? Eu nu sunt o războinică.

— O să-ţi explic, spuse Malko. Nu eşti obligată să accepţi dacă ţi se pare că e prea riscant.

Fatimata îl ascultă fără să-l întrerupă şi veni din nou să se lipească de el.

— Cred că pot face asta.

— Rişti un glonţ în cazul în care...

— Mă aperi tu! Ce facem până la patru dimineaţa?

Pântecul lipit de cel al lui Malko sugera răspunsul.

— Aşteaptă să mă odihnesc puţin mai întâi, îi răspunse el.

Se întinseră pe pat, iar Malko simţi brusc cum îl cuprinde oboseala. Tensiunea nervoasă dura de prea multă vreme. Ultimele ore fuseseră decisive. Până în acest moment, nu tăcuse altceva decât să se pregătească. De-acum, era timpul pentru acţiune.

Fatimata stătea lângă el, respectându-i oboseala. Stinseseră becurile, iar singura sursă de lumină

rămăsese ecranul televizorului. Malko aţipi.

Se trezi atunci când simţi căldură la nivelul abdomenului. Deschise ochii şi o văzu pe Fatimata întinsă de-a curmezişul patului. Îi lingea pântecul!

— Eşti prea încordat, murmură ea, o să te destind un pic, ca să te simţi bine.

Malko se crezuse incapabil de o erecţie, însă Fatimata îi dovedi că se înşelase. În cele din urmă, recunoscător, se lăsă în voia gurii ei; apoi, femeia rămase nemişcată, în aceeaşi poziţie. Malko nu se putu opri să nu se uite la acele luminoase ale ceasului la fiecare sfert de oră.

Noaptea era lungă. Se ridică şi se duse să privească stelele.

Fatimata părea lipsită de orice griji, ca un copil.

La ora două, nu mai rezistă.

— Mergem să ne întâlnim cu ceilalţi, spuse el.

Întâlnirea fusese fixată în faţă la Flamingo, unde exista un local de noapte foarte frecventat. Maşinile lor puteau trece neobservate.

*

Pentru a se destinde, luaseră câte un suc de fructe de la bar. Restul echipei nu sosise încă.

Ieşind din local, Malko cercetă maşinile parcate în faţa restaurantului şi reperă ceva mai departe un Land Cruiser cu şasiul lung. Apropiindu-se de el, şoferul semnaliză cu farurile.

Erau ei.

Silueta masivă a lui Chris Jones se dădu jos din maşină.

— Niciun contraordin? întrebă el.

— Nu, sunteţi toţi?

— Da, Milt e la volan, iar irochezii în spate.

— OK, conchise Malko, plecăm peste o jumătate de oră. Voi veniţi în spatele meu. Trecem mai întâi de moschee şi eu cotesc la dreapta, pe lângă vamă, apoi mă întorc până la o benzinărie Star, care va fi închisă. Voi rămâneţi acolo, iar eu mai merg vreo treizeci de metri şi mă opresc pe trotuarul stâng, în faţa vămii. Astea vor fi poziţiile noastre finale. Până la apelul muezinului pentru prima rugăciune, nu se mişcă nimeni. După ce începe evadarea, tu şi Milton Brabeck veniţi cu mine, iar ceilalţi rămân în a doua maşină. Pe urmă, ştiţi ce aveţi de făcut.

— *Roger!* zise simplu „gorila” înainte de a se sui în Land Cruiser.

Malko se întoarse şi el la maşina sa, în care Fatimata îl aştepta fumând o ţigară.

Oamenii intrau şi ieşeau din localul de noapte, veseli şi, uneori, ameţiţi.

Habar n-aveau ce urma să se întâmple.

*

Când ceasul său arătă patru şi jumătate, Malko demară, verificând cu coada ochiului dacă cealaltă maşină îl urma.

La intersecţia cu bulevardul Charles de Gaulle era oprită o maşină de poliţie, cu farurile stinse. Poliţiştii care supravegheau rondul nu-l opriră. Brusc, îşi dădu seama că strângea de volan să-l sfărâme. După încă zece minute, opri la unul dintre puţinele semafoare în funcţiune, apoi intră pe bulevardul Nasser şi, continuându-şi drumul aşa cum plănuise,

lăsă în urmă moscheea pe stânga şi închisoarea pe dreapta. Chris şi Milton se ţineau după el.

Întoarse şi opri câteva clipe sub copertina benzinăriei Star. Pustiu.

Cel de-al doilea vehicul rămase şi el pe loc şi stinse farurile.

Malko plecă mai departe, parcurse cam douăzeci de metri şi ieşi de pe şosea pentru a urca pe trotuarul nisipos, încercând să se poziţioneze în funcţie de locul pe unde vor ieşi prizonierii.

Opri şi se uită în jur. În stânga, porţile închise ale vămii. În faţă, o clădire neluminată, iar pe partea cealaltă a străzii, minaretul moscheii mauritane.

Două Mercedes-uri trecură încet, apoi urmă un camion. Circulaţia era rară, iar întunericul deplin. Nu se lumina decât cel puţin peste o oră.

Privi solul din jur. Oare pe unde aveau să iasă prizonierii?

I se părea ireal. Lângă el, Fatimata îşi mai aprinsese o ţigară pentru a-şi ascunde nervozitatea. Malko îşi stăpânea cu greu emoţia. Se puteau întâmpla atâtea lucruri!

Chemarea la rugăciune, care izbucni din minaret, îl luă prin surprindere.

Deveni şi mai încordat. În mod normal, evadaţii trebuiau să iasă din tunel dintr-un moment în altul. Deodată, zări în spatele lui farurile unei maşini. Aşteptă, simţind cum i se accelerează pulsul.

Farurile luminară interiorul Land Cruiser-ului, dar vehiculul din spate nu dădea semne că ar vrea să plece mai departe.

Evadaţii urmau să iasă din pământ dintr-o clipă în alta.

Capitolul XXIV

Cu un gest spontan, Fatimata se aruncă în braţele lui şi îl sărută pasional, fără să se prefacă. Erau în plină acţiune atunci când auziră o bătaie în geamul de lângă şofer. O siluetă în uniformă se ivi din penumbră.

Malko se desprinse din îmbrăţişare, coborî geamul şi dădu nas în nas cu faţa severă a unui militar care-l interpelă în franceză.

Din cauza chemării muezinului, Malko nu prea înţelese ce-i spunea.

Fatimata îi sări imediat în ajutor, vorbind cu poliţistul în hassaniya. Conversaţia dură destul demult. Malko stătea ca pe jăratic: în fiecare secundă, evadaţii ar fi putut ieşi din tunel, iar catastrofa ar fi fost totală... în fine, văzu cum chipul mauritanului se destinde, iar Fatimata îi spuse:

— Porneşte! A zis că, din cauza închisorii, e interzis să staţionezi aici şi că nu ar trebui să avem nicio activitate sexuală în timpul rugăciunii.

Malko se grăbi să se conformeze. Slavă Domnului, poliţiştii nu remarcaseră cea de-a doua maşină staţionată în umbra benzinăriei Star.

Ajunse la strada cu moscheea şi coti imediat la dreapta. Asta îi permise să vadă că maşina de poliţie demarează şi se îndepărtează. Erau puţine şanse să revină curând, dar îşi impuse să mai meargă un kilometru înainte de a se întoarce, numărând în gând secundele.

Când farurile luminară din nou locul pe care-l părăsise cu câteva minute în urmă, crezu că face un

infarct. Zări în apropiere o încăierare între mai multe persoane. Opri maşina şi îi recunoscu pe Chris Jones şi Milton Brabeck. Aceştia se luptau să-i lege pe doi ţipi mai mici decât ei, care se zbăteau furioşi!

Sări jos din maşină şi alergă spre ei.

Observă o gaură întunecată în trotuarul nisipos: gura tunelului. Tocmai ieşea cineva. Distinse un cap şi doi umeri: al treilea evadat.

Malko îl trase afară, apucându-l de subsuori, şi îl ridică în picioare. Prizonierul se zbătu furios şi îl înjură în arabă.

Chris Jones, cu genunchii şi cu toate cele 95 de kilograme ale sale în spinarea primului evadat, îi lega mâinile la spate cu o bandă de plastic. Apoi îl ridică în picioare ca pe un fulg şi îl aruncă în partea din spate a Land Cruiser-ului. Reveni imediat şi îl ajută pe Malko să-l lege pe ultimul evadat. Fără să stea pe gânduri, îl doborî cu o lovitură seacă în ceafa.

Schelălăitul din moschee încetă în clipa în care ultimul evadat fu aruncat ca un sac în partea din spate a Land Cruiser-ului.

Liniştea bruscă îi provocă lui Malko o răbufnire de nervozitate. Avu impresia că întreg Nouakchott-ul îl urmărea.

Se aruncă la volanul Land Cruiser-ului. În spate, cele două „gorile” şi cei trei evadaţi formau o masă confuză care emitea tot felul de gemete...

În clipa în care demară, zări un alt cap care ieşea la suprafaţă din tunel. În câteva minute, străzile oraşului vor fi pline de evadaţii din închisoare... După ce ajunse pe bulevardul Nasser, coti la dreapta şi se îndreptă cu viteză moderată spre

cartierul Las Brisas. Farurile din spatele lui indicau faptul că „irochezii” îl urmau.

Până la vilă, nimeni nu rosti un cuvânt.

Malko sări din maşină şi deschise poarta. În mai puţin de un minut, autovehiculele se goliră. Cei trei evadaţi fură duşi înăuntru şi aşezaţi pe jos într-o cameră ce dădea spre grădină.

Doi „irochezi” se pregăteau să le aplice pe gură şi pe ochi o bandă de plastic maronie: procedura standard în cazul prizonierilor, aplicată în Irak şi Afganistan.

Malko compuse rapid un SMS şi i-l trimise şefului staţiei: „Vulturii s-au întors.”

De-abia acum o zări pe Fatimata în spatele lui, vizibil tulburată.

— Mi-a fost atât de frică! mărturisi ea.

— Ai fost formidabilă! exclamă Malko. Fără tine, s-ar fi ales praful. Aş vrea să-mi mai faci un serviciu: să le explici prizonierilor că nu le va face nimeni niciun rău, dar să nu încerce să comunice cu exteriorul. Vor rămâne aici până la schimbul cu ostaticii americani.

Se duseră în camera în care se aflau evadaţii, iar Fatimata le transmise în hassaniya mesajul lui Malko.

Evident că nu aveau îngăduinţa să răspundă…

Malko nu-şi mai dorea decât un singur lucru: să doarmă. După ce se asigură că doi „irochezi” stăteau de pază, urcă la etaj împreună cu Fatimata. Camera dădea spre o terasă largă. Din cauza climatizării oprite, era foarte cald. Deschise uşa culisantă şi se aventură pe terasă, învăluit imediat de o briză călduţă. În faţa lui, acoperişurile plate se

întindeau la nesfârşit. O geană de lumină se zărea la est: în curând, va fi ziuă.

Ascultă zgomotele oraşului: nimic, nici sirene, nici focuri de armă. Doar motoarele unor maşini. Aparent, evadarea nu fusese încă descoperită.

Când se întoarse în cameră, Fatimata era întinsă pe pat, complet îmbrăcată.

Se lungi lângă ea şi adormi înainte de a pune capul pe pernă.

*

Ira Medavoy fixa telefonul cu privirea de parcă s-ar fi pregătit să-l muşte: era terorizat de ideea că va suna. Din zori, posturile de radio şi de televiziune din Nouakchott nu vorbeau decât despre masiva evadare din închisoarea celor „o sută de metri”. Patruzeci şi şapte de deţinuţi dispăruseră, doi erau morţi, înjunghiaţi de tovarăşii lor, iar înăuntru rămăseseră doar bolnavii. Bineînţeles că poliţia patrula prin tot oraşul, pândea ieşirile din localitate şi cerceta familiile evadaţilor. Ministerul de Interne afirma că toţi vor fi prinşi în curând. Niciun cuvânt despre condamnaţii la moarte sau despre salafiştii care primiseră pedepse grele...

Cu toate astea, şeful staţiei se aştepta în fiecare clipă să fie convocat de omologii săi mauritani...

SMS-ul lui Malko, primit la ora 5 şi 47 de minute, îl mai liniştise. Cel puţin, nu va fi prins cu mâţa-n sac...

Nicio dovadă concludentă.

Pentru a se asigura, începu să scrie un lung mesaj criptat către Langley, relatând succesul deplin al

primei faze a evadării.

Deocamdată, cei cinci ostatici americani erau în siguranţă. Abu Zeid nu putea să ignore faptul că americanii se ţinuseră de cuvânt: reuşiseră să-i elibereze pe cei trei condamnaţi la moarte.

Sună telefonul, dar pe o altă linie. Era un funcţionar mauritan al Agenţiei, care locuia în cartierul Sabakha.

— În momentul acesta, douăsprezece maşini de poliţie se îndreaptă spre mare. Sunt însoţite de un elicopter al armatei mauritane, îl anunţă el.

Şeful staţiei rămase stană de piatră. Dacă Malko nu ar fi modificat planul iniţial, acum ar fi fost prins în capcană: în afară de a fugi înot, n-ar fi avut nicio şansă de a scăpa din hotelul abandonat...

În acelaşi timp, neliniştea lui crescu: Fatimata ştia de hotelul abandonat... Or, acum era împreună cu Malko.

Avea şi un alt motiv de îngrijorare: mai curând sau mai târziu, mauritanii îi vor descoperi dispariţia şi îşi vor pune întrebări. Şi vor veni să i le pună şi lui.

Era mai mult ca sigur că vor captura câţiva fugari, aflând astfel că evadarea fusese pusă la cale pentru cei trei condamnaţi la moarte.

O dată în plus, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se roage. Hotărâseră să aştepte trei sau patru zile înainte de a aborda faza finală a operaţiunii.

Până atunci, evadaţii trebuiau să stea ascunşi în vilă.

*

Trezindu-se şi uitându-se la ceas, lui Malko nu-i veni să creadă: trei fără un sfert! Fatimata încă dormea. Se ridică din pat şi se duse la parter, unde unul dintre „irochezi” îl salută imediat respectuos.

— E-n ordine?

— În ordine, sir, răspunse soldatul din forţele speciale.

— Aţi hrănit prizonierii?

— Încă nu, sir, aşteptăm ordine.

Asta da disciplină.

— Hrăniţi-i, ordonă Malko, pe rând. Vedeţi că nu mănâncă porc.

— *Yes, sir.*

Malko vizită şi celelalte camere de la parter. Milton Brabeck nu se trezise, însă Chris Jones tocmai ieşea de la duş, de-a lungul căruia era pus un M. 16 cu două încărcătoare lipite cu bandă adezivă unul de altul.

— Le-am tras-o! exclamă vesel americanul. Păcat că nu există o piscină, e plăcut aici…

— Nu ieşi în grădină, îi recomandă Malko. În momentul acesta, toate serviciile mauritane îi caută pe cei trei indivizi pe care i-am scos din închisoare.

— Dacă se apropie, sugeră „gorila”, îi putem strangula şi îngropa în grădină. Eu mă ofer voluntar…

— Nu trebuie să ne atingem de ei, îl avertiză Malko. Reprezintă moneda noastră de schimb pentru recuperarea ostaticilor.

Dezamăgit, Chris Jones nu mai comentă.

Malko ştia că trebuia să se dea la fund până în momentul în care lucrurile se mai calmau.

*

Se scurseră astfel trei zile monotone. „Irochezii” păzeau prizonierii închişi în aceeaşi cameră, legaţi cu căluş la gură. Cele două „gorile” îşi omorau timpul cu jocuri video, iar Malko verifica regulat dacă vila nu era cumva supravegheată. Şi se părea că nu era.

Televiziunile vorbeau tot mai puţin despre evadare. Fuseseră prinşi vreo douăzeci de deţinuţi, iar guvernul mauritan cunoştea acum rolul jucat de „Papa Marseille”. Nu se ştia însă pentru cine lucrase. Francezul dispăruse în deşertul din nord şi nimeni nu avea habar unde se afla exact.

Malko îl sună pe Ira Medavoy pe mobilul criptat şi întrebă:

— Ce noutăţi ai?

— Niciuna, răspunse şeful staţiei: nu m-a contactat nimeni. Se pare că mauritanii nu ne bănuiesc deloc. Ori n-au dovezi.

— Trebuie să ne mişcăm, decise Malko. O să sun la numărul de Thuraya pe care mi l-a dat Anouar Ould Haiba.

— Am verificat în băncile noastre de date: este unul dintre telefoanele Thuraya folosite de *katiba* lui Abu Zeid. În momentul în care ai pus la punct planul, eu îi anunţ pe cei din Tamanrasset să lanseze o dronă cu rază mare de acţiune. Asta ne va oferi informaţii în timp real despre cei care vor veni la întâlnire împreună cu ostaticii. Apropo, am veşti de ia algerieni. Au trimis pe cineva în locul colonelului Abu Khader, pe un anume Ramtane Amari. Un „tip feroce”, după fişele noastre. A primit

ordin să facă tot posibilul pentru recuperarea celor trei evadaţi. Ei ştiu că noi…

— Şi mauritanii?

— S-au dezlănţuit în primele zile. Toate pistele şi drumurile spre est au fost supravegheate şi au trimis chiar şi avioane „Tucanos” de recunoaştere pentru a survola deşertul. Nu au arestat decât nişte traficanţi de cocaină.

— OK, încheie Malko discuţia, o să sun la numărul de Thuraya.

*

De pe terasă, prinsese uşor satelitul, iar pe ecranul telefonului apăruse: Thuraya Mauritania.

În schimb, la numărul format nu răspundea nimeni. Malko încercă de două ori, asigurându-se că celălalt telefon Thuraya îi înregistrase apelul.

Se întoarse în cameră.

Fatimata se uita la televizor, purtând doar un strâng negru. Se întinse până la Malko şi îl înconjură cu picioarele.

— Fă dragoste cu mine! murmură ea.

Ca pentru a-i forţa mâna, dacă se poate spune aşa, îl încălecă şi începu să se frece încet de trupul lui, înainte şi înapoi.

— Aşteaptă! îi ceru Malko. Gândurile lui erau în altă parte.

Fatimata nu ţinu cont de ce-i spunea el. Perfidă, îl descheie la pantaloni şi-i scoase afară sexul deja tare ca fierul. Malko nu se mai putea gândi la altceva, mângâierile femeii îi aprinseseră pântecul…

Fatimata, care scăpase între timp de stringul

negru, se ridică, îşi prinse fesele cu ambele mâini şi le desfăcu în faţa sexului sculat. Apoi se lăsă în el, având grijă să rămână înfiptă bine.

Malko simţi cum îl învăluie o plăcere extraordinară şi gemu fără voia lui. Imediat, Fatimata se înfipse în mădular până la capăt.

Malko intră rapid în dans, ridicându-se pentru a-i veni în întâmpinare şi bombardându-i apoi fesele cu putere.

Fatimata ţipă:

— Da, mai tare! mai repede!

Scoaseră un strigăt la unison.

Ca o liană fericită, femeia se lungi peste Malko.

Acesta auzi soneria telefonului Thuraya şi văzu ecranul luminându-se. O împinse aproape brutal pe Fatimata, sări în picioare şi ieşi pe terasă pentru a avea o recepţie mai bună.

O voce care vorbea în franceză cu un puternic accent arab întrebă:

— Aţi sunat?

— Da. Cine sunteţi?

— Abu Moussa. Ne-am mai întâlnit.

Trimisul lui Abu Zeid, pe care-l cunoscuse în deşert.

— Sunt pregătit, îl anunţă Malko. Cred că sunteţi la curent. Cum procedăm?

— Trebuie să ajungeţi la Oualata, la nord de Nema. Apoi mă sunaţi.

— E departe?

— Cam două zile de mers pe pistă. Cei pe care i-aţi eliberat cunosc drumul şi vă vor ghida. Nu mergeţi pe „asfaltul” spre Nema.

Întrerupse convorbirea, iar Malko îl sună imediat

pe Ira Medavoy.

— Întâlnirea are loc în zona unde trăieşte Barabiche, un trib arab care se află în relaţii bune cu AQMI, remarcă el. Probabil că sunt deja acolo. O să verific interceptările GPS. Trebuie să pleci mâine în zori. O să păstrăm legătura prin intermediul telefoanelor Thuraya.

Malko reveni în cameră. Fatimata tocmai ieşea din baie.

— O să ne despărţim! o anunţă el. Eu plec mâine dimineaţă, împreună cu cei trei evadaţi.

Femeia părea distrusă.

— N-o să te mai întorci…

Era mai mult o constatare decât o interogaţie. Malko preferă să nu răspundă.

— Ascultă, zise ea, mi-am făcut două toalete superbe. Vreau să mă vezi îmbrăcată cu ele. Trebuie să mi le trimită la pensiune. Mă duc să le iau pentru di seară.

Malko zâmbi.

— E drăguţ, dar prea periculos. Nu trebuie să te arăţi înainte de plecarea noastră.

— Bine, spuse Fatimata, vizibil decepţionată.

Se îmbrăcă, apoi coborî. Îi plăcea să pregătească ceaiul. Malko se cufundă în studierea hărţii: avea de parcurs un drum lung.

Un drum lung, presărat cu capcane.

*

Ieşind din bucătărie, Malko se lovi de Chris Jones.

— N-ai văzut-o pe Fatimata? întrebă Malko.

— Nu.

— Nu e în camera prizonierilor?

— Nu. Acolo e doar un irochez.

Malko simţi că se prăbuşeşte cerul peste el. Fatimata nu-l ascultase şi plecase să-şi ia hainele noi.

Un capriciu copilăresc.

Însă unul care putea avea consecinţe catastrofale. Mauritanii cunoşteau legătura ei cu Malko. Era posibil să fi pus la cale o capcană chiar la pensiune.

Îşi dădu seama că nu avea nici măcar numărul ei de mobil. Întors în cameră, trecu în revistă diferite posibilităţi.

Fie Fatimata se întorcea în următoarea oră şi totul era bine, fie nu apărea deloc, iar în acest caz, existau două alternative: să plece imediat sau să aştepte până a doua zi.

Cu riscul de a se trezi asediat de mauritani. Malko realiză rapid că nu avea de fapt decât o singură soluţie: să plece noaptea era o nebunie.

Va fi un chin până la întoarcerea Fatimatei.

Capitolul XXV

Colonelul Ramtane Amari îşi trecu maşinal degetul peste cicatricea de pe nas. O lovitură de pumnal dată de un membru GIA. La vremea aceea, nu era decât sublocotenent şi îl cususeră grosolan, lăsându-l desfigurat pentru tot restul vieţii.

După ce-şi întinsese plasa, acum aştepta răbdător. Îi trebuise puţin timp pentru a reconstitui o reţea locală capabilă să le supravegheze pe cele două persoane care-l interesau: agentul CIA, Malko Linge,

şi amanta lui, Fatimata Tichoott.

De două zile însă, cei doi dispăruseră.

„Iscoadele” îi văzuseră ultima dată intrând în hotelul Tfeila, cam pe la zece seara. Apoi plecaseră, intenţionând să revină a doua zi dimineaţa, între timp, avusese loc evadarea din închisoare şi dispăruseră atât agentul CIA, cât şi însoţitoarea lui.

Colonelul din securitatea algeriană trăsese o concluzie logică: cum niciunul dintre condamnaţii la moarte nu fusese prins, cuplul se afla împreună cu ei.

Două ipoteze: fie plecaseră din Nouakchott şi, în acest caz, misiunea colonelului Amari eşuase, fie erau încă în oraş şi aşteptau ca lucrurile să se liniştească. În cazul acesta, ofiţerul algerian mai avea o mică şansă să-şi atingă scopul.

Cu o singură condiţie: să-i găsească pe cei doi, sau măcar pe unul dintre ei. Ca urmare, organizase o supraveghere permanentă a locurilor în care era posibil să apară: hotelul Tfeila şi pensiunea.

După trei zile de pândă, niciun rezultat.

Era ora şapte seara şi se pregătea să plece de la birou, când sună un telefon mobil.

Era Habib Ould Moussauir, una dintre „iscoade”.

— Şefu’, zise el, o văd.

Colonelului i se păru că bunul Dumnezeu îi mângâia sufletul.

— Unde e? lătră el.

— Intră în pensiune.

— Nu te mişca, vin imediat!

Înşfacă un pistol din sertar şi alergă spre garaj, unde îl aştepta şoferul.

— Ştii unde e bulevardul Charles de Gaulle?

— Da, şefu'.

— Dă-i bătaie. Pe urmă, întorci în faţa hotelului Tfeila şi îţi spun eu pe unde s-o iei.

*

Fatimata nu mai reuşea să scape de Marina, care-i pusese o mie de întrebări despre „dispariţia" ei. Rămase însă mută ca mormântul. În fine, se ridică şi luă pachetul cu haine.

— Trebuie să plec!

Ieşi în piaţetă, ocoli cămila adormită şi ajunse la drumul care ducea spre bulevardul Charles de Gaulle. Acolo urma să găsească un taxi care să o apropie de destinaţie.

După ce parcurse o sută de metri, auzi în spatele ei un zgomot de motor. Traversă maşinal în direcţia trotuarului.

Maşina de teren o depăşi. Mai merse puţin şi opri. Doi bărbaţi coborâră şi se năpustiră asupra femeii, luând-o pe sus. Fatimata nu avu timp nici să se zbată. Agresorii o aruncară în spatele maşinii de teren. Unul dintre ei se aşeză literalmente peste ea, astupându-i gura cu mâna. Autovehiculul demară. Femeia îşi dădu seama că ajunseseră pe şosea atunci când încetară hurducăturile. Nu se mai zbătea, neînţelegând ce i se întâmpla. Poliţia mauritană nu avea niciun motiv să se poarte aşa... Tot nu pricepuse nimic atunci când maşina încetini şi se opri, claxonând scurt. Porni aproape imediat, mai parcurse câţiva metri şi se opri din nou. Se deschiseră portierele şi Fatimata fu trasă afară.

Răpitorii o duseră într-o clădire, apoi într-o cameră

luminată de un neon palid. Doar câteva obiecte de mobilier. Un bărbat în civil stătea la un birou. Avea un cap înfricoşător. Nasul îi era sluţit de o cicatrice oribilă.

Cei doi indivizi care o aduseseră o forţară să se aşeze pe un scaun în faţa biroului. Bărbatul cu nasul deformat o privi lung, aşa cum se uită un entomolog la o insectă, apoi spuse calm în arabă, cu accent algerian:

— Te numeşti Fatimata Tichoott şi te culci cu străinii. Dar nu pentru asta te afli aici. O să-ţi pun o singură întrebare, la care trebuie să-mi răspunzi. Pe urmă, poţi să pleci.

Fatimata îşi regăsise curajul.

— Cine sunteţi? întrebă ea. De ce m-aţi adus aici?

Bărbatul din stânga ei o plesni atât de tare, încât fu cât p’aci să cadă de pe scaun.

— Răspunde-i domnului colonel! ţipă el.

Cu ochii în lacrimi, femeia îl auzi întrebând pe bărbatul din spatele biroului:

— Vreau să ştiu unde se află amantul tău, agentul CIA Malko Linge. Şi cei trei condamnaţi la moarte pe care i-a ajutat să evadeze din închisoare. Îmi spui asta şi pleci de aici.

— Nu ştiu! se bâlbâi ea, nefiind în stare să-i susţină privirea. A plecat şi nu mi-a spus unde se duce.

Colonelul clătină din cap, părând copleşit, şi spuse:

— Dezbrăcaţi-o pe curva asta până la brâu.

Fatimata simţi cum lama unui pumnal se strecoară între pielea ei şi bluza mulată. Dintr-o singură mişcare, bărbatul tăie materialul în două,

eliberându-i sânii grei.

Colonelul zâmbi pofticios.

— Pentru o negresă, ai sâni frumoşi.

Cu capul plecat, terorizată, Fatimata nu răspunse nimic. Colonelul Amari continuă cu aceeaşi voce blândă:

— Pentru că nu vrei să răspunzi, Habib o să-ţi taie sânii tăi frumoşi. Şi ştii ceva, n-or să-ţi crească la loc...

Fatimata deschise gura să ţipe, dar strigătul îi rămase în gât. Cu mâna stângă, bărbatul din spatele ei îi prinsese sânul stâng. Aplecat deasupra ei, îşi trecu pumnalul pe sub el şi începu să taie carnea fragilă.

Urletul femeii zgudui pereţii. Ţinută de umeri de cel de-al doilea individ, nu putea face nicio mişcare. Simţi, în acelaşi timp, o arsură cumplită şi un lichid cald şi vâscos care i se scurgea de-a lungul stomacului.

Era sângele ei.

Lama pătrunsese deja trei sau patru centimetri, separându-i sânul de tors.

Fatimata începu să vomite.

Colonelul i se adresă cu blândeţe:

— Curaj! Se termină imediat. Pe urmă, trecem la celălalt.

Fatimata coborî ochii şi văzu că sânul se mai ţinea încă de tors. Panica o copleşi. Îşi spuse prosteşte că, dacă se opreau imediat, îl mai putea salva.

— Opriţi-vă! urlă ea, o să vă spun.

Pumnalul încetă să mai taie sânul. Bărbia îi tremura şi îi venea greu să articuleze cuvintele. Vorbind sacadat, explică unde se afla vila. Colonelul

îşi notă totul cu grijă. Sângele Fatimatei continua să curgă. Brusc, i se făcu rău şi leşină.

Habib îl privi întrebător pe colonel.

— Termin-o şi pe urmă mergem, zise ofiţerul algerian.

Nu avea cum să fi minţit. Experienţa îl învăţase că femeile nu prea rezistau la o astfel de tortură.

Habib retrase lama pumnalului de sub sân şi o înfipse vertical, sub clavicula femeii. În momentul în care vârful ascuţit atinse inima, Fatimata tresări scurt, dar nu-şi mai recăpătă cunoştinţa.

Habib îşi şterse arma de bluza femeii şi aşteptă un nou ordin.

— Îngropaţi-o în fundul parcului, ordonă Ramtane Amari.

Fiind un perimetru diplomatic, ambasada Algeriei era la adăpost de orice fel de investigaţie.

În timp ce cei doi subofiţeri târau cadavrul afară din birou, colonelul se duse la maşină.

Înainte de a exploata această informaţie preţioasă, trebuia s-o verifice şi s-o îmbogăţească.

*

Malko nu putea să mănânce nimic, copleşit de nelinişte. Era ora opt, iar Fatimata nu se întorsese.

Ori o arestaseră mauritanii, ori…

Urcă în cameră şi îl sună pe Ira Medavoy pe mobilul criptat.

După ce îi explică ce se petrecea, îi propuse:

— Cea mai sigură variantă este ca eu să mă retrag imediat în ambasadă.

— Imposibil! afirmă şeful staţiei cu o voce neutră.

Nu pot face asta fără aprobarea ambasadoarei. Şi n-o să mi-o dea în veci.

— Atunci, ce facem? Dacă mauritanii atacă, vă semnalez că am cu mine şase cetăţeni americani.

Tăcerea care urmă se prelungi peste un minut, destul demult pentru o convorbire telefonică.

— Trebuie să plecaţi din oraş, zise în cele din urmă americanul.

— Şi unde să ne ducem?

— Ieşiţi din Nouakchott şi îndreptaţi-vă spre est. Ai numărul de telefon al trimisului lui Abu Zeid. Poţi lua legătura cu el.

— Şi cele cincisprezece milioane de dolari…

— Pot să aduc banii mâine, la moscheea Dadew. Important este să nu rămâi în capcana asta…

— E imposibil în timpul nopţii, obiectă Malko. Trebuie să aşteptăm să se facă ziuă.

*

Disciplinaţi, „irochezii” le scoseseră evadaţilor căluşurile şi legăturile de la ochi. Malko se aşează pe un pat de campanie, înfruntând cele trei priviri pline de ură, şi întrebă:

— Vorbeşte cineva franceza?

— Eu vorbesc franceza, răspunse Maarouf Ould Haiba.

Malko îi explică tară grabă situaţia. După ce termină, cei trei evadaţi discutară între ei în arabă, apoi Maarouf Ould Haiba întrebă:

— Nu e o capcană? Chiar aveţi de gând să ne duceţi până la şeicul Abu Zeid?

— Nu până la el, îl corectă Malko, ci până la cei cu

care trebuie să mă întâlnesc, undeva în deşert, şi care vin cu ostaticii.

Urmă un nou conciliabul.

— Acceptăm! zise Maarouf Ould Haiba, dar nu putem pleca în seara asta. Noaptea, există puncte de control, şi nu putem trece de ele. Trebuie să aşteptăm să se facă ziuă.

— Să sperăm că n-o să fie prea târziu, conchise Malko.

Ieşi din cameră fără să le pună căluşurile la loc. De-acum, erau un fel de asociaţi...

Urcând în cameră şi negăsind-o pe Fatimata, încercă un sentiment ciudat.

Ce se întâmplase cu ea?

Coborî iarăşi şi se duse la Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Avem o problemă, îi anunţă el sobru.

După ce-şi termină expunerea, trase concluzia:

— Cred că trebuie să vă duceţi la ambasadă. E prea periculos pentru voi.

Chris Jones tresări îngrozit.

— Nu-i părăsim pe cei trei „terorişti”. Rămânem. Dar poate că ar trebui să-i trimitem pe „irochezi”... Nu ne mai folosesc la nimic.

Era o soluţie de bun-simţ.

ÎMalko îl sună imediat pe Ira Medavoy.

— Să încercăm să limităm pierderile, îi sugeră el. Vino peste o jumătate de oră la intersecţia dintre bulevardul Nouadibhou şi strada pe care ne aflăm noi. Ţi-i trimit pe cei patru indivizi din forţele speciale. Nu are niciun rost să-i îmbarc şi pe ei pe galera asta...

— Excelent! aprobă şeful staţiei, vin imediat.

Malko era sigur că n-o să întârzie.

*

Colonelul Amari închise satisfăcut telefonul şi-i comandă barmanului de la El Amâne o sticlă de şampanie. O merita din plin. Şefii lui vor fi mulţumiţi. Graţie informaţiilor comunicate anonim directorului de cabinet al generalului Ould El Hadi, era sigur că vila unde se ascundeau agentul CIA şi cei trei condamnaţi la moarte va fi înconjurată până dimineaţă.

În felul acesta, împuşca doi iepuri dintr-un foc: evadaţii se duceau înapoi la închisoare, iar americanii se găseau într-o poziţie imposibilă faţă de mauritani.

Chelnerul reveni cu o sticlă de Taittinger Brut, pe care o puse într-o frapieră metalică. În momentul în care se pregătea să-i scoată dopul, colonelul zări la bar o fată înaltă, cu părul împletit şi împodobit cu scoici, îmbrăcată într-o rochie mulată de culoare galbenă.

— Du-te şi întreab-o dacă nu vrea să bea puţină şampanie, îi zise chelnerului ofiţerul algerian.

Băiatul se execută şi reveni imediat, însoţit de negresa care arboră un surâs fermecător, încrucişându-şi privirea cu ea, colonelul Amari simţi nişte furnicături între picioare.

Avea o gură de târfa şi o privire docilă. Dopul sticlei de şampanie sări cu zgomot.

Colonelul Amari luă sticla de Taittinger şi umplu două cupe.

— O să ne distrăm! exclamă el. Cum te cheamă?

— Malika.

Îi puse o mână pe coapsă, cu un gest deja posesiv. Hotărât lucru, avea o seară excelentă.

*

Malko nu dormi decât trei ore, trezindu-se la patru. La şase, coborî să facă o cafea şi se lovi de Milton Brabeck.

— Suntem gata! îl anunţă „gorila”.

Cei patru „irochezi” se evaporaseră cu câteva ore în urmă, tară să înţeleagă ce se întâmplă.

În bucătărie, Chris Jones tocmai termina de asamblat un M.16. Două pistoale automate Beretta 92 şi o grămadă de încărcătoare erau puse pe masă.

— Ne-au lăsat astea, se plânse Chris Jones, dar nu sunt dintre cele mai bune.

— Dar ce-ai fi vrut, un aruncător de flăcări? rânji Milton Brabeck.

— Calmaţi-vă, interveni Malko. Sper că n-o să aveţi nevoie de ele. Nu suntem în război cu Mauritania; dacă lucrurile merg bine, plecăm de aici cum se luminează de ziuă. Nădăjduiesc că n-o să ne împiedice nimeni.

Era doar o speranţă, dar nu se putea agăţa de altceva.

După ce bău o cafea infectă, urcă la etaj şi se aşeză pe terasă ca să vadă răsăritul.

*

Se lumina de ziuă atunci când Malko auzi zgomot de motoare. Se apropie de balustradă şi zări cinci

maşini pick-up albastre care înaintau încet pe drum, venind dinspre bulevardul Nouadibhou.

Pulsul i se acceleră brusc.

Traversă în fugă terasa şi, ajuns pe palier, se aplecă deasupra casei scărilor şi strigă:

— Chris, vin!

Capitolul XXVI

Locotenentul de poliţie Aziz Ould Moktar coborî din maşină şi le făcu semn oamenilor săi să-l urmeze. Cele cinci autovehicule se goliră imediat de cei treizeci de poliţişti. În aparenţă, formau o forţă redutabilă. Doar în aparenţă, pentru că cei mai mulţi erau stagiari, şi niciunul nu fusese prevenit în legătură cu natura misiunii. În plus, erau înarmaţi cu nişte puşti vechi Seminov, cu un singur încărcător... înconjurară rapid vila albă.

Curajos, locotenentul se apropie de gard după ce, în prealabil, puse mâna pe ceva ce semăna cu o servietă-diplomat. Desfăcând-o în faţa lui, aceasta se dovedi a fi în realitate un paravan de protecţie anti-glonţ. Apoi descoperi că poarta era închisă şi începu să bată în panoul metalic.

Neprimind niciun răspuns, îi strigă unuia dintre oamenii săi:

— Escaladează zidul, te acopăr.

Poliţistul se execută. De-abia încălecă zidul, că o rafală de M. 16 dinspre vilă se abătu asupra lor. Străpunsă de gloanţe, una dintre maşinile goale luă foc.

Poliţistul din vârful zidului căzu pe trotuar. Toţi camarazii săi se dezlănţuiră imediat, ciuruind pereţii

vilei. Împuşcăturile durară cel mult un minut, apoi încetară brusc.

Poliţiştii nu mai aveau muniţie: îşi goliseră unicul încărcător!

Cel căzut lângă zid se ridică, ameţit, dar teafăr, şi începu să-şi scuture hainele de praf.

Locotenentul Aziz Ould Moktar sună cu înfrigurare la garda naţională, intenţionând s-o cheme în ajutor: fără muniţie, nu puteau lua cu asalt casa ocupată de indivizi mai bine înarmaţi decât ei. După cinci minute, i se răspunse: erau trimişi treizeci de oameni cu armament. Grea problemă: garda naţională nu dispunea decât de două camioane pe care nu voia să le expună pericolului unui asalt: acestea urmau să rămână la adăpost, iar soldaţii vor ajunge la locul înfruntării pe jos.

Încrezător, locotenentul Aziz Ould Moktar se lipi de zid pentru a evita gloanţele trase din vilă, deşi tirul încetase.

Informaţia pe care o primise Siguranţa de Stat era bună, urmând să-i recupereze pe cei trei condamnaţi la moarte care evadaseră.

*

Chris Jones puse încărcătorul la arma M.16 şi-l întrebă pe Malko:

— Ce facem?

Bună întrebare. După primul asalt, Malko îl sunase pe Ira Medavoy pentru a-l ţine la curent. Aştepta acum răspunsul şefului staţiei, care se afla în legătură cu Washingtonul. În momentul în care se pregătea să-i răspundă „gorilei”, sună telefonul

mobil.

— Încercaţi să fugiţi, ordonă americanul, nu se pune problema să procedăm ca la Fortul Alamo.

— Vila e înconjurată, obiectă Malko, ne ducem direct în gura lupului.

— Poate că nu, îl corectă Ira Medavoy. Eu cunosc sistemul mauritan: nu le dau niciodată poliţiştilor multă muniţie. Întărâtaţi-i şi forţaţi-i să riposteze, apoi încercaţi să ieşiţi. E mai bine decât un asalt frontal.

— O să încercăm să ieşim! conchise Malko. Îi transmise şi lui Chris Jones ordinul şefului staţiei. Există un mic grilaj care dă spre terenul viran din spatele casei. O să încercăm pe acolo. Milton, vino să mă ajuţi să încarc Land Cruiser-ul. Chris, peste cinci minute, începi să tragi de pe terasă, ca să-i faci să se ascundă. Apoi, plecăm.

Din fericire, aveau cu toţii veste antiglonţ... Malko vârî la centură un Beretta 92 şi puse mâna şi pe un M.16. Cei trei prizonieri păreau nervoşi, iar cel care vorbea franceza întrebă:

— Ce se petrece?

— Casa e înconjurată de poliţie. O să încercăm totuşi să fugim prin spate. Urci cu mine în faţă, ca să mă ghidezi, iar tovarăşii tăi rămân în spate.

— Trebuie dezlegaţi...

Malko clătină din cap.

— Nu, am şi aşa destule pe cap. O să vedem mai târziu. Încă sunteţi prizonierii noştri. Hai, spune-le prietenilor tăi să ne urmeze.

Maarouf Ould Haiba rosti câteva cuvinte, apoi cei trei evadaţi porniră pe urmele lui Malko, până la Land Cruiser-ul din garaj. Agentul deschise uşa din

spate şi le făcu semn celor doi să urce în locul destinat bagajelor, unde era spaţiu suficient.

În timp ce-şi îmbrăca vesta antiglonţ, începu o nouă serie de împuşcături. În faţa panicii evidente a salafistului, Malko preciză:

— Noi tragem...

Chris Jones goli trei încărcătoare de M.16. Parcă erau la Stalingrad. Milton Brabeck lua la ţintă spatele vilei.

Malko se instalase deja la volan şi pornise motorul atunci când se iviră cele două „gorile” cu armele în mâini şi două genţi de piele pline cu încărcătoare. Se năpustiră pe bancheta din spate, coborând imediat geamurile.

— Ticăloşii ăştia n-au ripostat! exclamă Milton Brabeck. Probabil că nu mai au muniţie... E momentul să plecăm.

Malko ambreie motorul.

Land Cruiser-ul ţâşni din garaj, traversă grădina şi intră pe terenul viran. Nici urmă de poliţişti!

Terenul era complet descoperit, aşa că preferară să se întoarcă în partea cealaltă.

Malko coti imediat la stânga, de-a lungul zidului vilei, şi scoase o exclamaţie furioasă: marginea terenului gemea de siluete negre, care semănau cu ţestoasele ninja. Erau soldaţii gărzii republicane, cu echipament din cauciuc tare, pentru protecţie împotriva gloanţelor, care le dădea o înfăţişare futuristă.

Unii zăriră Land Cruiser-ul care se îndrepta aspre ei. Un soldat puse arma la umăr şi trase o rafală.

Maşina de teren fu zdruncinată de lovituri surde, iar parbrizul se sparse.

Malko lăsă capul în jos, sprijinindu-se de volan, şi îşi continuă cursa. Din fericire, maşina făcea salturi pe drumul accidentat, soldaţilor venindu-le greu să ţintească. Se întrebă dacă vor reuşi să treacă. Ploaia de gloanţe se înteţi.

*

Chris Jones scoase arma pe geam. Lansă imediat o rafală în direcţia soldaţilor care-i înconjuraseră. Destul de sus ca să nu-i nimerească.

Toţi se culcară la pământ cu o rapiditate demnă de laudă. Milton Brabeck făcu la fel în partea opusă. Lansat cu toată viteza, asemenea unei nave de război, Land Cruiser-ul trecu printre soldaţii întinşi pe jos. Agăţat de volan, Malko strânse din dinţi şi se rugă în gând: încă cincizeci de metri până la şoseaua spre Nouadibhou.

În faţa lui, nu mai erau soldaţi, trecuse de baraj! Uitându-se cu coada ochiului în oglinda retrovizoare, zări militarii care se ridicau de jos şi începeau din nou să tragă. Încă mai trăgeau când ajunse pe trotuarul nisipos al marelui bulevard, apoi coti la stânga. Înainte de orice, trebuia să se îndepărteze de centru...

Întoarse capul spre vecinul său pentru a-i cere indicaţii, dar avu un şoc: cu capul în piept, Maarouf Ould Haiba părea să doarmă. Apoi văzu sângele care i se prelingea pe faţă. Salafistul fusese atins de prima rafală. Un glonţ în cap.

Nu mai avea ghid.

Se întoarse spre cele două „gorile”:

— Sunteţi bine?

— Noi da, dar cei doi indivizi din spate nu arată prea bine... Se pare că au încasat-o.

Malko înjură printre dinţi. Era un eşec total!

Continuă să meargă mai departe, aşteptându-se în orice clipă să se lovească de un baraj. Ajunse la o bifurcaţie în care se aflau o benzinărie, turme de oi şi o mulţime de camioane oprite pe marginea drumului.

La dreapta, o fâşie de asfalt ducea spre nord. Era drumul spre Atar pe care-l parcursese atunci când se dusese la întâlnirea cu Abu Moussa. O apucă pe cel din faţa lui, asfaltat şi el, dar mai puţin circulat. Se îndreptă direct spre nord.

După un kilometru, zări pe marginea drumului un indicator care arăta spre stânga.

„Vechiul drum de coastă. Atenţie la maree. Rezervat pentru maşini 4×4. Luaţi hrană şi carburant.”

Se angajă pe povârniş şi ateriză practic pe nisip! Vechiul drum spre Nouadibhou urmărea malul oceanului, înghesuit între faleză şi apă.

În jur, nici ţipenie.

Evident că şoferii mauritani preferau asfaltul... Rulă un kilometru şi opri pe marginea drumului. Coborâră toţi trei, iar Chris Jones se duse să deschidă uşa din spate a maşinii, urmat de Malko. În faţa imobilităţii suspecte a celor doi salafişti, încă legaţi, acesta îşi dădu seama că erau morţi. Examinând cadavrele, descoperi urmele de gloanţe. Serviseră pe post de scut uman pentru ceilalţi ocupanţi ai maşinii.

Chris Jones scuipă în nisip.

— Îmi pare bine că ticăloşii ăştia au mierlit-o!

— Nu ăsta era scopul operaţiunii, remarcă Malko. Acum nu mai avem nicio monedă de schimb pentru recuperarea ostaticilor.

— O să-i căutăm, declară războinic „gorila”.

Telefonul Thuraya începu să sune. Malko se uită la numărul afişat şi simţi cum îi creşte pulsul: era Abu Moussa, trimisul lui Abu Zeid, care voia veşti. Se afla probabil în deşert, aşteptându-i pe Malko şi pe cei trei evadaţi.

— De ce nu m-aţi sunat? întrebă el pe un ton agresiv. Unde sunteţi?

— Întâlnirea nu mai are rost, răspunse Malko. Am avut o problemă. Vila în care stăteam a fost atacată de armata mauritană. Prietenii dumneavoastră au fost ucişi în timp ce încercam să fugim.

Urmă o tăcere lungă, urmată de un potop de înjurături în arabă, după care miliţianul din AQMI închise telefonul. Câteva clipe, nu se mai auzi decât zgomotul valurilor care se spărgeau pe nisip. Un sunet calm, liniştitor.

*

Cele trei cadavre erau lungite pe nisip, la umbra falezei, iar Milton Brabeck le desfăcuse legăturile. Malko se uită la ceas.

— Trebuie să ajungă peste vreun sfert de oră. Plecaţi înainte.

Aruncă o ultimă privire celor trei salafişti şi se urcă la volanul maşinii de teren. Simţea în gură un gust de cenuşă. Gustul eşecului.

Şeful staţiei venea să-i caute într-o maşină a ambasadei cu număr de corp diplomatic. Mai

înainte, Malko primise ordinul să incendieze Land Cruiser-ul pentru a şterge orice urmă a trecerii lor pe acolo.

Sejurul lui în Mauritania se terminase.

Era trist.

Se gândi din nou la Fatimata. Ce se întâmplase cu ea? Dacă o arestaseră mauritanii, erau în stare de orice.

Opri Land Cruiser-ul în josul povârnişului care ducea la drumul asfaltat. Lăsându-i pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck să plece pe jos înainte, vărsă în maşină canistra cu benzina de rezervă. O goli de tot udând caroseria. Apoi, aprinse cu bricheta Zippo o cârpă înmuiată în benzină şi o aruncă înăuntru prin portiera deschisă. Cu un bufnet puternic, maşina luă foc în câteva secunde. Malko fagi spre drumul de deasupra. Cei trei bărbaţi ajunseră la locul de întâlnire aproape în acelaşi timp cu o furgonetă neagră care se opri pe marginea şoselei asfaltate. Malko deschise portiera şi îl văzu la volan pe Ira Medavoy. Urcă lângă el, în timp ce Chris şi Milton luară loc în spate, cu armele pe genunchi.

Maşina întoarse şi plecă în direcţia oraşului. Tăcerea apăsătoare fu ruptă de şeful staţiei.

— Acum un sfert de oră, au luat cu asalt vila, îi anunţă el. După ce au tras mai multe rachete RPG7. Credeau că e înţesată de salafişti.

Nimeni nu râse.

— Şi ostaticii?

— Am veşti, răspunse Ira Medavoy. Ţi-am spus că schimbul va fi urmărit în timp real de o dronă lansată din Tamanrasset. Asta s-a şi întâmplat: am primit continuu imagini ale convoiului de salafişti pe

care trebuia să-l întâlneşti. Prin intermediul telefoanelor pe care ţi le-au dat ieri seară şi azi-dimineaţă, i-am localizat. Se află la sud de paralela 17, pe teritoriul malian pe care trăieşte tribul Barabiche. Au şapte maşini.

— De unde ştii?

— Predatorul… Imaginile sunt foarte clare.

— Ostaticii sunt cu ei?

— Nu putem şti. Ar putea fi într-una dintre maşinile Land Cruiser.

Soneria mobilului îl întrerupse. Răspunse, apoi se întoarse spre Malko.

— Este centrul de observaţie: convoiul face calentoarsă şi se îndreaptă spre est. Se întorc la bază.

— Ce veţi face acum?

Ira Medavoy schiţă un zâmbet amar.

— Nu eu decid! Sigur că Predatorul le-ar putea trimite un proiectil „Hellfire”, dar e posibil ca ostaticii să fie cu ei…

— Atunci, ne întoarcem de unde am plecat, sublinie cu amărăciune Malko.

— Nu chiar, replică şeful staţiei. Graţie localizării, îi putem urmări până la bază. Un alt Predator ar putea prelua urmărirea. Prin urmare, o să ştim cu precizie unde se ascunde *katiba* lui Abu Zeid.

— Şi pe urmă?

— Avionul Predator îi va survola suficient de jos pentru ca ei să-l vadă. Iar în zilele următoare, Air Force va anunţa că Mali a acordat autorizaţia ca teritoriul său să fie survolat de F.16. Cu alte cuvinte, Abu Zeid va şti că îi cunoaştem locaţia şi că îl putem zdrobi cu bombe şi proiectile.

— Dar asta nu rezolvă problema ostaticilor.

— Nu, e adevărat, recunoscu Ira Medavoy, dar deacum ei reprezintă asigurarea de viaţă a lui Abu Zeid. El ştie că, dacă nu vom avea regulat o dovadă a faptului că sunt în viaţă, vom trece la represalii. Cam asta-i tot ce putem face deocamdată.

Malko încercă să se convingă că nu-şi pierduse timpul degeaba. Nu reuşise să-i recupereze pe cei cinci ostatici americani, dar cel puţin le prelungise viaţa, iar frica se mutase în tabăra adversă.

Sfârşit

Traducere din limba franceză de Eugen Damian
Editura Meteor Press, Bucureşti, 2011
ISBN: 978-973-728-539-3

Cu moartea pe urme!

„Îşi puse rucsacul în spate, o sărută pe Fatimata şi porni pe micul culoar. Ieşiră în strada prăfuită, cu caldarâmul spart. Hilux-ul era parcat puţin mai departe, în faţa moscheii.

Malko se pregătea să traverseze, urmat de american. Se auzi brusc o detunătură. Se întoarse şi se pomeni în faţa unui bărbat cu faţa aproape în întregime acoperită de un val de culoare bej, care ţinea în mână un pistol. Brian Kennedy era întins în praf, nemişcat, cu gulerul cămăşii îmbibat de sânge.

Malko îşi încrucişă privirea cu a ucigaşului, apoi îl văzu ridicând braţul cu arma. Îi ţintea pieptul şi se pregătea să tragă.”